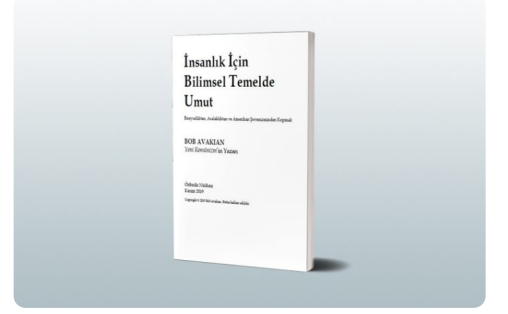


İnsanlık İçin Bilimsel Temelde Umut: Bireysellikten, Asalaklıktan ve Amerikan Şovenizminden Kopmak

18.11.2019 • Bob Avakian Eserleri • Yeni Komünizm

Editörün Notu: Bu yazı Devrimci Komünist Parti ABD Başkanı Bob Avakian’ın Kasım 2019’da ön-baskı aşklında yayınlanmı en yeni çalışmalarından biridir. Daha önceden yayınlanan “**Bireysellik, BSS ve Acısz Geliim ? Illüzyonu**” başlıklı konumasın da içermektedir. Bob Avakian’ın bu çalışması ilk kez 11 Kasım 2019 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıtır. İçindekiler bölümünün ve kaynakçanın da yer aldığı bu çalışmanın çevirisini takipçilerimiz için aktarıyoruz



Kaynak için bkz: <https://revcom.us/avakian/hope-for-humanity-on-a-scientific-basis/>

İnsanlık İçin Bilimsel Temelde Umut

Bireysellikten, Asalaklıktan ve Amerikan Şovenizminden Kopmak

İçindekiler

- ‘Umut Yok’ ile ‘Değmez Bir Zorunluluk Yok’ Karşı Karşıya
- Bireysellik Problemi
- *Ölümcul Bireysellik ve Kayıtsız Bireysellik
- *Bireysellik, BSS ve “Acısz Geliim” Illüzyonu
- *Asalaklık, Amerikan Şovenizmi ve Bireysellik
- *Kimlik Politikaları ve Bireysellik
- *Bireysellik ve “Umursamazlık”
- *Özel Çıkarlar ve Genel Çıkarlar – Farklı Sınıfsal Çıkarlar ve İnsanlığın En Yüksek Çıkarlar?
- Komünist ve Kapitalist Bakış Açısının Karşılaştırılması ve Bireysellik ve Kendine Özgünlüğe Yaklaşım
- Yaşam ve Ölümün Anlamı Üzerine Farklı Görüşler: Yaşamaya ve Ölmeye Değer mi Nedir?
- *Asalak Bireysellikten Kurtulmak

-De?i?mez Zorunluluk Yok – ve Bilimsel Bir Temelde Umut: Kökten Farklı ve Çok Daha İyi Bir Dünya Gerçekten
Mümkün, Ancak Bunun İçin Mücadele Edilmeli!
-Notlar

Bu dünyada daha iyi bir yaşam için gerçek bir umudun eksikli?i, ülkenin gettolar ve barriolarında yo?unla?an, i?kence odas? ?eklindeki cezaevlerinden ta?an gençler de dahil olmak üzere, insanl?k kitleleri aç?s?ndan ezici, bo?ucu ve derinden yaralayan a??r bir zincirdir. Ve bu toplumda te?vik edilen a??r bireycilik ve “ben” kavram?na saplant? derecesinde odaklanma durumu, insanlar?n sistemin dar ve k?s?tlay?c? s?n?rlar?n?n ve oldukça gerçek deh?etlerinin ötesine geçmelerini ve kökten farklı ve daha iyi bir dünyanın mümkünlü?ünü fark etmelerini engelliyor, insanlar?n görü?ünü k?s?tlayan perdeleri güçlendiriyor. Burada bahsedece?im önemli meseleler bunlard?r.

‘Umut Yok’ ile ‘De?i?mez Bir Zorunluluk Yok’ Kar?? Kar??ya

Öncelikle, bu ülkede ve genel olarak da dünyada, günümüzle 1960’lar evresi arasındaki kar??lıktan bahsetmek önemlidir. 1960’lara dönersek, o zamanlar bu ülkedekiler de dahil olmak üzere, bütün dünyadaki halk kitleleri umutla doluydu ve kökten farklı ve daha iyi bir dünyanın hayata geçirilece?i ihtimaline yönelik kararl?ydılar. Üçüncü Dünya genelinde kendilerine onlarca y?ld?r, ku?aklar boyunca hatta yüzyıllard?r dayatılan sömürgeci bask?n?n boyunduru?unu atmay? amaçlayan kurtulu? sava?ları vardı. Ve emperyalist ülkelerde -özellikle de ABD dahil olmak üzere- 1960’lar?n genç ku?a?? hem kökten farklı ve daha iyi bir dünyanın mümkünlü?üne inan?yordu hem de bunun gereklili?ini kavrayordu, ayr?ca i?lerin niçin bu ?ekilde olmas? gerekti?ine ili?kin argümanlar? i?itmekle **ilgilenmiyorlard?**.

Bu durum e?itimli gençlik için geçerliydi, bu gençlerin ço?u ailelerinde ilk kez üniversiteye giden ki?ilerdi, egemen s?n?f?n uluslararası ç?karlar? do?rultusunda i?lerin ilerledi?i bir dönemdi bu, örne?in Sovyetler Birli?i yörüngeye uydu göndermi?ti, bütün bu Sputnik hadisesi ya?an?yordu, ABD Sovyetler Birli?i ile genel rekabetin parças? olarak “uzay yar???” denen ?eyle yüzle?mi?ti, ki Sovyetler Birli?i o a?amada s?k? bir ?ekilde kapitalizmi restore etme yolundayd? ve ABD emperyalizminin dünya tahakkümüne meydan okuyarak büyük bir emperyalist güç olmak için u?ra??yordu. Sonuçta yeni e?itilen milyonlarca genç beyaz vardı ve bunlar temel halk kitlelerinden gelen e?itimli gençlerden, özellikle de 1950’lerdeki ve belirgin ?ekilde de 1950’lerin sonundaki sivil haklar mücadelesinde öne ç?kan Siyahi halktan ilham al?yorlard?, bu hareketler 1960’lar?n ortasında çok daha radikalle?ecek ve her ne kadar geni? çaplı olarak tan?mlan?p farklı insanlar tarafından farklı ?ekillerde anla??lm?? olsa da, süreç sivil haklar meselesinden, do?rudan devrimci bir yönelim ve itki ile Siyahilerin Kurtulu?u mücadelesine dönüşecekti.

Ve bu durum temel halk kitleleri arasında, bu ülkede ac? bir ?ekilde ezilen insanlar -Siyahi halk, fakat aynı zamanda Chicanolar ve ABD s?n?rlar? içinde ezilen di?er halklar- arasında yay?lı?yordu, dolay?s?yla süreçte yoksul ve ezilen temel halk kitleleri bulunuyordu, bununla birlikte kökten farklı ve daha iyi bir dünya

arzulayan orta s?n?ftan milyonlarca e?itimli genç aras?nda da yay?l?yordu, bütün bu dünyanın altüst edilmesine yönelik gerçek ve kuvvetli bir hassasiyetleri vard?, yakla??mlar? ?u ?ekildeydi: “Bize kalk?p da ‘mümkün dünyalar aras?ndan en iyisinin bu’ oldu?unu anlatan kimseyi dinlemeyece?iz.” Bu durum, özellikle e?itimli gençler aras?ndaki biraz mekanik olan ancak gerçek bir noktay? belirten ?u slogana da örnek olu?turmuştur: “30 ya??n?n üstündeki kimseye güvenmeyin!” Bu bitik ya?l? “liderlerin” dediklerini dinlemek istemiyoruz.

20 ya??ndayken (?imdi dönüp geçmi?e bakmam gerekiyor ve bu konuyu bundan sonra onlarca y?l boyunca devam etmi? biri olarak dü?ünmem gerekiyor! – fakat o zaman 20 ya??ndaydım) babamla birlikte Washington DC’ye Temsilciler Meclisi’ne gitti?imizi an?ms?yorum. Ve bir a?amada asansöre bindik, bütün bu bitik kongre üyesi ya?l? adamlar da o esnada asansöre bindiler ve onlara bakarken ?öyle dü?ündüm, “Aman tanr?m, bu insanlar m? ülkeyi yönetiyor? Bu dayan?lmaz bir ?ey! ?htiyac?m?z olan ?ey bu de?il!” Ve o zamanlar bu hassasiyet geni? çapl? bir ?ekilde payla??l?yordu. (O dönemki gençlik hareketi liderlerinden biri olan Jerry Rubin, 31 ya??na geldi?inde slogan? “35 ya? üstü kimseye güvenmeyin!” ?eklinde elbette düzeltecekti. 30 veya 35 önemi yok, bu gerçek bir hassasiyetti.)

Bununla birlikte, vatanda?l?k ders kitaplar?ndan dolayı? Temsilciler Meclisi’ne gitti?imde ?ok oldu?umu söylemem gerekiyor. Temsilciler Meclisi’ne dair bu kasvetli oda ve “kutsal koridorlar” imgesine sahiptim. Do?rusu içeri girdim ve gördü?üm beni ?a??rttı. Konu?ma yapan biri vard?. O zamanlar Temsilciler Meclisi’nde muhtemelen yaln?zca bir düzine insan vard?, ço?u yemek yemek, yere tükürmek ve bunun gibi ?eyler yap?yordu. Ve sonras?nda aniden zil çalmaya ba?ladı? ve herkes ko?arak içeri girdi ve bir oylama için el kald?rdılar ve tekrar d??ar? ç?ktılar. Bunlar vatanda?l?k derslerinde size ö?retilen büyük demokratik sistemin sayg?n ki?ileri kesinlikle de?illerdi.

Dolay?s?yla bu ya?la ilgili bir hassasiyet durumu de?ildi. Daha çok ?öyle bir ?eydi: *Bu insanlar?n dünyay? yönetmesine ve onu bu ?ekilde mahvetmesine izin verilmemeli.* Bu hassasiyet milyonlarca ama milyonlarca yoksul ve ezilen halk taraf?ndan payla??l?yordu, fakat bununla birlikte geni? çapl? olarak orta s?n?f gençlik aras?nda da hakimdi. *Niçin Gerçek Bir Devrime ?htiyac?m?z Var ve Nas?l Gerçekten Devrim Yapabiliriz?*¹’de belirtti?im gibi, 1960’lar?n sonunda bu süreç toplumda geni? çapl? ve derin bir ?ekilde yay?ld?, hatta bu ülkedeki sistemin, kapitalist-emperyalist sistemin silahl? kuvvetlerine dahi yay?ld?. Örne?in, orduda yap?lan bir ankette di?er ?eylerin yan?nda ?öyle bir soru soruldu?unu an?ms?yorum: ABD ordusundaki askerler, er ve erba?lar, kimin siyasi önderli?ini istiyor -ve özellikle de Siyahi askerler aras?nda ABD ba?kan? listede **en sonlarda** geliyordu. Ço?unluk “en fazla oyu” Kara Panter Partisi liderlerinden Eldridge Cleaver’a vermi?ti. Dolay?s?yla e?er bu tip ?eyler ya?an?yorsa, sistem aç?s?ndan gerçekten bir problem var demektir. Her ne kadar, Eldridge’in oldukça gerçek zay?fl?klar? ve s?n?rl?l?klar? olsa da, bu durum çok ama çok olumlu bir ?eyi yans?t?yordu.

Bütün bunlar?n aç?kça gösterdi?i ?ey, Siyahi halk aras?nda ve özellikle de gençlik içinde -ki her zaman kendilerinin do?alar? gere?i dindar olduklar? söylenir- dinden belirgin ?ekilde uzakla?ma durumuydu. Niçin?

Çünkü insanlar umut doluydu, daha iyi bir dünya için hiçbir umudun olmadı??na inanmıyorlardı. Çok daha iyi bir dünya için umut doluydular. Ve Siyahi halk, özellikle de gençliğin bir bölümü dinden ve dinle birlikte gelen, insanların muhafazakar etkilerle a??aya çeken bütün eski geleneklerden belirgin şekilde uzaklaştı. İnsanlara konu?ma yaparken “Umrumba de?il” (aktarma yapıyorum fakat dedi?i şeyin özü buydu) diyen Malcolm X’in (her ne kadar inançlı biri olsa ve ?slam’ı benimsemi? olsa da) “Metodist, Baptist veya AME veya her neyseniz bunu umursamıyorum, buraya gelmi?seniz dini rafa kaldırmalı?sınız çünkü size yapılan bütün iyilikler için bunu bir kenara koymanız gerekiyor.” sözlerini anımsayın. Her ne kadar Malcolm X inançlı biri olsa da kalkıp da “Hristiyan olmayın, Müslüman olun” demiyordu – ?öyle diyordu “Kamusal alanda bu şeylere ihtiyacınız yok.” Ve eski kuşaklara da ayrıca ?öyle demi?ti: “Bugün bu gençlik ihtimallerle ilgili bir şeyler i?itmek istemiyor, ya?ı? Tom Amcaların kalkıp da onlara ihtimallerin kendilerine karşı olduğunu bahsetmesini istemiyorlar.” Bu hassasiyet geni? çaplı olarak özellikle gençler tarafından benimsenmi?ti. Yalnızca Siyahi halk arasında da bulunmuyordu. Malcolm X büyük ve radikal bir ilham kaynağıydı, kendisinin orta sınıfın pek çok beyaz da dahil olmak üzere eğitimli gençlik arasında çok olumlu radikalleştirici bir etkisi vardı.

Dolayısıyla bu din meselesi çok farklı bir şekilde tecelli ediyordu. İnsanlar ondan uzaklaştıyordu. Eğer *Panther* filmini anımsarsanız (yakın zamandaki *Black Panther* filmini kastetmiyorum, daha eski olan ve Kara Panter Partisi üzerine olan filmi kastediyorum), orada bir gencin Kara Panter Partisi’nin bir çe?it toplantı?ı çerçevesinde annesiyle konu?tu?u bir sahne yer alır. Annesi dinle ilgili bir şeyler söyler ve genç ona ?u üç cümle ile yanıt verir: “Kara Panter Partisi dini bırakmamız gerekti?ini söylüyor, bunun bize bir iyili?i yokmu?, ihtiyacınız olan şey bu de?ilmi?.” (Bir kez daha aktarıyorum, fakat denilen şeyin özü buydu) Ve annesi ?öyle yanıtlıyordu: “Peki sen buna inanıyor musun?” Doğrusu, o dönem pek çok siyahi genç buna fazlasıyla inanıyordu.

Din her zaman bir “umut” veya teselli kaynağı olarak sunulmuştur. Peki din gerçekten bir umut kaynağı mıdır – yoksa özünde ve tanımı gere?i felç eden bir illüzyon mudur? Din, acılara yönelik teselli konseptini kendinde barındırır, başka bir dünyaya bakar ve bu di?er dünya insanların maruz kaldıkları bütün acılar için bir tür teselli sağlar. Ancak mesele şudur: İnsanların ihtiyacı olan şey bu sistem altında maruz kaldıkları acılara teselli bulmak mıdır, yoksa ayağa kalkmalar ve bu acıyı dayatan ve güçlendiren sisteme son vermeleri ve bu sayede acıya, maruz bırakıldıkları **gereksiz** acılara teselli bulma ihtiyacına daha fazla gereksinim kalmayacak bir durumu sağlamak mıdır? Bu durum Ardea Skybreak tarafından *Bilim ve Devrim*² röportajında ?u şekilde belirtilir; insanın tamamen acı çekmeyece?ini düşünmek gerçekçi de?ildir, fakat insanların dünyaya egemen olan bu sistemin, kapitalist emperyalizm sisteminin dinamikleri ve temel iliskilerinden ötürü bugün dünyada maruz kaldıkları muazzam miktarda **gereksiz** acı bulunmaktadır. Ve bu acılara bir son vermek kesinlikle mümkündür ve acilen gereklidir.

Şimdi, bunun eksiksiz ve çok yönlü bir resmini sunmak gerekir; dini inancı olan pek çok kişinin dini görüşünün ve hassasiyetinin baskıya karşı mücadelede hatta fedakarlık yapmada kendileri açısından ilham verici olduğunu bilmekteyiz. Ve bu durum, elbette saygı duyulması ve birleştirilmesi gereken bir şeydir. Fakat

bu durum, dini bak?? aç?s?na, dinin halk kitlelerinin zihninde pranga rolü oynamas?na kar?? ideoloji alan?nda keskin bir mücadele yürütülmesi gereklili?ini de ortadan kald?rmaz, i?in asl? onlar?n i?leyi?ine kar?? gerçekli?i anlayabilmek için sistematik ve devaml? olarak bilimsel yakla??m? uygulamak ve özellikle de kitlelerin ac? çekmesine neden olan ?eyin ve buna çözümün ne oldu?unu göstermek gerekir. Sonuç olarak, her ne kadar birle?ilmesi gerekse de ve evet dini hassasiyeti veya bak?? aç?s?n? pozitif ?ekilde kullanan ve çe?itli biçimlerdeki bask?ya kar?? mücadelede genellikle fedakarlık yapan insanlara sayg? duysak da, dinin ideolojik rolünün, halk için zihinsel prangalar kuran rolünün etraf?nda devaml? mücadele yürütülmesi ve bunun devaml? if?a edilmesi gerekiyor.

Bununla birlikte, dini *köktencilik* – ve özellikle de bu ülkedeki Hristiyan *köktencili?i* söz konusu oldu?unda i?ler çok farklıdır. Hristiyan köktencilik (mevcut başkan yardımcısı Mike Pence ve hükümette önemli konumlarda bulunan di?erleri de buna dahildir) teokratik fa?izmin (Orta Çağ?n dini otoriteleri tarafından izlenen tiranik yönetimin) itici gücüdürler. Agresif bir ?ekilde dü?ünmeden biat etmeye ve dini dogmalar?n harfiyen uygulanmas?na (bu Hristiyan fa?istler bu konuda inatç?d?rlar) ba?lıd?rlar ve her tür mezalime ve deh?ete götürecek (?ncil'in hem Eski hem de Yeni Ahitinde bu görülebilir – bu durumu *Tüm Tanr?lardan Kurtulun!*³ çalışmamda analiz ettim) bu dogmalar? yaymaya çalış?rlar

Yeni Komünizm kitab?n?n aç?lı?? bölümünde (“Giri? ve Yönelim”) ezilen halk kitlelerinin umut etmekten korktu?una ili?kin ac? bir gerçekten bahsettim:

*Korkuyorlard? çünkü belki de dünya böyle olmayabilirdi, belki de bundan kurtulmanın bir yolu vard?. Umut etmekten korkuyorlard? çünkü umutlar? daha önce çok kez hayal k?r?kl???na u?ram???t?.*⁴

Bu durum niçin pek çok ki?inin dine döndü?üne ili?kin önemli bir etmendir – çünkü bu dünyada, bu sistemin i?leyi?i tarafından onlara dayatılan ve sürekli olarak maruz kald?klar? feci ac?lar ve a?a??lamaların son bulmas?na dair bir umutlar? yok gözüküyor; fakat bununla birlikte, bu sistemin i?leyi?inden ve kurumların, görevlilerinin ve destekçilerinin rolünden dolayı bunun üzeri kapatılıp belirsiz hale getiriliyor, ve bütün bunlar, dünyanın niçin bu ?ekilde oldu?una, bunun gerçekten nasıl de?itirilebilece?ine, bütün bu gereksiz ac?lara gerçekten nasıl *son verilece?ine* dair insanlar? sistematik bir ?ekilde *yanlı?? yönlendiriyor*.

Burada bir kez daha komünizmin yakla??m? ve bilimsel yönteminin büyük önemine geliyoruz, bu yakla??m ve yöntem yeni komünizm ile, *bu* dünyada gerçekten kökten ve özgürleştirici bir de?i?imin mümkünlü?ü ile daha da geli?tirilmis?tir. Bütün bunlarla ilişkili olarak ve umut meselesi özelinde, DKP Manifestosu, *Komünizm: Yeni Bir A?aman?n Ba?langıç?* 1.Bölüm’de Marx’tan alıntılanan a?a??daki açıklamas?n?n büyük bir önemi bulunur:

*Bir kez iç ba?lantı kavrand???nda, mevcut ko?ullar?n daimi ve kalıc? gereklili?ine olan tüm teorik inanç, onun pratikte çökmesinden önce yok?lr.*⁵

Bu son derece önemlidir, çünkü teori ve bilimin -bilimin içinde temellenen teorinin ve devaml? olarak bilimsel yöntem ve yakla??mla uygulanmas?n?n- insanlar?n maruz kald?klar? sistemin gerçek ilikilerinin ve

dinamiklerinin meydana ç?kar?lmas?n?n, iç ba?lant?lar?n ve “iç i?leyi?lerin” önemi vurgulanmaktadır. En ba?ta insanlar?n maruz kald?klar? *bir sistemin varl???* ve bu sistemin iç i?leyi?i ve dinamiklerinin ne oldu?u, bunun insan toplumunun bütün bir tarihsel geli?imine nas?l uydu?u ortaya ç?kar?l?r. (Veya daha basit bir ifadeyle, insanlar bir *sistemin* çerçevesi içinde ya?arlar; ki bu sistem yalnızca güçlü birileri tarafından dayat?lan bir sistem de?ildir, bu sistem belirli bir tarihsel geli?imin sonucudur; bu sistem temel ili?kilerden kaynaklanan belirli “yasalar” do?rultusunda i?ler ve i?lemek zorundad?r, ve bu durum halk kitlelerinin her tür ac?y? çekmesine neden olan çeli?kilerde cisimle?ir ve bu çeli?kileri aç??a ç?kar?r, bu çeli?kiler sistem aç?s?ndan temel ve esast?r, ve bu sistemin kendisi ortadan kalkmadan bu çeli?kiler de ortadan kalkmaz). Ve bu bilimsel teori bütün bunlara yönelik bir *ç?k?? yolu* oldu?unu ve bu ç?k?? yolunun ne oldu?unu ortaya koyar.

Evet, mücadele nihai olarak pratik alan?nda yürütülmelidir; gerçek mücadelenin nihai olarak, bütün bu korkunç bask?da cisimle?en ve bunlar? güçlendiren sisteme kar?? gelerek bu sistemi devirmek için yürütülmesi gerekiyor. Fakat, yüksek seviyede teorik ?ekilde geli?tirilmeden önce dahi, insanlar?n mevcut ko?ullar?n zorunlu olmad???n?, bunun sürekli bir zorunluluk durumu olmad???n?, bunun niçin bu ?ekilde oldu?unu temel düzeyde de olsa kavramalar?n?n muazzam bir önemi vard?r. Din tarafından yay?lan ve kal?c? hale getirilmeye çal???lan illüzyonlar temelinde de?il de, *bilimsel bir temelde olan* umudun kayna??d?r bu.

A?a??da vurgulananlar (“*Bir ?nanç S?çramas?*” ve *Rasyonel Bilgiye S?çrama: ?ki Çok Farkl? Türde S?çrama, Kökten Farkl? ?ki Dünya Görü?ü ve Yöntemi*” makalesinin sonucu) yönelimin son derece önemli noktalar?d?r:

“Asl?nda gerçek olan? bilmek -ve bunun hakk?nda devaml? olarak ö?renmek- insanl?k ve gelece?i aç?s?ndan hayati önemdedir; yalnızca bilimlerdeki ve akademik dünyadaki insanlar aç?s?ndan de?il, fakat ayn? zamanda dünyada ac?mas?z ?ekilde bask? gören ve ezilen, bask? ve sömürünün bütün biçimlerine küresel çapta son verecek, devrimin omurgas? ve itici gücü olmas? gereken ve olabilecek, yalnızca kendilerinin de?il fakat nihai olarak tüm insanl???n kurtar?c?s? olacak insanlar için de hayati önemdedir. Gerçeklikle -de?i?imi ve geli?imi halinde- oldu?u ?ekliyle yüzle?mek ve bunun alt?nda yatan güçleri anlamak, bu devrimi yapmada ve insanl?k tarihinde tamamen yeni bir ça??n getirilmesinde belirleyici ve öncü bir rol oynamaktadır, ki bu yalnızca bugünün dünyas?nda insanlar? kölele?tiren maddi zincirleri -sömürü ve bask?n?n ekonomik, toplumsal ve siyasi prangalar?n?- de?il, ayn? zamanda mental zincirleri, bu maddi zincirlere tekabül eden dü?ünme biçimlerini ve kültürü de ilelebet k?r?p ortadan kald?racakt?r. 150 y?l önce komünist hareketin kurucuları olan Karl Marx ve Friedrich Engels, *Komünist Manifesto*’da komünist devrimi ve onun kurtulu?a götürece?k ilkelerini, yöntemlerini ve amaçları?n? deklare ettiler; yalnızca insanlar? bir biçimde kölele?tiren geleneksel mülkiyet ili?kilerinden de?il, fakat ayn? zamanda bu geleneksel mülkiyet ili?kilerini yansıtan ve bunlar? güçlendiren bütün geleneksel dü?üncelerden de “radikal bir kopu?un” gereklili?ini aç?klad?lar.”

“*Epistemoloji* -bilginin ve bunun insanlar tarafından nas?l elde edildi?inin, neyin hakikat oldu?unun ve insanlar?n hakikati nas?l bileceklerinin teorisi- alan?ndaki mücadele, insanl???n bask? alt?ndaki ve sömürülen büyük bölümünün ve nihai olarak da bütün olarak insanl???n kurtulu?u için kritik bir arenad?r. Bu

özgürleştirici mücadelede bilimsel yöntemin belirleyici özelliklerini ve bilimsel yöntemin önemini kavramak -ve hepsinden de önemlisi, gerçekliğe yönelik en tutarlı, sistematik ve geniş kapsamlı bilimsel yaklaşım, insan bilgisi ve eyleminin pek çok alanın yerini almadan ve onları boşmadan kavrayan ve gerçeklik hakkındaki en zengin öğrenme sürecini ve bunu insanlığın çabalarına dönüştürerek ifade verebilecek *komünist dünya görüşü ve yöntemini* kavramak- hayati önemdedir. Gerçekliğe “inanç-temelli” nosyonları dayatma girişimleriyle, bunun aksine, din ve dinin kökenleri ve etkileri de dahil olmak üzere, gerçekliğin bilimsel kavrayışın izleme arasındaki temel farkı anlamak -“inanç sınırlaması” ile bilginin algısal bilgiden rasyonel bilgiye sınırlamalarla süregiden birikimi arasındaki kökten farkı anlamak- komünist devrimi iktidar eden iki kökten kopuk olan gerçekleştirilmesi ve insanlık tarihinde tamamen yeni ve özgürleştirici bir evreye sınırlamaya yönelik mücadeleyi devam ettirmenin kritik parçasıdır.”⁶

Devrimin ve *bilimsel bir temelde* kökten farklı ve daha iyi bir dünyanın mümkünliğini görme meselesi son derece önemlidir, ve daha sonra yeniden bu meseleye döneceğiz.

Bireysellik Problemi

*Uzun Düşünceler ve Çekişmeler*⁷’de (ve diğer çalışmalarda) belirttiğim gibi, bireyler olarak insanların çelişkileri geniş toplumsal bağlam içindedir ve bunların büyük ölçüde toplumsal bağlam tarafından belirlenmesi durumu vardır, ki bu da doğrudan şekilde ele alınması gereken karmaşık bir çelişkidir. Ve bu çelişki bugün akut bir şekilde insanların bireyler olarak varoluşları olgusu ile ifadesini bulmaktadır. İnsanlığın bir bütün olarak korkunç acılar çekmesi ve insanlığın karışık karışık olduğu acil zorluklar, kapitalizm-emperyalizm sisteminin çevreyi tahrip etmesi, bununla birlikte nükleer felaket tehlikesinin bütün insanlık için varoluşsal bir tehdit oluşturması ve devamlı olarak artması bugün akut bir şekilde ifadesini bulmaktadır – *bütün bunlar her bir bireyin kendi belirli bireysel çabalarına izlemesi ile ne ciddi şekilde tespit edilebilir ne de gerçekten çözülebilir, ve işin aslında şu ki, insanlar bu şekilde davranmaya devam etmesi gerekli olan çözümü getirme noktalarında büyük bir engel teşkil etmeye devam ediyor*. Bireysellik, gerçekliği ve sürekli olarak bu sistem tarafından getirilen dehşetin derinliğini idrak etmekten insanlar uzak tutan – ve bütün bunlara son vermek ve kaynağının kökünü kazıyabilmek için insanlar acil olarak diğerleriyle birlikte hareket etmesi gerektiğini fark etmemelerine neden olan, pek çok negatif etilimi “birleştirilen” önemli bir unsurdur. Bireyselliğin bu şekilde öne çıkarılması ve teşvik edilmesi, toplumda bu dönemde belirgin ve en uç biçimlerde cesaretlendirilip ifade edilmesi yüzleştirilmesi ve dönüştürülmesi gereken derin bir problemdir.

Ölümcül Bireysellik ve Kayıtsız Bireysellik

Bireyselliğin iki geniş kategorisi vardır, bunların belirli farklı özellikleri vardır, fakat aynı zamanda aynı ortak temele sahiptirler ve kendinle meşgul olmayı içerirler. *Ölümcül* bireysellik bunun son derece zehirli bir türüdür. Temel olarak “kendim için her şeyi alıyorum, diğerlerinin canı cehenneme. Ve eğer istediğim şeyi almak için diğer herkesi ezmeme gerekiyorsa, ne yapalım yapacak bir şey yok, böyle olması gerekiyor ve ben de bunu en iyi şekilde yapacağım, böylece istediğim her şeyi alacağım – *hepsini istiyorum ve hepsini* ?

imdi istiyorum.”

Kay?ts?z bireysellik, böylesi sald?rgan özelliklere sahip olmasa ve di?er insanlara kar?? genel olarak bilinçli dü?manca bir tutum içinde olmasa da, dünyada olan biten daha geni? çapl? ?eylere ve bunun dünya çap?nda halk kitlelerine ve elbette insanl???n gelece?ine yönelik etkilerine ilgi göstermeden ki?inin ç?karlar?, arzular? veya “hayalleri” ile hareket etmesini kapsar.

Dolay?s?yla bunlar farklı türde, iki geni? tipte bireyselliktir (aç?k bir ?ekilde bir çok a?amas? bulunur). Peki ama bunlar?n birle?tirici unsuru nedir? *Kendilik. Kendim.* Cornel West ile 2014 y?l?ndaki Diyalog’ta⁸ belirtti?im gibi, “selfie” bütün bu bak?? aç?s?n?n ve bütün bu kültürün mükemmel ikonik bir temsilidir. Elbette ki her “selfie” veya bunun kendisi kötü de?ildir. Fakat bunun etraf?nda bütün bir kültür bulunur, hatta insanlar do?ada güzel bir yere gitseler bile hemen neyle u?ra??yorlar? Önlerinde duran muazzam güzellik yerine (ve evet, bunun foto?raf?n? çekmek yerine) kendi “selfielerini” çekmekle. Bu bak?? aç?s?na göre önemli olan ?ey ?udur: “Ben burday?m, bana bak?n.” Her ne kadar birinde bilinçli ?ekilde ölümcül olmasa da çarp?c? bir kay?ts?zl?kla kendini gösterir, “bana bak?n, bana bak?n, bana bak?n” ?eklindeki bu ethos her iki bireysellik biçiminde de oldukça bask?nd?r.

Kay?ts?z bireysellik daha tehlikesiz (veya basit ?ekilde daha az “ahlaks?z”) görünebilir, ancak yine de, ki?inin kendisinin (ve kendi dar çevresinin) ötesinde geni? çapl? olarak dünyada ne olup bitti?i, tüm bunlar?n dünyada halk kitleleri ve nihai olarak da bütün insanl?k aç?s?ndan ne sonuçlar getirdi?i konusunda affedilemez bilgisizli?i veya bilinçli ?ekilde görmezden gelmesi – veya bütün bunlara yaln?zca kendisini ilgilendirecek ?ekilde acil ve dar anlamda ilgi göstermesi ile karakterize olur.

?imdi bu noktada çok aç?k olmam gerekiyor: Dünyada oldukça kaotik ?ekilde ya?ayan ve çok kötü ac?lar çeken insanlar, halk kitleleri bulunuyor, ve dünyada ne olup bitti?iyle ilgilenmeleri ve bunu ö?renmeleri oldukça güç. Bu sistemin i?leyi?inin eziyet etti?i ve çok fazla deh?ete maruz b?rakt???, kendi ba?lar?na daha geni? bir dünyay? tan?ma ve buna kat?lma f?rsatlar?ndan *mahrum* b?rak?lan bu insanlardan bahsetmiyorum. Bunu yapmak için her f?rsat? olan ama kötü huylu (veya ölümcül) bir mentalite ile veya daha “iyi huylu” ama yine de kay?ts?z bir ?ekilde, bu geli?melere ilgi göstermemeyi seçen insanlardan bahsediyorum. Video izleyen veya YouTube’ta keman çalan kedilere bakan (veya internette benzeri ?eyler yapan) ki?ilere kar?? de?ilim, ancak e?er bu tip bir ?ey sizi me?gul ediyorsa -internet üzerinde ba?kalar?n? a?a??lamak ve a?a?? çekmek sizin me?guliyetiniz olmu?sa- bu durum her ho?görülü insan?n oldukça endi?elenmesi gereken bir ?eydir, ayr?ca güçlü bir ?ekilde kar?? ç?k?p mücadele etmeleri de gerekir.

[Yazar taraf?ndan Sonbahar 2019’da eklenen not]

Bu çal??ma, 2019 bahar?nda yap?lan bir konu?man?n düzenlenmi? metnidir ve bir sonraki bölüm (“Bireysellik, BSS ve “Ac?s?z Geli?im” ?llüzyonu”) bu y?l?n yaz dönemi ba??nda (revcom.us sitesinde) yay?nlanm??t?r. Eylül 2019 sonunda, Nancy Pelosi (ve onun temsilcisi oldu?u Demokrat Parti önderli?i), Donald Trump’? suçlamay? reddetme konusundaki uzun süreli inatç? ?srar?n ard?ndan, bu kez rotay? tersine

çevirdi ve Trump için bir “görevden alma soruşturması” uygulanacağını açıkladı. Bu geri dönüşu koulluydu – ve Pelosi ve çevresindekiler, bu “suçlama soruşturması”nda” tek başına olmasa da, aynı şekilde bir şekilde (bir hükümet muhbirinin raporu doğrultusunda ortaya çıkan) Trump’ın önceki dönemde (Obama döneminde) başkan yardımcısı olan ve şu an Demokratlar’ın 2020 başkanlık seçiminde adayları olan, baş rakibi Joe Biden’a yönelik pisliklerin araştırılması (veya “hazırlanması”) için Ukrayna hükümetine baskı yaptı meselesine odaklandılar. Pelosi ve Demokratlar bu durumu, Trump’ın kişisel çıkarları için gözeterek (özellikle de 2020 seçimleri için) başkanlık gücünün kötüye kullanımı olarak tanımladılar ve ABD’nin Ukrayna’ya askeri yardımının devam etmesi ve Rus yanlı güçlerle yüzleşmelerinin “lütü” ve bedeli olarak bu durumu vurguladılar ve Trump’ı özellikle de büyük rakip Rusya ile ilişkilerde “ABD ulusal güvenliği”ni baltalıyor” şeklinde suçladılar. Diğer bir deyişle, kendi burjuva perspektiflerinden bakarak esas kaygıları ne ABD’nin emperyalist “ulusal çıkarları” olduysa, bu sistemin egemenliğinin nasıl dayatılıp korunacağını ilkin “normlar” olduysa söylenebilir, onlar açısından önemli olan şey seçimlerle bir yönetimden diğerine “barışçıl bir geçişin” sağlanmasıdır – ve Trump’ın bu “normlar” çizenmesi ile ortaya çıkan tehlike de bundan ibarettir – **Pelosi ve diğerleri “suçlama soruşturması” bu dar temelde bakıyorlar, ABD kapitalist emperyalizminin çıkarları doğrultusunda, onun dünyada egemen emperyalist güç olarak kalabilmesi için hareket ettikleri olgusunun altını çiziyorlar; Aslında, Trump’ın yalnızca ABD’de değil, uluslararası alanda doğrudan halk kitlelerine karşı açması zıttı ve hareketleri temelinde bir görevden zorla uzaklaştırılması reddetmeye devam ediyorlar: Trump’ın ayan beyan rakıpları ve beyaz üstünlenmeciliğini ve beyaz üstünlenmeci ıddeti tevik etmesi; bariz kadın dümanları ve kürtaj hakkı da dahil olmak üzere kadın haklarına ve LGBT haklarına saldırması, muhalefetin açması zıttı şekilde bastırılması ve sindirilmesinin yoluna tırması na arka çıkması ve buna yönelik çağrıda bulunması, Müslümanlara yönelik ayrımcılığını, “kendi ülkelerinde” zulümden ve oldukça gerçek ölüm tehdidinden kaçan ve bu temelde sınıman yollarını arayan göçmenleri canice hedefe koymas ve onları toplama kampı koullarıyla sınırlamaya çalışması, hatta çok küçük çocukları ailelerinden kopartması, iklim değişikliği bilimini inkar etmek de dahil olmak üzere bilime ve hakikatin bilimsel şekilde araştırılması na saldırması, çevrenin ufak çaplı ve hatta tamamen etkisiz şekilde korunmasını dahi devamlı olarak baltalayan ve karşı çıkan girişimlerde bulunması, nükleer silahlar da dahil olmak üzere ülkelere yönelik parçalama tehditleri savurması – özetle, faist düzeni her yönden tam olarak konsolide etmek ve insanlık için korkunç sonuçları bulunan dehşet verici faist bir gündemi uygulamak.**

Bunu yazarken “görevi kötüye kullanma soruşturması”na nereye gideceği henüz belli değil – Trump Temsilciler Meclisi’nde gerçekten suçlansa da Senato onu suçlu bulsa ve görevden uzaklaştırılsa da – şu aşk ki Demokratlar’ın Trump meselesine yönelik dar bakış açılar, yönelim için şu temel noktaların bir kez daha vurgulanması önemini gösteriyor.

Demokratlar, New York Times, Washington Post, vb. Trump’ın başkanlık krizini bu sistem doğrultusunda, temsilcisi oldukları bu sistemin egemen sınıfının doğrultusunda çözmeye çalışıyor. Bizler, yani halk

kitleleri ise hepimiz d??ar? ??kmak zorunday?z, milyonlarla birlikte kendimizi harekete geçirmeliyiz ve bu meseleyi bizim kendi ??karlar?m?z, egemen s?n?f?nkinden tamamen farklı ve buna kar?? olan, insanl???n ??karlar? do?rultusunda çözmeliyiz.

Bu durum elbette egemen güçler aras?ndaki mücadelenin ilgisiz ve önemsiz oldu?u anlam?na gelmez; aksine bunu kavramak ve buna yakla?mak (bu durum iyi ?ekilde yükseltildi mi? gerekli mücadele ile her seferinde insanlara götürülmesi gereken bir noktad?r) bunun neyle ba?lantılı? oldu?unu ve ne olanaklar sa?lad???n? anlamak için “tabandan mücadele yürütülmelidir” – **bunlar?n fa?ist do?as?, uygulamalar? ve insanl???a yönelik tehditlerine kar?? halk kitlelerinin bütün rejimin gitmesi talebi çerçevesinde harekete geçirilmesi gerekir.**

Aç?k bir ?ekilde, yaln?zca Trump’?n görevden al?nmas? de?il, bununla birlikte Hristiyan fa?ist ba?kan yard?mc?s? Mike Pence’in ve evet tüm fa?ist rejimin kald?r?lmas? acil önemdedir. E?er ba?arılırsa, böylesi bir geli?me -sadece bu ülkede de?il fakat bir bütün olarak dünyada- halk kitlelerinin temel ??karlar?na hizmet edecektir. S?n?rlı ?eyler temelinden ve canavarca baskı? olan ABD imparatorlu?unun “ulusal ??karlar?” üzerinden de?il, bu sistemin “normal i?leyi?” sonucunda üretilen ve iktidara gelen Trump/Pence rejiminin fa?izmine kar?? halk kitlelerinin harekete geçmesi temelinden bu süreç ele al?nmal?d?r.

[Yazar taraf?ndan eklenen notun sonu, Sonbahar 2019]

Bireysellik, BSS ve “Ac?s?z Geli?im” ?llüzyonu

Görünen o ki -bütün bu “iyi huylu” veya kay?ts?z bireyselli?in- ac?s?z geli?im illüzyonunu ?srarla takip etmekle ba?lantılı? var. E?er bazı ?eyler insanlar? rahats?z ediyorsa -ve daha da ötesinde, kendi aç?lar?ndan fedakarlık ihtimalini, gerekli olan fedakarlı??? içeriyorsa- pek çok ki?i o ?eyden uzakla???yor. Önceden de belirtti?im üzere, gerçekli?e t?pk? bir “büfe” gibi veya tüketici gibi yakla?ma tutumu diye bir ?ey var ve bu durum ?u ?ekilde kendini gösteriyor: “Aç?kças? bu durum beni rahats?z ediyor. O yüzden bunlar? bir kenara b?rak?yorum. Hay?r buna bakmak istemiyorum, çünkü rahats?z oluyorum.”

Bunun çok daha i?renç ve zorbaca biçimlerinden daha sonra bahsedece?im. Ancak k?sa bir giri? olmas? aç?s?dan *Yeni Komünizm* kitab?nda bahsetti?im bir olaya de?ineyim; birkaç yıl önce bazı ki?iler *Çal?nm?? Ya?amlar* afi?leriyle üniversite kampüslerine gitmi?ti, bunlar polis taraf?ndan öldürülen ki?ilerin afi?leriydi (hepsi de?il ama onlarcas? öldürülmü?tü), daha sonra birisi gelip yak?nmaya ba?lad?: “Ben bu afi?leri sevmedim, beni güvensiz hissettiriyor.” O dönem: *Vah can?m, çok üzüldüm!* ?eklinde yorum yapm??t?m. Bu vah can?m saçmal???n? ?imdilik bir kenara b?rakalım ve afi?te de belirgin bir parças?n?n temsil edildi?i halk kitleleri üzerine ciddi ?ekilde bir konu?alım ve onlar?n durumuna bir bakalım.

“Ac?s?z geli?im” illüzyonunu ?srarla ve inatla takip etmenin en yaygın ve sorunlu biçimi, özellikle de kendilerini aydın olarak (veya ilerici veya “fark?nda” veya ne demek isterlerse o olsun) tanımlayan ki?ilerin, bizim çok do?ru bir terimle ifade etti?imiz gibi “BSS – *Burjuva Seçim Saçmal???*” (ngilizcesi: *BEB* –

Bourgeois Electoral Bullshit) – ve insanlar?n kendilerini devamlı? hakim s?n?flar?n bir bölümünü temsil eden Demokrat Parti ile s?n?rlandırmas? fenomenidir. Bunlar, benim *de?i?im olasılı???n? s?n?rlandırarak unsurlar* olarak de?erlendirdi?im ?eydir – çünkü bu durum, siyasi angajman aç?s?ndan nispeten güvenli olan ?eyin tümünden y?pranmış? halidir. Trump/Pence rejimi alt?nda fa?istlerin kendi iktidarlar?n? konsolide etme çabalar? ve i?lerin gidi?at? dü?ünüldü?ünde, bu durum gelecekte kendileri aç?s?ndan pek de güvenli bir ?ey olmayabilir. Fakat ?u an için nispeten ac?s?z gözükmemektedir. Ayn? zamanda tamamen etkisizdir ve ihtiyaç duyulan herhangi bir de?i?ikli?i beraberinde getirmez, bunun yerine herhangi bir fedakarlıktan ve hatta gerçek bir rahatsızlıktan kaçınırken **bir ?eyler yaptın? sanman?n** bir yoludur bu.

BSS'nin yan?nda bu durum, kitlelerin Trump/Pence fa?izmi gerçe?iyle yüzleşmemeleri ve bu nedenle, bu fa?izmin temsil etti?i gerçek tehlike ve potansiyel büyük dehşetlerle orantılı? bir ?ekilde hareket etmemeleri ? ekleinde kendini göstermektedir.

?imdi geriye dönüp, bunun çok önemli bir unsuru olarak önceden de?indi?im bir ?eye, Trump'?n seçilmesine -halk oyu ile de?il, seçim kurulu ile seçilmesine- yani gerçek anlamda kölelik kapsamına bir bakalım: Trump'a oy verenler köleli?i destekleyen türden insanlardır ve bu ki?iler ABD'de kölelik zamanlarından bu yana aslında ortada bulunurlar. Bunlar Beyaz Saray'da beyaz üstünlenmeci ki?ilerin bulunmasına razı? olan, köleli?i aç?kça kabul eden, bunu me?rulaştırarak veya rasyonalize eden türden insanlardır. Ve bu noktada, Ron Reagan'?n (evet, Ronald Reagan'?n ba?bo? o?lu, ayn? zamanda, büyük ödülü olan arsız bir ateisttir) çok bilgilendirici oldu?unu dü?ündü?üm bir yorumunu dü?ünüyordum, kendisi ?öyle diyordu: Trump'?n çok analiz eden, fazlasıyla analiz eden “taban?” kendisi her ne yaparsa yapsın onu desteklemeye devam edecektir, çünkü *Trump'?n nefret etti?i insanlardan onlar da nefret ediyor*.

İnsanlar?n ya?adığı ekonomik zorluklarla ilgili bütün laf kalabalıkları?n aksine, bu durum onlar?n oy kullanmalar?n? rasyonelleştiriyor ve Trump'? desteklemeye devam etmek için sık sık kullanılıyor, Ron Reagan'?n keskin bir ?ekilde belirtti?i gibi Trump'?n “taban?” da temelini bu durum oluşturuyor. Bu arada, tüm ana akım medyanın, CNN ve benzerlerinin Trump'?n “taban?” terimini sürekli olarak nasıl kullandıkları?na lütfen bir dikkat edin. “Taban” diyerek adeta nötr bir terimden bahsediyorlar. Oysa ki, bunlar bir avuç fa?isttir, anla?tık mı? Ve bu edebikelamlarla ya da “temel” gibi nötr terimleri kullanarak, insanlar? Trump'?n ve onu destekleyenlerin gerçekte neyin temsil etti?inden ve bunun neden oldu?u gerçek tehlikenin derinli?ini görmekten alı?koyuyorsunuz ve onlar? engelliyorsunuz. Ron Reagan'?n yorumu bu noktaya çok uygundur. Detaylı? bir ?ekilde devam eder: LGBT bireylerden nefret ediyorlar, kadınlardan (başlıca kadınlardan ve gerçekte tüm kadınlardan) nefret ediyorlar, Siyahilerden nefret ediyorlar, göçmenlerden nefret ediyorlar, Müslümanlardan nefret ediyorlar vb. Ve Trump da ayn? insanlardan nefret ediyor.

Bu yüzden ne yaparsa yapsın, onu asla terk etmeyeceklerdir. Bu yüzden do?ru bir ?ekilde biri kalkıp ?u yorumu yapabilir: “New York'ta Be?inci Cadde'de birisini çekip vurabilirim ve nasılsa bu insanlar bana kar?? gelmez”.

Ayn? zamanda, ?u da açıkça söylenmelidir: Trump’?n savundu?u ve yapt??? her ?eyden nefret ettiklerini söyleyen milyonlarca, on milyonlarca insan, bu kadar zaman sonra sokaklara   k p Trump/Pence rejiminin gitmesini talep eden sürekli bir seferberlik hareketinde yer alm yorlarsa, bu durum kendilerini açıkça bu fa?ist rejimin *i?birlikçisi* yapmaktadır, kitlesel hareketle bu rejimi göndermek yerine bu rejimi tolere etme su una kendilerini ortak etmektedir!

Paul Simon’dan aktar rsak: Daha da kötüsü, bu insanlar Demokrat Parti’den gelecek bir avuç m r lt? için direnişi heba ediyorlar.

Uzunca bir zaman geçti – ve halen zaman var, ancak bunun de i ebilmesi için, kitlelerin nihayetinde sokaklara   kmas , sokaklarda kalması ve sağlam bir ?ekilde fa?ist rejimi göndermeye karar vermesi için pek fazla zaman da kalmadı!

Ve burada Trump’?n savundu?u her ?eyden nefret eden, ?iddet kullanmadan fakat sürekli eylemlerle Trump/Pence rejiminin gitmesi talebi etrafında **Refuse Fascism**⁹ ile harekete geçmeyi reddeden milyonlar, on milyonlar için bazı çok önemli sorular bulunuyor. Eğer ?imdi Trump/Pence rejiminin gitmesi talebiyle sokaklara   kmazsan z, peki Trump yeniden seçilince (halk oyunu kaybedip, muhtemelen yine seçim kurulu sayesinde seçilirse) o zaman ne yapacaks n z? Ve eğer Trump seçimleri kaybederse (seçim kuruluyla bile olsa), ancak bu kez de sonuçları kabul etmeyi reddederse ve halen bu ülkenin ba kan  olduğu konusunda ?srarc  olursa, peki o zaman ne yapacaks n z?

Bununla birlikte, kendini “sol” gösteren bazı “ilerici” entelektüellerin tehlikeli naifli i meselesine de dikkat çekmek gerekiyor. Örneğin, bu sistemdeki insan haklarının -insan hakları, sivil haklar ve sivil özgürlükleri- ihlal edilmesini if a etmede bazı iyi ?eyler yapan Glenn Greenwald gibi biri, ne zaman Trump/Pence rejimi tarafından temsil edilen korkunç suçlar ve deh etler ortaya çıksa, hızla ?u tip ?eyler söylüyor: “*Evet ama, peki ya Hillary Clinton, peki ya Demokratlar ve onların yaptıkları korkunç ?eyler ne olacak?*” Bunlar doğrudur. Belirtti imiz gibi: Demokrat Parti, insanl  a kar   işlenen büyük bir kitlesel savaş su lar  makinesidir. Ve bunun ortaya konulması gerekiyor. Ayn? zamanda, Cumhuriyetçi Parti’nin de fa?ist olduğunun belirtilmesi gerekiyor ve eğer bunun gerçek bir anlam  ve gerçek bir önemi olduğunu anlam yorsan z – ve birileri bu fa?istlerin zorbal klar ndan ve deh etlerinden bahsetti inde hemen   k p “*Evet ama, peki ya Demokratlar ne olacak?*” diyorsan z, insanlar  burada işleyen gerçek dinamikleri ve gerçek tehlikeleri anlamamalar  doğrultusunda bizzat yönlendiriyorsunuz demektir!

Slavoj  i ek Büyük Zarar  Dokunan ?i irilmi  Bir Gerzektir!

Mesela Slavoj  i ek gibi biri var. Raymond Lotta’n n makalesinde çok açık ve çok doğru belirtildiği gibi “Slavoj  i ek Büyük Zarar  Dokunan ?i irilmi  Bir Gerzektir!”

Slavoj  i ek, sıklıkla “komünist” pozlar  tak nan, nüfuzu olan aptal bir felsefecidir ve kendisi ?ngiliz televizyonunda Donald Trump’a desteğini a  klam   r.  i ek’e göre Trump’ n zaferi

Cumhuriyetçilere ve Demokratlara “ne olduklar? üzerine yeniden dü?ünmelerine” yard?mc? olacak – ve bu durum “büyük bir uyan??a” vesile olacakt?r. Yine Žižek’e göre Trump asl?nda fa?izmi getirmeyecektir, endi?elenmeye lüzum yoktur.¹⁰

Lotta’n?n özetle söyledi?i gibi: “Bu dü?ünce hatal? ve zehirlidir.” Ve Glenn Greenwald gibi insanlar?n hatal? ve tehlikeli dü?üncelerine benzemektedir. Glenn Greenwald’a benzer ?ekilde, bir kez daha fa?izmin temsil etti?i ?eyin gerçekli?ini ve tehlikesini görmezden gelir, ve bir kez daha belirtmek gerekiyor ki, Demokrat Parti burjuva diktatörlü?ünün bir arac?d?r ve insanl??a kar?? i?lenen büyük suçlar?n ve kitlesel sava? suçlar?n?n bir makinesidir.

Bu tür yanl?? dü?ünceler, görünü?e göre Ruslar?n Trump kampanyas? boyunca devam eden i?lemlerine katk?da bulunan Julian Assange gibi biri taraf?ndan da örneklenmektedir. Assange’n (kendi sözleriyle) ? öyle dedi?ini duyduk:

Belki bu olumsuz bir de?i?ime yol açacak, belki de olumlu bir de?i?ime yol açacak, ama en az? ndan de?i?ime yol açacak veya de?i?im olas?l???n? aç?k tutacakt?r.

Peki ne tür bir de?i?ime yol açacak? Ne tür bir de?i?ime yol açaca?? meselesinde agnostisizme veya cahilli?e yer yoktur. Evet, herhangi bir biçimde burjuva diktatörlü?ü halk kitleleri için çok kötüdür, kitleler için çok bask?c? ve ezicidir ve devirilmesi gerekir. Ancak, insanlar?n her tür hakk?n? çi?neyen aç?k bir fa?ist diktatörlük, “belki olumlu bir de?i?im olur, belki de olumsuz bir de?i?im olur” kategorisinde yer alacak türden bir ?ey de?ildir.

?imdi, özellikle Julian Assange’i keskin ?ekilde ele?tirirken, ABD emperyalistlerinin zulmüne ve kendisinden intikam almaya yönelik giri?imlerine kar?? ç?k?lmas? gereklili?ini vurgulamak çok önemlidir, bunun Ruslarla bir ilgisi yoktur, fakat ezici bir biçimde bu sistemin canavarca suçlar?n? aç??a vurmaktadır. Bu ba?lamda, Berkeley Kaliforniya Üniversitesi Gazetecilik Yüksekokulu Dekan? ve gazetecilik profesörü Edward Wasserman’n “Julian Assange ve Zavall? ?piyoncular Devleti”¹¹ adl? ilginç bir makalesi vard?. (Bu makale, bu y?l 27 Nisan 2019 Cumartesi günü, New York Times’ta yay?nlanm??t?r.) Wasserman; siyasi ve ki?isel aç?dan ne kadar hatal? olsa da Julian Assange’nin WikiLeaks arac?l???yla “resmi s?rlar?n aç? klanmas?na ola?anüstü olanak tan?d???n?” belirtmektedir. Wasserman’n dedi?i gibi, “Irak’ta ve Afganistan’da ABD’nin dahil oldu?u sivillere yönelik sava? suçlar?, i?kenceler ve zulüm” aç??a ç?km??t?r, bu nedenle ABD’nin hukuki arenada ve siyasi olarak kendisine sald?rmas?n?n nedeni budur. Bu boyut, bütün s?n?rl?l?klar? ve hatalar?na ra?men insanlar?n Assange’n savunmas?na kat?lmak zorunda oldu?u noktadır. Ve Assange’yi savunman?n gereklili?i ve önemi, özellikle ABD hükümetinin politik/yasal zulmünden sonra, bu hükümetin (Trump/Pence fa?ist rejiminin önderli?inde) ?u anda çok ciddi casusluk suçlamalar?na dayand??? gerçe?iyle büyük ölçüde artmaktadır. Bu zulüm sürecinin yaln?zca Assange için de?il, ayn? zamanda ABD emperyalizmi ve bask?c? kurumlar? taraf?ndan sürekli olarak yürütülen sava? suçlar?n? ve insanl??a kar?? di?er suçlar? ortaya ç?karmaya ve if?a etmeye cesaret eden herkes için de

korkunç etkileri olacaktır.

ABD hükümeti tarafından izlenen bu baskı hamlelere karşı çökmes ve bu konuya önem verilmesi çok önemli olmakla birlikte; Assange, Glenn Greenwald ve Žižek gibi kişilerin düşüncesinde somutlaşan bu görüş ve yaklaşımlar eleştirmeye de büyük önem vermek gerekir. Burjuva (ya da “önde gelen”) politikacıların aralarındaki nüanslar, farklar, hatta bunun kitlelere, insanlık kitlelerine olan sonuçlarına dair herhangi bir analiz yapmadan bunların hepsini “hepsi aynı” şeklinde gören düşünce – işte bu çok zararlıdır.

Bu anlamda, 1930’larda Hitler’in ve Nazilerin iktidara gelmesi sürecinde Alman komünistlerinin öne çıkardığı eleştirilere bakmaya değer. Slogan, Alman komünistlerine atfedilmiştir: **“Nach Hitler, Uns,” (yani: “Hitler’den sonra, Biz”)**. Başka bir deyişle, aynı düşünce biçimi gündemdeydi – Hitler’in hükümeti yönetmesi aslında bir şeyleri sarsacak ve toplumda bir krize yol açacak, o zaman komünistlerin iktidara gelmesi olacaktı. Bu, Hitler ve Naziler tarafından temsil edilenin ve bunun insanlık için korkunç sonuçlarının çok ciddi bir şekilde küçümsendiğini gösteriyordu. Evet, oradaki komünistlerin devrimci bir temelde bütün sisteme sürekli ve sıkı bir şekilde karşı çıkmaları gerekiyordu, ancak Hitler’in ve Nazilerin bu sistemin tüm değerlerinin özellikle sapkın ve aşırı bir temsili olduğunu, bunu aşırı biçimlerle gerçekleştirdiklerini kabul etmek çok önemli ve gerekliydi.

Bu nedenle, bunlarla ilgili olarak, bugün ABD’de Trump/Pence rejiminde vücut bulan faşizme muhalefetin inşaat edilmesinde, *“Faşistler ve ‘Weimar Cumhuriyeti’nin Yıkılması... Ve Onu Neyin Değiştireceği”*¹² ve *“Jerry Rubin Olmamak, Hatta Dimitrov Olmamak, Fakat Gerçek Bir Devrimci Komünist Olmak: KOMÜNİST PERSPEKTİFTEN TEMEL HAKLARIN SAVUNULMASI MÜCADELESİ”*¹³ gibi eserlerde ele alınan anlayışa dayanan ve bu süreçten çıkan bir bilimsel yaklaşım ihtiyacı var (Bu makaleler revcom.us adresinde mevcuttur. Bob Avakian’ın Toplu Eserlerinin bir parçasıdır.)

Birkaç kez vurguladığımız “Cumhuriyetçi Parti Faşisttir, Bununla Birlikte Demokrat Parti de Büyük Savaş Suçları ve İnsanlık Karşı Suçları’nı Makinesidir” sloganında yoğunlaşan şeyi öne sürüyoruz. Bu şeylerin her iki yönünün önemini vurgulanmasıdır: özellikle Trump/Pence rejimi ve Cumhuriyetçi Parti faşizminde bir bütün olarak temsil edilenlerin tanınması ve Demokrat Parti dahil tüm sistemin doğası ve büyük suçları ile bu sistemin işleyişinde rol alan ve uygulayıcıları olan herkesi belirtmektedir.

New York Times’ta (16 Temmuz 2019 Salı günü) yayınlanan *“İrkçilik Dolaptan Çıkıyor”* başlıklı makalesinde, Paul Krugman, yalnızca Donald Trump’ın değil, bir bütün olarak Cumhuriyetçi Parti’nin “uluduşuna” ve ırkçılığa açıkça ve kabaca ifade ettiklerine işaret ediyor. Krugman, Cumhuriyetçi Parti’nin her türlü karşı ırkçılık iddiasının düşürdüğüne değinerek bu makaleyi şöyle sonuçlandırıyor:

*Cumhuriyetçilerin ırksal eşitliği desteklediğini iddia etmenin her zaman ikiyüzlü olduğunu söylemek caziptir; ulumalardan açık bir ırkçılığa geçişi memnuniyetle karşılamayı cazip hale getiriyorlar. Ancak ikiyüzlülük erdeme prim vermiyor, şu anda gördüğümüz şey, bu prime artık ihtiyaç duymayan bir partidir. Ve bu çok korkutucudur.*¹⁴

Krugman önemli bir noktaya parmak basıyor. Mesele yeterince ileri gitmemeleri ve özellikle de egemen sınıfl partileri (Cumhuriyetçiler ve Demokratlar) arasındaki dar çelişki ve çatışma koşullarından kopmadıklarıdır. Bu baskıyı içine alan ve bu baskı olmadan var olamayan bir sistemin temsilcileri ve uygulayıcıları olarak hareket ederken, birçok baskı gibi öfkelerle karşı ikiyüzlü olarak muhalif davranma tutumu bulunur; bu sadece Cumhuriyetçi Parti için geçerli değildir, aynı zamanda Demokrat Parti için de geçerlidir. Bu durumda yoğunlaşan, çok gerçek ve akut bir çelişkiyi tanıma ve doğru bir şekilde ele alma ihtiyacı bulunur: Bir yandan Cumhuriyetçi Parti kadar Demokrat Parti'nin de bir sistem partisi olduğu gerçeğini, kitlelere yönelik büyük suçlar sürekli olarak işlediğini ve insanlığın geleceği için varoluşsal bir tehdit içerdiğini belirtmek gerekiyor; ve öte yandan, (yukarıda Krugman'ın makalesinden alıntı yapılanların ifadesine göre), bu egemen sınıfl partilerinden birinin (Cumhuriyetçilerin) aşkça doğrudan bir tehlike olduğu gerçeğini ve evet birçok, insan ve çevreyi yaşamayan şeylerden başka bir şey olmadıkları iddiasını taşımak gerekiyor. Bu durum, her iki tarafın da amacı olduğu bütün bu sisteme karşı çökmes ve sürekli olarak bu sistemin kaldırılması stratejik hedefine doğru aktif bir şekilde çalışmanın, aynı zamanda, faşist Trump/Pence rejiminin ortaya koyduğu acil tehlikenin farkında olarak bu rejimin gitmesi talebi etrafında ıddet içermeyen, ancak sürekli bir seferberlik içinde kitleleri ileriye götürmek için acilen yapılacak çalışmalardaki temel stratejik bakış açısıdır!

Bu anlayışın, farklı açılardan ve bütün boyutlarıyla gerçekten tanımamak ve ona göre hareket etmemek; bireycilikle, özellikle de elverişsiz ve rahatsız edici gerçeklerle yüzleşmeye istekli olmamakla veya gerekli olabilecek fedakarlıklara göre davranmak yerine “acısız ilerleme” illüzyonu arayışlarıyla oldukça ilgilidir.

Fark edilmesi gereken tüm nüanslar ve çelişkilerin özellikleriyle birlikte, bu önemli gerçek şu temel ve yoğunlaşmış ifade ile ortaya konabilir:

Demokrat Parti Çözümün Değerli Sorunun Bir Parçasıdır.

Burada “Demokratların gerçekçi tek alternatif olduğu” konusunda şırsar eden herkese meydan okunması gerekiyor: revcom.us web sitesinde, tarihsel sırasıyla ve özetler şeklinde yer alan “**Amerikan Suçları**” yazı dizisi yer alıyor. ABD egemen sınıflının korkunç suçları, bu ülkenin başlangıcından itibaren ve şu ana dek Cumhuriyetçi ve Demokrat yönetimler altında gerçekleştirildi. İşte yapılması gereken: Gidin ve “Amerikan Suçları” yazı dizisini okuyun ve geri dönüp niçin Demokratlara destek olmanın iyi bir şey olduğunu açıkklamaya çalışın.

Mevcut şartlar altında Demokrat Parti, diğer tüm suçların ve bu sistemin sürdürülmesinde ve uygulanmasındaki özel rolünün yanı sıra, Trump/Pence rejiminin faşizmine karşı çökme için anlamlı bir şey yapmayı reddettiği için *faşizmin aktif bir kolaylaştırıcısıdır*. Bu, Demokrat Parti lideri Nancy Pelosi'nin (veya kendisine denildiği gibi Piglosi'nin) şırsarının etkisinde, görevden alınma işlemi bir kez daha gündemden düştü. Bazı insanlar hatırlamayabilir (veya unutmayı seçmiş olabilir) ve diğerleri bilmeyebilir, ancak 2005-2006 yıllarında, George W. Bush'u ülkeyi götürdüğü yoldan geri çekmek için büyük bir duyarlılık vardı. Irak'a saldırı ve istila eden, o ülkede büyük bir yıkım ve ölümlere neden olan Colin Powell, Cheney ve

Rumsfeld, Condoleezza Rice ve istihbarat ve tüm rejim taraf?ndan kas?tl? ve sistematik olarak bilinçli bir ? ekilde üretilen sistematik yalanlar temelinde, Irak'ın kitle imha silahlar?na sahip oldu?u ve ABD'yi (ve ABD'nin "müttefiklerini" bu silahlarla tehdit etti?i konusunda yalan söylediler. Bu yalanlar, aslında, uluslararası sava? suçlusu olan ABD'nin Irak'a kar?? saldırganlık sava??nı sürdürmesinin rasyonelleşmesi içindi. George W. Bush'un görevden alınmasına yönelik büyük bir kitlesel dü?ünce vardı. Demokratlar, 2006 seçimlerinde her iki kongre evini de kontrol altına aldıkları?nda, Nancy Piglosi hemen görevden alman?n masadan kalktığını? söyledi. Ve ?imdi yine aynı ?eyi yapıyor – ve bunu sadece bir birey olarak değil, Demokrat Parti'nin önderliğinin temsilcisi olarak da yapıyor. Sokak çetelerinden bir terim ödünç almak gerekirse, Demokrat Parti'nin "kaçakçılar?" ?öyle diyor: *"Trump'tan bahsetmemeliyiz, çünkü bu durum yalnızca ona hizmet eder; bizi etkilemek için böyle yönlendirme yapıyorlar."* Sanki Trump'ın etkilenmesi iyi bir ?ey değilmi? gibi... Piglosi ?srar ediyor: *"Buna dü?meyece?iz, Trump'? sorumlu tutacağız."* Yapma ya! Pekinasi? Elinizdeki en güçlü araçlardan birini görevden almayı kullanmayı reddedip, bunlara kar?? gerçekten anlamlı ne yapacağız? sanıyorsunuz?

Geçen gün internette haber portallarının birinde bir yorumcu gördüm, kendisi (bir yandan saçma sapan ?eyler derken) aslında biraz bilgi veren ve önemli bir gözlem yapıyordu. ?öyle diyordu: "Yasalar kendilerini zorlamaz. Bir ?ey yapar ve onunla baş ederseniz, yasa anlamsızdır." Evet, Piglosi senin "hesap verebilirliğin" (Trump'? hesap verebilir göstermen) anlamsızdır, çünkü uygulamanız gereken ve bundan sorumlu olduğunuz en etkili araçları kullanmayı zaten reddediyorsunuz.

?imdi, bazı insanlar bunun sadece Piglosi ve diğerleri tarafından yapıldığını? söylüyorlar çünkü 2020 seçimleri akla geliyor ve Cumhuriyetçi Parti mühimmatını? Trump'a kar?? "bu bir cad? av?" oldu?u konusunda ?srar etmiyorlar. Bu Demokratlar'?n ikinci bir de?erlendirmesi olabilir, ancak Piglosi'yi dinlerseniz, bize anlatmanın gerçekte ne olduğunu? söylüyor. "Ülke" zaten çok derin ve yoğun bir ?ekilde bölünmemi? gibi, bu noktada Trump'? ele geçirmenin ülkeyi daha da böleceğini? söylüyor, tam da bu yüzden Trump gibi biri doğrudan seçiliyor.

Fakat gerçekte üç neden bulunuyor, ya da bunlara Piglosi ve diğerlerinin sahip oldu?u "üç korku" diyebiliriz. Öncelikle Trump ve Cumhuriyetçilerden korkuyorlar, bu yüzden Trump ve Cumhuriyetçilerin yapabileceklerinin ?artlarını? belirlemelerine izin veriyorlar. Bunların "mantıklar?" ?öyle i?liyor: *"Trump, onu suçlamaya çalıştığını?mızda geri teper, bu yüzden onu etkilemeye çalışmamalıyız."* Bunu doğrudan söylemeseler bile, söylediklerinin aslında mantıklıdır budur ve açıkça bunu ifade ederler. Bu yüzden Cumhuriyetçilerin gündemlerini takip ediyorlar, bu sistemin "normlarına" kar?? koymalarını? ve daha da agresif ?ekilde ezilmelerine neden olan koşulları? belirlemelerine izin veriyorlar. Kendi burjuva "ilkelerince" bile, Demokratların, Cumhuriyetçilerin izin verdiklerine göre değil, Anayasaların?da bulunanlara dayanarak hareket etmeleri gerekmektedir.

?kincisi, Trump ve Cumhuriyetçi Parti'den korkmakla birlikte, yasaların gerçekten zorlamayacağı? gerçeğinden korkuyorlar. Trump'? bir ?ekilde ele geçirirlerse, yalnızca onu etkilemekte başarısız? olmayacaklar?

ndan, aslında Senato'da mahkum edilmekten de korkuyorlar – Trump'ın kendilerine rest çekmesinden korkuyorlar: “Siktirin gidin! Ben Ba?kan?m. Sizin bu uygulaman?z? tan?m?yorum” diyecektir çünkü. O zaman, neye ve kime ba?vurabilirler? Bu, bu ikinci noktayı di?er boyutunu gündeme getiriyor: Trump'ın “taban?ndan” korkuyorlar. Bu fa?ist güçlerden, Trump taraf?ndan gittikçe daha ?iddetli bir ?ekilde hareket etmek için cesaretlendirilen ve yönlendirilen bu “tabandan” korkuyorlar. Yani Piglosi ve di?erleri bundan korkuyor.

Fakat en az?ndan buradaki “üçüncü korku”; ülkedeki bölünmenin di?er taraf?ndaki insanlardan, Demokratlara oy verme e?iliminde olan insanlardan, özellikle de ezilen temel halk kitlelerinden korkuyorlar. Temel kitlelerden ve di?erlerinden korkuyorlar. Trump ve Pence taraf?ndan temsil edilenlere öfke duyan halktan korkuyorlar. Demokrat Parti'nin ve hizmet etti?i sistemin izin verebilece?inin dar s?n?rlar? içinde olmad??? sürece, bu insanlar?n sokakta bulunmas?n? istemiyorlar. Ve bu insanlar?n Trump'ın ard?ndan giden fa?istlere meydan okumas?n? istemiyorlar. Demek ki Piglosi ile gerçekte olan ?ey i?te budur ve suçlamaya yönelik bir hamleye inatla kar?? ç?karlar.

Ve ard?ndan Cumhuriyetçi Parti'nin saldırgan fa?ist görevlilerinden birine, Iowa Kongre Üyesi Steve King'e gelelim. Son zamanlarda, bütün di?er çirkin aç?klamalar?n?n yan? sıra, Müslümanlar ve göçmenler hakkında aç?kça ?rkç?, kötümser ve kabaca a?a?lay?c? ifadeler kullanan King, resmi kampanya sayfas?nda ?u mesaj? yayınladı:

Millet yeni bir iç sava? hakk?nda konu?maya devam ediyor. Bir tarafta yakla??k 8 trilyon mermi bulunurken, di?er taraf hangi tuvaleti kullanaca??n? dahi bilmiyor.

İimdi, bu yorumda “ç?lg?nca bir içgörü” oldu?u söylenmelidir. Aç?kças?, bu, trans bireylere oldu?u kadar trans hakları?n? destekleyenlere yönelik alçakça bir saldırıdır. Yani bir yandan, bu çok çirkin bir ifadedir, tamamen gerici ve alçakça bir ifadedir. Ancak bir yandan da gerçekli?e yönelik bir temsili ifade eder, çünkü insanlar trans bireylerin, e?cinsellerin, kadınların ve di?erlerinin hakları?n? haklı bir ?ekilde desteklerken, bunlar arasında hüküm süren kendili?inden görünümle ilgili gerçek s?n?rlamalar ve sorunlar bulunmaktadır. “Kimlik” temelli çizgilerde belirli bir darlık vardır ve toplumda (ve dünyada) bir bütün olarak ?ekillenen daha büyük dinamikleri göz ard? etmek ya da yeterince dikkat etmemek gibi durumlar söz konusudur. Bir kez daha, insanlar etrafta kavga ederken ya da bu baskıya, ya da bu özel baskı, ayrımcılık ve önyargı örne?ine kar?? bir miktar direnç yükseltirken, Trump/Pence'de somutla?an tüm saldırıya katlanmak için toplanmadıkları?n? görüyoruz. Bir bütün olarak, kendilerini “ilerici” veya “fark?nda” olarak kabul eden kişilerde, Amerikan ?ovenizmine yönelik gerçek bir kopu? ya?ayamama sorunu bulunur ve bu ciddi bir sorundur. Bu ülkedeki burjuva düzeninin “normları?” (ve bazıları?nda bu “medeniyeti restore etme” ça?ırs? içerirken) fa?istler bu “normlar?” çi?nemeye ve yırtıp atmaya kararlılar.

Tüm bunlar, King'in ifadesinde bir taraf?n?n 8 trilyon mermiye sahip oldu?unu, di?er taraf?n hangi tuvaleti kullanaca??n? bilmedi?i ?eklinde ifade ediliyor. Bu durumda bir kez daha meselenin tuvalet kullanılm? olmad

???n? belirtmek gerekir. Bu önemlidir. Fakat bu geli?me e?ilimi ?u an çok kötü bir ?ekilde tek tarafl? bir iç sava?a do?ru hareketin büyük bir resmini vermektedir ve e?er bu yörüngede i?ler devam ederse sonuç gerçekten feci olabilir.

Bu yüzden bu durum üzerine dü?ünmek için uyar?c?d?r – ve sadece bu da de?il, ayn? zamanda insanlar?n sald?r?ya u?rad??? çe?itli yollarla ilgilenen ve büyük bir zulme kar?? bask? alt?nda yo?unla?an, bu fa?ist güçlerin sald?r?s?na kar?? sava?mak için bir araya getirilmesi gereken insanlar aç?s?ndan da eyleme yönelik ciddi bir te?viktir. Sadece burada de?il, tüm dünyada ezenlerin süpürülmesi gerekiyor.

?imdi, göz ard? edemeyece?imiz bir ba?ka unsur, King'in tarif etti?i ?eylerin ço?unun belirli bir ?ekilde, özellikle ilerici ya da sözde “uyan?k” orta s?n?f insanlara uygulanmas?na ra?men, ba?ka bir sorun var. Ve bu gerçek bir devrim için bir hareket in?a etmede radikal biçimde dönü?türülmesi gereken bir ?eydir.

??te burada, gerçek bir devrim in?a etmek ile bu fa?ist rejimin sürmesi aras?ndaki çok acil bir meseleye geliyoruz. *Niçin Gerçek Bir Devrime ?htiyac?m?z Var ve Nas?l Gerçekten Devrim Yapabiliriz*'in 2. bölümünden al?nan a?a???daki aç?klamalar, konuyla son derece ilgilidir ve önemlidir:

Bu fa?ist rejime kar?? mücadele ile devrimi in?a etme aras?ndaki ili?ki “düz yol” ya da “tek yönlü sokak” ?eklinde de?ildir: “?lk önce bu rejimi devirmek için kitlesel bir hareket in?a ediyoruz ve sonra dikkatimizi do?rudan devrim için çal???maya yönlendiriyoruz” gibi bir durum yoktur. Hay?r. ?nsanlar? farkl? bak?? aç?lar?ndan, genel olarak bu rejimin gitmesi talebi etraf?nda birle?tirmek ve harekete geçirmek çok önemlidir. Ancak, bunu geni? ölçekte ve bu amac? yerine getirmek için daha fazla ve daha fazla say?da insan ortaya ç?kmazsa, bu hedefi yerine getirmek için gerekli olan kararl?l??? göstermek daha zor olacakt?r. Sadece bu rejime de?il, bu rejimin do?as? gere?i derin ve belirleyici çeli?kilerinin ortaya ç?kt??? bir sisteme, do?as? gere?i dayatt??? deh?ete sahip bir sisteme son vermek gereklidir. Bu sistemin kendisi ortadan kalkmazsa kitleler gereksiz yere ac? çekmeye devam edecek. Daha fazla insan bilinçli olarak öne ç?kt???nda ve devrim için aktif bir ?ekilde çal???t???nda, gücü büyüttü?ünde, bu devrimci gücün “moral üstünlü?ü” artan say?da insan? ?u an iktidardaki fa?ist rejimi devirme noktas?nda güçlendirecektir, her ne kadar insanlar?n pek ço?u devrime kazan?lmayacak olsa da (ve belki de baz?lar? hiç kazan?lmayacakt?r) durum bu ?ekildedir.¹⁵

Asalakl?k, Amerikan ?ovenizmi ve Bireysellik

?lginç bir ?ekilde, mahremiyet ve internetin insanlar?n mahremiyetine yönelik getirdi?i problemler üzerine (“Yaln?zca Kalabal?kta Bir Yüz mü? Art?k De?il”)¹⁶ makalenin yazarlar? Woodrow Hartzog ve Evan Selinger bu durumu “statü-tak?nt?l? bir kültür” ?eklinde ele al?yor, insanlar?n mahremiyetleri aç?s?ndan bunun nas?l bir problem oldu?undan bahsediyor ve insanlar?n her zaman kendi statülerini yükseltmek için interneti kulland?klar?n? söylüyorlar: “Bunu yaparken bana bak?n, ?unu yaparken bana bak?n” ve bunun gibi ?eyler. ?u ifade bana kal?rsa oldukça uygun, konuya denk dü?en ve anlaml? bir ifade: “statü-tak?nt?l? bir kültür”. Toplumun büyük kurumlar? taraf?ndan sürekli olan te?vik edilen ?eydir bu ve aç?kças? hem ölümcül hem de kay?ts?z olan geni? çapl? bireyselli?in de bir çe?ididir.

Ve bu durum bireysellik ve metalaştırma ile, yani özü devamlı olarak “markanın” tanıtımı, açık ve pişmanlık duymadan tanıtımı olan fenomen ile bağlantılı bir şekilde yürümektedir. Döndüğünüz her yerde bunu duyarsınız: “Hey, kendi ‘markanız’ yaratması gerçekten çok iyi olacak”; “Hey, kendi ‘markalarınız’ duyururken gerçekten çok yaratıcılar”. Nereye döerseniz bu şekilde kullanılan bir “marka” kelimesini duyarsınız. Ve bu durum elbette entremenüalizmin yüceltilmesiyle birlikte yürür – bu durum Üçüncü Dünyadaki çocuklar da dahil olmak üzere, halk kitlelerinin süper-sömürsüne büyük ölçüde dayanan genel sürecin bir parçası olmak için sömürüye dahil olma çabasına tekabül eder.

Bütün bunlar artan şekilde küreselleşen kapitalizm olgusuna dayalı Amerikan toplumunun asalaklık ile oldukça bağlantılıdır (Bob Avakian’ın *Atlımlar – Marx’ın Tarihsel Atlımı ve Yeni Komünizm ile Daha Fazla Bir Atlım, Temel Biz Özet* çalışmasında bu konu açıklanmaktadır)

...özellikle ABD’de globalleşen kapitalizmin dayandığı büyük çaptaki üretimin artmasına ve bilhassa Latin Amerika, Afrika, Orta Doğu ve Asya’nın Üçüncü Dünyasında yer alan ter atölyelerinden elde edilen büyük kâr oranının sürdürülmesine, öte yandan kapitalist-emperyalizmin “evi” konumundaki ülkelerdeki finans alemi ve finansal spekülasyonlardaki artan kapitalist aktiviteye ve “en üst” (temel fiziksel materyallerin üretimine yönelik olmayan) yüksek teknoloji, hizmet sektörü ve ticaret (online pazarlamanın artan rolü de buna dahildir) çevresine dayanmaktadır. Lenin’in de ifade ettiği gibi, bu durum ABD gibi toplumların tümüne “asalaklık damgası” vurur.¹⁷

Bunun hem maddi hem de ideolojik bir boyutu bulunur. Maddi olarak, bütün topluma asalaklık damgası vurur, çünkü tüm toplumun ve ekonominin işleyişinin bu düzeyde sürdürülmesi böylesi geniş bir ter atölyeleri ağı olmadan kesinlikle mümkün olmazdı. Bu asalaklık ve özellikle Üçüncü Dünya’daki geniş ter atölyeleri ağı ile milyonlarca, yüz milyonlarca ve nihai olarak milyarlarca insanın ağırsız sömürsü olmadan yaşam standardı ve ekonominin işleyişini şu an olduğu şekliyle var olamazdı.

Ve ideolojik boyuttan bakacak olursak, bütün topluma vurulan asalaklık damgası hem bireyselliği teşvik eder, hem de bireyselliğin ve hepsi çok yaygın olan narsizm, para kazanma hırsı ve hedonizm fenomenlerinin yayılması tarafından güçlenir. Bir kez daha “hepsini istiyorum, hepsini şimdi istiyorum!” durumu gündemdedir. Bunu duyurmaktan utanç dahi duymazlar, çoğu kez böylesi bir düşünce ile uğraşmak durumunda kalarsınız. Biyografimde *(Ike’den Mao’ya ve Ötesine)*¹⁸ bir pasajda belirttiğim gibi bu durum, burnunu yalaşı sokmak ve nereden geldiğini dahi düşünmeden olabildiğince çok şey almaya çalışmaktadır. Ve bir kez daha, bunun hem “umrumda değil, bana ne bakarlardan, hepsini istiyorum ve şimdi istiyorum!” şeklinde daha ölümcül biçimi – hem de “bütün bunlar nereden geliyor gerçekten bilmiyorum, ben kendi yaşamım ve hayallerimi yaşamaya çalışıyorum” şeklinde daha kayıtsız biçimi bulunur.

Dolayısıyla, toplumdaki asalaklık damgası hem maddi açıdan hem de ideolojik açıdan oldukça gerçek bir şeydir. Ve bunun genel olarak Amerikan **sovenizmi** ve **bireysellik** ile bağlantısı bulunur: ABD’nin egemen konumu -dünyanın ve insanlığın yaşamalanması- sayesinde bireysel çıkar, beklenti ve statü belirlemek. Ve bunun grotesk ifadelerinden biri -ölümcül veya kayıtsız olması fark etmeksizin- şu şekildedir: galler,

süregiden savaşlar, darbeler, yüz binlerce sivile yönelik katliamlar, ülkelerin yıkımı ve ABD emperyalistlerinin, onların “müttefiklerinin” ve alçak kuklaların elinde milyonların çaresizlik ve açlık çekmesi durumu yaşanırken, **kendilerine “ilerici” veya “aydın” diyen kişiler de dahil olmak üzere, bu canavarca suçlar devamlı olarak işleyen ABD’ye karşı kitlesel, aktif ve kararlı bir muhalefet nerede?!**

Buradaki şeyin bir diğer boyutu da “hayattan bezmiş bir kinizm” ve bunun asalak bireysellikle ilişkisidir. Böyle bir şeyi kim duymamıştır? – “Ah, dünyada yanlış çok şey olduğunu biliyorum, ama ne yapabilen biten bu şekilde. Evet, elbette ABD dünya çapında suç işliyor, ama diğer ülkeler de zaten böyle. Evet, Trump iyi değil, ama diğer tüm siyasetçiler de çürümüş durumda. Buna ayıracak zamanım yok. Buna katılmak için ve bütün bunlara duygusal tepkiler vermek aşısından fazlasıyla sofistike biriyim ben. Gerçekten beni ilgilendiren şeylere ve arka bahçemdeki tavuklara dikkatimi vermeliyim” (ya da neyse ona).

Bu hayattan bezmiş sahte kinizm (veya gerçek kinizm ama dünyanın gerçekten bilincinde olmayan) asalak bireyselliğin bir başka tezahürüdür – adınza işlenen suçlar ve dünyada süregiden bütün dehşet verici şeyler konusunda bir şeyler yapmayı reddetmenin veya bir şeyler yapma konusundaki yetersizliğin bahanesi olarak şu temelde kendini gösterir: “Evet, biliyorum, ama bu böyle. Ve nihayetinde gerçekten de yapabileceğiniz bir şey yok. Öne çıkan ve bunun hakkında bir şeyler yapacakların iddia eden herkes, zaten bütün bu şeyleri yapan insanlar kadar yozlaşmış durumda, bu yüzden gerçekten yapabileceğiniz hiçbir şey yok.” Bu aslında şu şekilde çevrilebilecek bir ifadedir: “Dünyadaki bütün bu vahşet ve dehşete karşı hiçbir şey yapılmaması en doğru şeydir.”

TRUMP/PENCE REJİMİ GİTMELİ? İnsanlık adına Faşist Bir Amerika’yı Kabul Etmeyi REDDEDİYORUZ, Daha İyi Bir Dünya Mümkün içinde, Trump/Pence rejimi tarafından izlenen faşist düzenin konsolide edilmesine karşı (ve daha genel olarak da kökten farklı ve daha iyi bir dünya için) mücadelede şu noktayı belirttim:

Önümüzde duran ve insanlar aşıya çeken en büyük engellerden biri de Amerikan şovenizmidir – bu Amerika’nın ve Amerikalıların herkesten daha iyi ve daha önemli olduğunu şeklindeki iğrenç bir nosyondur.¹⁹

Bu ülkedeki orta sınıfın ilişkini, her ne kadar bu sınıfın belirgin kesimleri geçmişteki kadar iyi durumda olmasa -ve bazıları gerçekten mücadele ediyor olsa da- ekonomik açıdan toplum bölündükçe ve gelir eşitsizlikleri muazzam miktarlarda genişledikçe, bu sınıf içinde kalacak ve yaygın şekilde Amerikalılar olarak “haklı olma” duygusu ve kendi çıkarları için aslında sistemin kitlesel savaş suçları ve insanlığa karşı suçları sayesinde tanımlama durumu kendini gösteriyor: Amerikan kapitalist emperyalizmi. Ve *TRUMP/PENCE REJİMİ GİTMELİ!*’de belirttiğim gibi, her ne kadar bu sistem altında bu ülkede maruz kaldıkları sistematik baskı ile keskin bir tezat oluyorsa da, Amerikan şovenizminin zehiri en çok ezilen kesimler arasında da etkisini gösteriyor.

İnsanlar bu Amerikan İmparatorluğundan geniş çaplı olarak *kurtulmas na* büyük ihtiyaç var. Önceden de belirttiğim gibi “Daha iyisi için gerçek ve kal c  bir değişim için olması gereken 3 şey var.”

1. İnsanlar bu ülkenin gerçek tarihi ve dünyada  u ana kadar oynad    rolü ve bunun felaket sonuçları ile tam olarak y zle meliler.
2. İnsanlar bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin gerçekten nasıl i ledi ini ciddi ve bilimsel şekilde incelemeliler.
3. İnsanlar bütün bunlara çözüm olacak şeye derin bir şekilde bakmal lar.²⁰

Ve “Problem,   z m ve önümüzdeki Zorluklar”da keskin bir şekilde belirttiğim gibi:

Her ne kadar bu ülkeyi yönetenlerin yaptıkları adaletsizliklere ve zulümlere kar   insanlarla geniş çaplı olarak birleşmek doğru ve gerekli olsa da, ve her ne kadar bu durum Trump/Pence faşist rejiminin iktidara gelmesi ile yüksek önemde olsa da, Amerikan İmparatorluğundan kopmadan – bu ülkenin burada ve tüm dünyada kuruluşundan bugüne dek izlediği çok gerçek deh etlerle y zle meden – ve *bundan derin bir şekilde nefret etmeden*, son tahlilde insanl    korumak ve bütün insanl   n en yüksek   karlar ndan hareket edebilmek mümkün değildir.”²¹ [vurgular eklenmiştir]

Amerikan İmparatorluğunun zehirli bak   a  s na doğrudan kar   olarak, kararlı bir şekilde savunulması ve   iddetli bir şekilde mücadele edilmesi gereken temel ilke, yalın ancak derin bir hakikat olan ve *BAsics* 5:7 ve 5:8’de²² yer alan “Amerikal lar n Ya am  Diğer İnsanların Ya am ndan Daha Değerli Değildir” ve “Enternasyonalizm —  nce Tüm Dünya Gelir” anlay   d r.

Ve *BAsics*’te daha eksiksiz şekilde belirtildiği üzere:

Emperyalistlerin   karlar , hedefleri ve büyük tasar mlar  bizlerin   kar  değildir – bunlar ABD’de veya bütün olarak dünyada halklar n n ezici çoğunluğunun   kar  değildir. Ve emperyalistlerin bu   karlar n peşinde koşarken kendilerini içinde buldular  zorluklara emperyalistlerin bak   açısından ve   karlar ndan değil, insanl   n büyük çoğunluğunun bak   açısından, daha başka bir yol, daha farklı ve daha iyi bir dünya için insanl   n temel ve acil ihtiyaçları doğrultusunda görülmeli ve yan tlanmal d r. (*BAsics* 3:8)²³

Sürekli olarak daha fazla sayıda insan  bu temel yönelime kazanmak, herhangi bir olumlu de i ikli e ulaşmak açısından kritik öneme sahiptir ve en sonunda bu korkunç kapitalizm-emperyalizm sistemine son vermek için devrim yapma konusunda da belirleyici olacaktır.

Kimlik Politikaları ve Bireysellik

“All Played Out”da belirttim gibi ‘kimlik’ politikaları gerçekten de *beni* usand ran bir şey.²⁴ Her ne kadar bu kimlik konusu bir grupla ilişkili olsa da, temel anlamıyla gerçekte “ben” ve “benimki” ile ilgilidir ve her zaman buna tan kl k ederiz; bu durum diğer insanlara hatta diğer ezilen insanlara kar   en azından objektif olarak

ve s?kl?kla bilinçli olarak, i?renç bireysellik ve bu temeldeki ufak rekabet bak?? aç?s? ile ortaya ç?kar. Bununla birlikte bütün bu “fark?ndal?k” asalakl??? fenomeni ve ayr?cal?kl? bir “güvenli” bölge aray???, emperyalist sistemin dünyadaki halk kitlelerini ve bununla birlikte çevreyi ya?malamas? ve sömürmesi temelindedir.

“Kimlik politikalar?” gerçekte bask?n?n korkunç biçimlerine kar?? mücadele ihtiyac?n? ve bunun ortaya konmas?n? bozar, çürütür, yanl?? yönlendirir ve bu süreci baltalar. Bu ba?lamda, 1960'lar?n tecrübesinin kar??s?nda bugünün “tetikleme” ve travma fenomenini kar??la?t?ral?m.

1960'lara geri dönersek, kendi tecrübelerimden biri olarak 1964'te Berkeley'deki Özgür Konu?ma Hareketi'ni an?msar?m, bu mücadelenin zirvesi ve en üst a?amas?nda Berkeley kampüsündeki idari binada kitlesel bir oturma eylemi yap?lm??t?. Yüzlerce insan oturuyordu ve talepleri kar??lanana kadar da gitmeyi reddediyorlard?. Nihayetinde 800 ki?i zorla binadan d??ar? ç?kart?ld? ve tutukland?, bu esnada eyalet valisi (*Demokrat Parti* valisi) yaln?zca yerel polisi ça??rmad?, gelip idari binadan bizi d??ar? ats?nlar diye ayr?ca eyalet ?eriflerini ve devlet polisini de ça??rd?. ?dari binay? tahliye etmek için insanlar? ac?mas?zca tutuklayan, özellikle kad?nlar? saçlar?ndan tutup sürükleyerek onlar? merdivenlerden a?a??ya atan polislerle kar?? kar??ya kald?k. Evet dönüp buna bak?nca ?imdi idrak ediyorum, bununla kar??la??nca yapmay? unuttu?umuz tek ?ey ?öyle dememektir: “Durun, bizi tetikliyorsunuz. Bunu yapamazs?nz. Sizin yüzünüzden travma ya??yoruz.” Böyle yapmak eminim ki polisin vah?ice davran??lar?n? önlerdi.

Veya Huey Newton ve Bobby Seale, di?erleriyle birlikte Kara Panter Partisi'nin ilk üyeleri olurken polis ?iddetine ve cinayetlerine kar?? yanlar?nda silah ta??yorlard? ve kendilerini tehdit eden polislerle yüzle?tikleri zaman polis kendilerinden silahlar?n? b?rakmalar?n? talep etti?inde (ki Panterler legal bir ?ekilde silah ta??yorlard?) bu durumda Huey ve Bobby bu domuzlara ?öyle demeliydi: “Durun – bizi tetikledi?inizi ve travmatize etti?inizi bilmiyor musunuz!” Evet, eminim ki bunu demek domuzlara geri ad?m att?r?rd?.

Veya Vietnam sava??na kar?? mücadelenin yükseldi?i bir evrede Oakland askere al?m merkezinde binlerce insan?n kat?ld??? ve bu merkezi (insanlar?n -zorla- ABD ordusuna al?nd??? askerlik ?ubesini) kapatmaya çal??t??? “Askere Al?m Haftas?n? Durdurun!” gösterisini dü?ünebiliriz. ?nsanlar orada oturma eylemi yapt?lar, kap?lar? engellediler. Ve sonras?nda ?rkç?l??? ve vah?eti ile bilinen Oakland polisi geldi ve ac?mas?zca saldırmaya ba?lad?, en zalim ?ekillerde insanlar? d??ar? sürüklediler. ?imdi anl?yorum ki, oradaki gerçek hata, oturma eylemi yapan insanlar?n polise gidip “Durun! Bizi tetikliyorsunuz.” dememeleriymi?. Eminim bu olsayd?, polis insanlar? kap?lar?n önünden ac?mas?z ?ekilde uzakla?t?rmazd?.

Ve daha ba?ka pek çok örnek var. Berkeley'deki Halk Park?n? bir dü?ünün, süreç zirve noktas?ndayken on binlerce ki?inin destekledi?i devasa bir gösteri yap?lm??t?, üniversitenin otopark yapmak istedi?i bir alana park yapmak gibi mütevaz? bir talebi var ?eklinde görünüyordu. Bu mücadele sürecinde polis insanlara ate? açt? ve göstericilerden biri olan James Rector polis saldır?s? sonucunda öldürüldü. ?nsanlara ate? aç?lmas?na ilaveten Ulusal Muhaf?zlar ça?r?ld? ve yüzlercemiz üniversitenin ve otoritelerin Halk Park? çevresine koydu?u parmakl?klara gittik. Ulusal Muhaf?zlar parmakl?klar?n içine konumland? ve pek ço?umuz bu

parmaklıklar? sallayorduk. Ulusal Muhafızlar silahlı olduklar? ve ateş emri aldıkları? için -bu çok açkt?- bizler için sorulacak soru şuydu: Bu parmaklıklar? devirip bize açılacak yaylım ateşiyile mi yüzle?ece?iz? Ve insanlar o koşullarda bunun yapılacak do?ru bir şey olmadı?na karar verdiler. Ancak açk bir şekilde o koşullarda tamamen yanlı? yönlendirildik. Ulusal Muhafızlar?n komutanına şunu dememiz gerekiyordu: “Bu silahlar? bize do?rultulmaz, bu silahlar? bize yakın tutman?z bizleri tetikliyor. Bunu yapamazsınız. Buna derhal bir son verin!”

şimdi, belli ki burada ironi yapıyorum. Fakat gelinen nokta -bütün bu kasten gülünç örneklerin verilmesindeki esas nokta- gerçek bir baskıyla ve bu baskı?n güçlü destekçileri ile yüzle?en her gerçek mücadelenin, fiziksel aç?dan saldı?r?ya uğramak da dahil olmak üzere, fedakarlık yapmakla karşıla?mak durumunda kalacağıdır. Ve e?er küçük güvenli alanlar oluşturacağınz? ve bunun bir şekilde toplumda belirli bir de?ime yönlendirece?ini düşünüyorsanz, bu durumda siz tamamen illüzyona ve hayale kapılmışsınız demektir.

Dolayısıyla bunu anlayabilmek önemlidir. Do?rudan baskı ve a?a?ı?ı?ı? korkunç biçimlerinden kaynaklanan travmalar oldukça gerçektir, bunu kimse inkar edemez veya hor göremez – ancak, bireysel aç?dan “içe dönme” yerine temel kayna? ve nedeni kapitalizm-emperyalizm olan her yerdeki bütün vahşetlere bir son vermek için bunun kolektif mücadelenin parçası olacak bir öfke ve kararlılı?a dönüştürülmesi gerekiyor. Ve evet, bu süreç mücadeleyi ve fedakarlı??? gerektiriyor. Fakat buna de?er ve olması gereken şey de budur.

şimdi, “kimlik politikalar?” ile bağlantılı? bu negatif e?ilimlerle birlikte, suçlama siyaseti de denebilecek şeyi de görürüz – tüm baskı?n kökünü kazı?mak için toplumun (ve bütün dünyanın) dönüşümü yerine bireylerin suçlanması? durumudur bu. Yalnızca bireyleri hedefe koyma ve onlar? a?a?ı?ı? çekmek için uğraşma fenomeni, fakat bununla birlikte veya bunun parçası olarak insanlar?n yaşamı?n bütün bir tarihine, onlarca yıl önceye gitmek -ve hatta birinin çok erken dönemlerine gitmek- k?nanacak bir şey bulmak ve bunlar? her tür olumlu rol aç?sından yetersiz bulmak. şimdi, pek çok kez belirtti?im gibi, gerçekten suç işleyen ve zorbalık yapan kişiler sorumlu tutulmalıdır; fakat kişinin yaşam e?risine, yaşımları?n esas ve tanımlayıcı yönünün ne oldu?una da bakmak gerekir. Hatay? veya gerçekten kötü olan şeyi bir noktada mı yapıyorlar? Bu durum yaşımları?n esas yönü ve onu tanımlayan şey mi? Yoksa yaşımları?nda gerçek bir dönüşüm mü var, ve yaşımlar? boyunca yaptıkları? olumlu şeyler olumlu bir e?ri mi ortaya koyuyor?

Burada yer alan şey; insanlar? “suçlayan” oldukça hatalı ve zararlı bir yaklaşımdır -onlar? (yasal yoldan olmasa da kamusal görüş alanında) itham etmek ve suçlamaktır- bu durum baskıcı ve zorbaca olan, ciddiye alınması? gereken davranışları?ndan ötürü bir insan? sorumlu tutmaktan farklı bir şeydir, fakat bununla birlikte kişinin bütün bir yaşam e?risine ve yaşamı?n temelde ne oldu?una bakılmalıdır. (Ve bu durum şıklıkla “medyadaki ve sosyal medyadaki yargılamalar” yoluyla, hakikate ulaşmak için hiçbir gerçek girişim olmadan, herhangi bir ihtimal do?rultusunda ve hatta sürece ilişkin herhangi bir iddia ile, birini suçlamak ve toplum dı?ına sürmek için yalnızca bir iddianın yeterli olması? şeklindeki tehlikeli nosyon ile

destekleniyor, ayr?ca ölçölülük ilkesinin uygulanmas?n?n ve kabahatin farklı türleri ve dereceleri aras?nda ayr?m yap?lmas?n?n reddedilmesiyle süreç tamamen kötü bir duruma getiriliyor. Bu durum, en az?ndan objektif ve “d??tan görünen” bir ?ekilde vah?ete kar?? olmak, bütün zorbal??a, bütün bask?ya ve sömürüye son vermek için dünyay? dönü?türmeyi amaçlayan kolektif mücadelenin parças? olabilmek yerine (ki insanlar ?n maruz kald?klar? gerçek bir travmay? a?abilmek için en iyi ba?lam budur); genel olarak içe dönmek, “güvenli alanlar” aramak, “ki?isel bak?m” ve “ki?isel iyile?me” pe?ine dü?mek ?eklindeki fenomenlerle ayn? genel yakla??m?n bir parças? olarak bulunur.

Bireysellik ve “Umursamazlık”

Burada Marx’ın önemli çalışmalarından biri olan Grundrisse’de yaptığı ve *Uzun Düşünceler ve Çekişmeler* içinde de alıntılanan çok önemli bir açıklamasını aktaracağım:

Para ilişkisinde, gelişmiş değış tokuş sistemiyle birlikte (ve bu görünüş demokratları baştan çıkarır), kişisel bağlar, soya dayalı ayrımlar, eğitim, vb. gerçekte dağılmış ve sökülmüştür (en azından, kişisel bağlar tamamen bireysel ilişkiler şeklinde görünür); ve bireyler de bağımsız görünürler (bu bağımsızlık yalnızca alttaki bir illüzyondur ve daha doğru olarak umursamazlık olarak da adlandırılabilir) bireyler bu özgürlük içinde birbirleriyle çarpışırlar ve değış tokuş yaparlar...²⁵

Marx, kapitalist toplumdaki insanlar arasındaki ilişkide çok keskin ve öngörölü bir noktaya varıyor – para tarafından temsil edilen (veya bugün kredilerle ve kredi soyutlamalarıyla temsil edilen) kapitalizmi karakterize eden meta ilişkilerine varıyor. Burada “umursamazlık” kelimesine dikkat çekmek gerekiyor. Bu bizi bireysellik konusuna götürür. Ve belirgin şekilde de kayıtsız bireyselliğe uygulanabilir. Bu toplumu ve onun altta yatan sömürücü ilişkilerini karakterize eden para ilişkileri de dahil olmak üzere, tamamen bir ilişkiler ağı ile birbirinize bağı durumdasınızdır, ancak yine de diğer insanlara karşı umursamaz olursunuz ve bunun sizin bağımsızlığınız olduğunu düşünürsünüz. Hepiniz bu ağ içinde yakalanmış durumdasınızdır, nasıl etkileşime geçtiğiniz kapitalist sistemin dinamikleri ve onun altta yatan ekonomik (üretim) ilişkileri ve bu ekonomik ilişkilerle birlikte aynı zamanda onun toplumsal ilişkileri tarafından (örneğin erkek ve kadın arasındaki baskıcı ilişkiler gibi) belirlenir, fakat buna rağmen ağın içinde sanki bağımsız bir şekilde hareket ediyormuşsunuz illüzyonunu yaşarsınız. Bağımsız şekilde hareket ettiğinizi düşünürsünüz ancak gerçekten ağa yakalanmışsınızdır ve bu da sizin

nasıl hareket ettiğinizi (ve nasıl dűşűndűđűnűzű) koşullandırır -ve buradaki şey yeniden kayıtsız bireysellik fenomenidir - başka insanlara karşı *umursamazlık*. Bu durum, “Başkalarıyla bilinçli bir şekilde uğraşmıyorum ki, ben sadece kendi çıkarlarımın ve kendi ‘hayallerimin’ peşindeyim (yalnızca ‘kendi işime bakıyorum’)” bakış açısıyla ifade edilebilir - ancak gerçekte rekabete ve başkalarıyla çatışmaya zorlanırsınız, ve bu sistemin işleyişinin “kendiliğindenliği” tarafından bütün bunların başkaları üzerindeki etkisini umursamamaya yönlendirilirsiniz.

Bu durum, *Yeni Komünizm*’de alıntılanan ve Lenin’in kapitalizm sisteminin ve onun meta ilişkilerinin insanları paragöz birinin pintiliği ile hesap yapmaya zorladığı şeklindeki gözlemine ilişkin noktayla bağlantılıdır. Dolayısıyla bir kez daha, insanlar kimin işe gireceği, kimin yükseleceği, kimin ikramiye alacağı, kimin üniversite için burs alacağı, kimin maaşlı staj yapacağı vb. gibi her tür şeye yönelik kendilerini başkalarıyla rekabet ve çatışma içine iten dinamiklerle başkalarına karşı umarsız olmaya zorlanırlar. İnsanlarla sürekli çatışmaya girmeye zorlanırsınız ve paragöz birinin pintiliği ile hesap yapmaya zorlanırsınız hatta işler şu noktaya kadar varır; “Şey, bunun olumsuz bir etkisi olmasından veya başka birine ciddi zarar vermesinden ötürü üzgünüm, ancak kendim için ve ailem için bunu yapmam gerekiyor.” Ve bunun gibi sürer gider. Bu durum, insanların değişmeyen bir “insan doğası” konsepti doğrultusunda doğuştan bencil oldukları anlamına gelmez. Lenin’in kullandığı bir kelime özellikle çok önemlidir - bu sistem altında insanlar paragöz birinin pintiliği ile hesap yapmaya zorlanırlar. Diğer insanlara ve şeylerin onları nasıl etkilediğine karşı umursamaz olmaya zorlanırlar.

Lenin ayrıca şunu belirtir -ve bu durum kapitalist sistemin temel doğası ve işleyişiyle ilgilidir- kapitalizm bütün toplum tarafından üretileni (ve nihai olarak da tüm dünya tarafından, özellikle de günümüzde böyledir) bireylerin avucuna koyar. Bu iki şekilde tecelli eder: İlki, üretimin kolektif organizasyonlarında halk kitleleri tarafından *toplumsal olarak üretilen zenginliğin* kapitalistler, rekabet halindeki kapitalistler tarafından *özel olarak biriktirilmesi* şeklinde tecelli eder. Dolayısıyla, Lenin’in kapitalizm bütün toplum tarafından üretileni bireylerin avucuna koyar derken bahsettiği ilk tecelli şekli budur.

Bu sürecin bir diğer tecelli şekli ise bireysel tüketimdir. Kapitalizm bütün toplum tarafından üretilen bireysel tüketim maddelerini bireylerin avucuna koyar -diğer bir deyişle, bu sistem altında metaların mübadelesi ile (insanlar bunlar için ödeme yapmak durumundadır) çok büyük bir ölçekte bu ihtiyaçların karşılanması gerekir- bu durumun tersi, komünist toplumda olacağı gibi bu ihtiyaçların toplumsal olarak karşılanması ve ücretsiz olarak sağlanması durumudur. Şimdi sıklıkla bahsedilen karalamalara ve saçma sapan çarpıtmalara karşı açık olmak gerekiyor: Hayır, komünizm altında herkes aynı diş fırçasını kullanmak zorunda kalmayacak! Buradaki mesele bu değildir. Elbette komünist toplumda kişisel tüketim maddeleri olacak. İnsanlar hep beraber aynı yemeği yemeyecekler, ya da mecazi anlamda her zaman tamı tamına aynı yemeğe sahip olmayacaklar (veya açık bir şekilde ve kelimenin tam anlamıyla önce biri ısırarak, sonra diğeri ısırarak, sonra diğeri ve böyle gidecek şeklinde bir durum da olmayacaktır)! Bahsedilen şey açık bir şekilde bu değildir. Bahsedilen şey, komünist toplumda, üretilen şeylerin edinilmesi ve dağıtımının üretici güçlerin karakterine ve üretimin toplumsallaşmış doğasına tekabül edeceğidir, pek çok ihtiyaç -barınma, sağlık hizmetleri ve bu özellikteki şeyler- bireysel tüketime dahil edilip bununla bağlantılı olmak yerine toplumsal olarak karşılanabilir ve karşılanacaktır da (ve bir kez daha, bu durum kişisel diş fırçasından veya diğer bireysel tüketim maddelerinden çok farklı bir şeydir).

Dolayısıyla bu durum, Lenin'in bahsettiği şeyin bir diğer önemli görünümü veya boyutudur. Ve ayrıca, bu konu Marx'ın bağımsızlık hakkında, daha doğru bir ifadeyle "umursamazlık" hakkındaki vurgusuyla ilişkilidir. Bireyler arasındaki rekabet içinde bu kapsamaktadır; toplumun (ve nihai olarak da tüm dünyanın) dönüşümü için temel gereklilik, başkalarına karşı umursamazlığın ötesine geçmeyi, yalnızca bireyler arasında değil fakat tüm toplumsal sınıf ve gruplar arasındaki ekonomik, toplumsal, siyasi ilişkileri ve buna tekabül eden rekabet, çatışma ve uzlaşmazlığı dayatan ve bunları güçlendiren fikirlerin ötesine geçmeyi, bunları aşmayı gerektirir.

Özel Çıkarlar ve Genel Çıkarlar - Farklı Sınıfsal Çıkarlar ve İnsanlığın En Yüksek Çıkarları

*Louis Bonaparte'ın 18 Brumaire'i*²⁶ çalışmasında Marx, her sınıfsal bakış açısının toplumun *genel çıkarları* olarak sunularak sınıfın *belirli* ihtiyaçlarını tanımladığını belirtir. *Atılımlar*²⁶'da (ve başka yerlerde) “4 Bütünler” hakkında denilen şeye -burada belirtilen şey bütün sınıfsal ayrımların ortadan kalkması, bu sınıfsal ayrımların dayandığı bütün üretim ilişkilerinin ortadan kalkması, bu üretim ilişkilerine tekabül eden bütün toplumsal ilişkilerin ortadan kalkması ve bu toplumsal ilişkilere tekabül eden bütün fikirlerin devrimcileştirilmesidir- ve özellikle de üretimin ve toplumsal ilişkilerin ilişkisi ve iç bağıntısına referansla, kendiliğinden dahi olsa, farklı sınıfların (bunlar üretim ilişkileri doğrultusunda farklı toplumsal gruplara ait olan insanlardır) baskıcı toplumsal ilişkilere yönelik farklı tecrübeleri ve yanıtları bulunduğu belirtilmelidir.

Örneğin Siyahiler arasında durum böyledir -mesela bu fenomen, *Black-ish* televizyon programında görebileceğiniz bir şeydir- Siyahi halk pek çok biçimde ızdırap veren korkunç şekilde baskıya maruz kalmıştır, bu sürecin en berbat ifadelerinden biri olan polis cinayetleri ve bununla birlikte toplumda azgın bir ayrımcılık ve ırkçılık da buna dahildir; ancak Siyahi nüfusun farklı sınıfları, tabakaları ve bölümleri bu durumu farklı şekilde yaşamakta ve tüm bunlara farklı şekilde yanıt vermektedir. Beyoncé gibi, Jay-Z gibi kişileri görürsünüz. Bu kişilerin temel bakış açısı ve yaydıkları şey özünde şudur: Bütün bunlarla baş etmek için büyük paranız olmalı - parayı bulun, bu her şeyi çözecektir. Doğrusu, bu denilen şey açıkça burjuva tabakanın, Siyahi halk içindeki burjuvalaşan tabakanın bakış açısı ve arzusudur. Aynı bakış açısı daha burjuva olan tabakalar ve Siyahi halkın küçük burjuva tabakalarında başka şekillerde de tecelli eder, bu kişiler sistem içinde çalışmakta, bu sistemde daha iyi bir yere sahip olmakta çözümü görürler. Onların kendiliğinden eğilimleri bu şekildedir, probleme ve çözüme yönelik kendiliğinden bakış açıları böyledir. Ve diğer şeylerin yanında, bu durum Obama'nın ilk Siyahi başkan olarak seçildiğinde niçin bu kadar büyük coşku yaşandığını da açıklar.

Şimdi, önceden belirtilmişti fakat yeniden tekrar etmeye değer, toplumdaki bütün katmanlardaki bakış açısı üzerinde küçük burjuvazinin ve nihai olarak da burjuvazinin belirgin etkisi bulunur. Dolayısıyla, bu durum daha çok proleter veya yarı-proleter olan ezilen kitlelerden insanların küçük burjuva ve burjuva düşüncesine karşı bağımsızlığının bir şekilde daha yüksek olacağı şeklinde bir durum değildir, bu kadar basit değil. Bununla alakası yok. Burada gösterilen şey, toplumsal konumun ve bakış açısının esas olarak küçük burjuva ve burjuva tabakalara

tekabül ettiğidir.

Aynı şey kadınlara yönelik baskı için de geçerlidir. Herhangi bir ezilen grupta olduğu gibi (bu durumda insanlığın yarısında) kadınların herhangi bir bölümüne karşı izlenen adaletsizlik veya baskı, bütün olarak kadınlara büyük zarar vermektedir. Ancak bir kez daha, kadınlar arasındaki farklı tabakalar -ve bu durumda dünyanın farklı bölümlerindeki kadınlar- bunu farklı şekilde tecrübe ediyor ve probleme ve çözümüne yönelik kendiliğinden farklı nosyonlara sahipler. Daha çok burjuva etki altında olanlar ve küçük burjuva uzman kadınların belirgin bir kendiliğinden eğilimi bulunur: Daha çok kadını yönetici pozisyonlara ve iktidara getirelim, daha çok kadın CEO olsun, daha çok kadın iş dünyasında ve hükümet içinde yer alsın, vb. Bu eğilim, probleme yönelik çözüm olarak veya çözümün büyük parçası olarak görülmektedir. Şimdi (gramerde çifte olumsuz kullanarak), bu durum kadına yönelik iş ve meslek çevrelerindeki ayrımcılığa karşı çıkılmaması meselesi değildir. Tam aksine, bu durum temel olarak bütün kadınlara zarar vermektedir. Ancak bu durum problemin ve çözümün özünü ele almaz. Ve işin aslı, belirli yönlerden bu yaklaşım sistemi ve onun baskıcı ilişkilerini kuvvetlendirir. Açık olmak gerekirse, bu alanlarda ayrımcılığa karşı mücadelenin kendisi zararlı bir şey değildir (belirttiğim gibi durum tam tersidir); ancak zararlı olan nosyon daha çok kadının (veya örneğin daha çok ezilen insanın) etkide bulunacak pozisyonlarda, bu toplumdaki otoritede ve iktidarda, sistemin işleyişi içinde bulunması şeklindeki yaklaşım, ve tüm bunların eşitsizliğe ve baskıya karşı çözüm olarak görülmesidir. *Bu durum* insanları yalnızca yanlış yönlendirecek ve gerçekte baskının ve sömürünün kaynağı olan sistemin güçlenmesine hizmet edecek zararlı bir illüzyondur. Dolayısıyla, burada gerekli bir senteze varmak için bilimsel yöntemin uygulanması gereken bir başka karmaşık çelişki bulunmaktadır: her katmandan kadına (veya diğer ezilen gruplara) karşı ayrımcılığa ve baskıya karşı mücadeleyi yürütürken, öte yandan çözüm olarak küçük burjuvazi ve burjuva tabakaların arzularını yerine getirme şeklindeki nosyona karşı savaşmak gerekir, bu sayede halk kitlelerinin maruz kaldığı baskı ve sömürüye son vermek ve nihai olarak da bütün insanlığın kurtuluşunun sağlanması mümkün olacaktır.

Bu durum, Marx'ın *Louis Bonaparte'ın 18 Brumaire'i* içinde belirttiği noktaya bizi geri götürür, her sınıf -veya farklı sınıflara tekabül eden bakış açısı- kendi sınıflarının belirli çıkarlarını toplumun, insanların genel çıkarları olarak sunar. Gerçek şu ki, bu noktada ancak tek bir sınıfın

çıkarları -dar veya şeyleştirmeci bir anlamda değil, fakat en temel anlamda- doğrudur, ve bu da toplumun, kitlelerin ve nihai olarak da bir bütün olarak insanlığın genel çıkarlarına tekabül eder. Bu sınıf proletaryadır, kapitalist-emperyalist sistem altında ezilen sınıftır, temel ve nihai anlamda bütün baskı ve sömürüye -bu “4 Bütünler” hedefine bütün dünyada ulaşarak- son verecektir, böylece proletaryanın bir sınıf olarak ezilip sömürülmesi nihayetinde son bulacaktır.

Bu ülkedeki ve genel olarak kapitalist-emperyalist dünyadaki egemen kapitalist sınıfa gelirsek, bunların çıkarları, insan toplumları açısından bütün felaket acıları ve gerçekten korkunç sonuçları kapsayan kapitalizm-emperyalizm sisteminin korunması ve güçlendirilmesinden, bu sistemin egemen olduğu dünyada “ilk sırayı” almak için didinmekten geçmektedir. Küçük burjuvazi (veya orta sınıf) bu korkunç sisteme bir alternatif sunma konusunda yetersizdir.

Küçük burjuvazinin ve aynı zamanda egemen burjuvazinin konumuna ve özlemlerine tekabül eden bakış açısı, kuvvetli bir şekilde bu ülkede ve dünyada egemen olan kapitalist-emperyalist sistemin temel doğası ve işleyişi tarafından güçlendirilmektedir, ve bu durum bir kez daha en acımasız ve zalimce ezilen ve baskıya maruz kalan kesimler de dahil olmak üzere toplumdaki bütün kesimler üzerinde belirgin bir etki yapmaktadır. (*Atılımlar*’da bahsedildiği gibi, bu bakış açısı, özellikle bu ülkedeki temel kitleler, ezilen kitleler arasındaki yaygın bir “küçük-burjuvalaştırma” ile pekiştirilmektedir.) Bu bakış açısı, bu sistem altındaki günlük yaşamın “kendiliğindenliği” ile, bununla birlikte kapitalizm-emperyalizmin altta yatan ekonomik ilişki ve dinamiklerine hizmet eden ve bunları güçlendiren bir siyasi sistemin işleyişi ile, ve bu toplumun bütün büyük kurumları tarafından durmaksızın bu bakış açısının yayılması ile teşvik edilmekte ve pekiştirilmektedir.

Ve bu noktada bir kez daha *Atılımlar*’da bahsedilen bir meseleye, proleter devrimi “mevcut olmayan bir proletarya ile yapma” meselesine geliyoruz. Bu kısmı tırnak içine almamın nedeni, kelimenin tam anlamıyla ABD’de proletaryanın olmaması meselesi değildir (ve şüphesiz dünya çapında da mesele bu değildir). Fakat buradaki nokta (ve bu durum benim *Atılımlar*’da ve diğer başka çalışmalarda bahsettiğim - komünist hareketin emek hareketinden ayrılması fenomenidir), her ne kadar proletaryanın bu ülkede dahil olmak üzere bu sistem altında sömürülmesi durumu gerçek bir fenomen olsa da ve insanların bu sistemi nihai olarak

devirecek devrimci mücadelede harekete geçirilmesinin temellerinden biri olsa da, inşa edilmesi gereken devrimci hareket, ezilen proletarya ve onları ezenler arasındaki basit bir mücadeleye, veya en geniş ve en temel çıkarları dünya çapında bütün sömürü ve baskıyı ortadan kaldırmada bulunan proletaryanın (veya proletaryanın bir kesiminin) verili bir zamandaki ivedi ve sınırlı çıkarlarına indirgenemez ve indirgenmemek zorundadır. Gerekli olan devrim, proletaryanın mücadelesinin doğrudan bir uzantısı şeklinde olmayacaktır, proleter devrimi bir çeşit genel grev veya proletaryanın kendi başına, kendisi çeşitli biçimleri yapmayacaktır. Çok farklı güçlerin dahil edilmesi gerekmektedir ve nihai karar anı geldiğinde savaşı güçler öne çıkmalı ve bunların bazıları işçi sınıfının daha çok burjuvalaşmış katmanlarına karşı olarak özellikle de en acımasız şekilde ezilen proleterlerden oluşacaktır, ve doğrudan bir sınıf olarak proletaryanın parçası olmasalar da korkunç şekilde baskı gören diğer tabakalardan da geleceklerdir.

Dolayısıyla burada keskin bir çelişki bulunur: Proletaryanın temel çıkarları, her yerdeki bütün sömürü ve baskının devrimci mücadele doğrultusunda ortadan kaldırılması ve komünist bir dünyanın yaşama geçirilmesinde ve bu temel çıkarları temsil eden bilimsel dünya görüşü, yöntemi ve yaklaşımındadır – bunlar toplumun genel çıkarlarına tekabül eder, veya bir bütün olarak insanlığın çıkarlarına tekabül eder de diyebiliriz, ancak *bu fikirlerin halk kitleleri tarafından benimsenmesi ve devrim için kuvvetli bir maddi bir güce dönüştürülmesi için “kendiliğindenliğe” ve mevcut egemen düşünce biçiminin bütün etkilerine karşı muazzam bir mücadele yürütülmesi gerekir.*

İnsanlığın derin bir şekilde karşı karşıya olduğu bu probleme yönelik bilimsel anlayışa sahip olmaya başlayan herkes için, bu probleme devrim çözümünü getirmek açısından kritik şekilde gerekli olan şey ve sorumluluk; insanların dünya görüşüne, yöntemlerine, ahlakına ve özlemlerine karşı ideolojik mücadele yürütmektir, bu sistem altında çözülemez durumdaki sistemin çelişkilerine ve insanlığın bu sistem altında devamlı olarak maruz kaldığı baskı ve sömürünün büyük uygulamalarına karşı mücadele yürütmede halk kitleleriyle birleşirken, artan sayıda insanı bilinçli bir şekilde nihai amacı komünist bir dünya olan devrimin gerekliliğini ve mümkünlüğünü kavraması için kazanmak gerekiyor. *Devrim İçin İktidara Karşı Savaş ve Halkı Dönüştür*’ün anlamı ve gayesi budur.

Komünist ve Kapitalist Bakış Açısının Karşılaştırılması ve *Bireysellik* ve *Kendine Özgünlüğe Yaklaşım*

Öncelikle kapitalizm-emperyalizm ile burjuva iki yüzölölüğü arasındaki çelişkiyi veya bireyselliğin “yüceltilmesi” ve milyarlarca bireyin bu sistem altında *ezilmesi* konusunu inceleyelim. *Uzun Düşünceler ve Çekişmeler*’de belirtildiğı üzere:

Bu konu *Devrim Yapmak ve İnsanlığı Kurtarmak*’ta* (Birinci bölümün sonuna doğru) vurgulanan bir noktadır, kapitalist sistem taraftarları ve bahanecilerinin bireyin haklarına yönelik bütün büyük ve beylik sözlerine, bu sistemin işleyişine, bu işleyişin ancak -kelimenin tam anlamıyla, abartısız ve şişirmeden- içlerinde milyonlarca çocuk da dahil olmak üzere milyonlarca yaşamı ve hatta milyarlarca bireyi, bu bireylerin özlemlerini hiçe sayarak bu sistemin mevcut işleyişi ile pisliğin içinde ezdiğine değinilmektedir.²⁷

Bu aşamada geriye gidip, özellikle birey açısından ve özellikle de *feodal* topluma karşı olarak burjuva devrimin ve kapitalist toplumun getirdiğı değişikliklere bakmamız gerekiyor. Feodal toplumda insanlar, çok nadiren kaçabildikleri belirlenmiş konumlar içindeydi ve bütün bu süreç, kilisenin doktrini ve monarkın ilahı hak nosyonu ve bunun gibi şeylerle pekiştiriliyordu. Burjuva devrim ve kapitalist toplumun işleyiş biçimi nüfusun farklı kesimleri üzerindeki belirgin olan bu baskıyı kırdı ve bunu parçaladı (bu aynı zamanda Marx’ın Grundrisse’de belirttiğı ve benim de alıntı aptığım kapitalizmin değışim karakterinin gelişmiş ilişkileridir). Kapitalizm; insanlar her ne kadar temel olarak farklı sınıfların ve farklı toplumsal grupların (erkekler ve kadınlar, farklı milliyetler veya “ırklar”, vb.) parçası olsalar da, insanların bireyler şeklindeki rolüne çok daha büyük bir ifade verdi.

Burjuva devrimi ile kapitalizmin egemen sistem olarak meydana çıkması sayesinde, birey yüzyıllardır dayatılan halkın farklı kesimlerinin “ilahi şekilde düzenlenmiş” statüsünden ve oldukça gerçek bazı kısıtlılıklardan gerçekten de kurtuldu. Bu durum burjuva devrimin kabul edilmesi gereken gerçek bir başarısıdır. Aynı zamanda, kapitalizm-emperyalizm düzeni ve bu sistemin ilişkileri ve dinamiklerinin altında olan halk kitleleri gerçeğı bulunuyordu, süreç bireylerin ezilmesi ve un ufak edilmesini önlemedi, aksine bu durum temel bir şeydi ve bunu içeriyordu.

Atılımlar'da belirtildiği gibi:

Tüm bunlarla ilgili olarak, kapitalist toplumun en büyük özelliklerinden biri olarak sıkça gündeme getirilen toplumsal hareketlilik hakkında konuşan Marx, bir başka büyük çalışması olan *Grundrisse*'de, *bireylerin* toplum içindeki toplumsal ve sınıfsal konumlarını değiştirebileceklerini, fakat bunun için *halk kitlelerinin* [ve bir kez daha, bu durum her şeyden önce dünya çapındaki *halk kitlelerince* uygulanır] baskıcı üretim ve toplumsal ilişkileri *devrimci* araçlar ile değiştirmesi gerektiğini – *bu ilişkilerin bulunduğu ve cisimleştiği sistemin devrileceği böylesi bir toplumda değiştirebileceklerini* belirtir.²⁸

Çeşitli çalışmalarda vurguladığım üzere (*Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi*²⁹'de, bunun yanında *Atılımlar*'da) bireyler her zaman belirli bir toplumsal bağlam içinde varolurlar – temeli ekonomik ilişkiler (veya üretim ilişkileri) olan bir toplum (bu insanların toplumsal bir örgütlenmesidir) içinde ve toplumun nasıl işleyeceği ve egemen siyasi süreçlerin, yapıların ve kurumların ve egemen fikirlerin ve kültürün ne olacağını temel olarak belirleyen toplumsal ilişkiler içinde bulunurlar. Bütün bunlar, insanların -insan gruplarının ve aynı zamanda bireylerin- birbirleriyle nasıl etkileşime geçeceğini ve şeyler üzerine nasıl “kendiliğinden” bir şekilde düşüneceklerini biçimlendirir. “İnsan doğası” üzerine oldukça yaygın hale getirilen nosyonların aksine -ve özellikle de “değişmeyen ve değişmez insan doğası” iddiasının aksine- değişmez insan doğası diye *bir şey yoktur*. Marx (*Felsefenin Sefaleti*³⁰ çalışmasında) bütün bir insan tarihinde toplum değiştikçe, özellikle de devrimler sayesinde ekonomik ilişkiler sistemi ve buna tekabül eden toplumsal ilişkiler ve siyasi ve ideolojik üst yapılar (siyasi süreçler, yapılar, kurumlar ve tekabül eden fikirler ve kültür) değiştikçe “insan doğasının” devamlı olarak dönüşüm içinde olduğunu belirtir. Bu devrimler mevcut sistemin temel ve esas çelişkileri temelinde meydana gelir, *bu çelişkiler verili bir sisteme “işlenmiş” durumdadır ve sistemin sınırları içinde çözülemezler veya temelden dönüştürülemezler*. Bu devrimlere, kökten farklı bir sistem doğrultusunda; bu çelişkilerin ve toplumun büyük, niteliksel şekilde dönüştürülmesi gerekliliği ve mümkünlüğünün farkında olan insan grupları tarafından önderlik edilir. Örneğin burjuva devrimi ile, devrimin temeli feodal toplumun gittikçe akut hale gelen ve açığa çıkan çelişkileri olmuştur, feodal toplum içinde bu çelişkilerin (bir aşamaya kadar bilinçli olarak) farkına varan güçler ortaya çıkmış, bunları dönüştürmek ve bunun için gerekli olan devrim

doğrultusunda çalışmışlardır. Bu dinamikler, gerçek dünyada fiilen bu şekilde işlemektedir.

Ve *proleter-komünist* devrimin temeli açısından da durum bu şekildedir -kapitalist sisteme işlenmiş olan temel ve esas çelişkilerin çözülmesi, insan toplumunun kökten yeni, eşi benzeri görülmemiş yeni bir dünyaya doğru dönüşümünü sağlayabilir; bu durum yalnızca kitleleri ezen ve baskı altında tutan belirli bir grubun (veya sınıfın) egemenliğine değil, **aynı zamanda sömürü ve baskıda cisimleşmiş bütün sistemlerden ve ilişkilerden insanlığın kurtuluşunu sağlayarak tüm sömürü ve baskıya bir son verebilir.**

Tarihsel açıdan komünizmin bu yeni temeli -ve toplumun devamlı olarak kökten yeni koşullara dönüştürülmesi- göz önüne alındığında, belirgin bir toplumsal fenomen olan bireyselliğin temeli ortadan kalkmış olacak ve aşılacaktır, bununla birlikte, temel olarak insanın toplumsal ilişkilerinin işbirliğine dayanan doğası sayesinde *kendine özgünlük* durumu, ifadesini bulmak için pozitif bir “sinerji” ile (karşılıklı olarak destekleyici pozitif ilişki ile) devamlı olarak genişleyecektir.

Marx’ın son derece yoğun bir başka kavrayışını hatırlatmak gerekirse: Haklar, toplumun ekonomik yapısından ve dolayısıyla kültüründen asla daha yüksek olamaz. Bunun olumlu doğal sonuçları şöyle belirtilebilir: Özgürlük, her zaman altta yatan maddi temel – üretim tarzı (üretici güçlerin karakterine tekabül eden üretim ilişkileri) tarafından koşullanır ve temel olarak buna tabidir. Ve bunun da ötesinde, komünist toplumda insanların zamanlarının büyük bir kısmını yaşamlarını idame ettirmeleri için maddi gereksinimlerinin yeniden üretimiyle harcamaları durumundan kurtulmaları için bu maddi zemin devamlı olarak dönüştürülecektir. Bunlar gerçekleştikçe ve Marx’ın (Gotha Programı’nın Eleştirisi³¹ çalışmasında) belirttiği gibi insanlar bireyin iş bölümüne olan kölece bağlılığı ile karakterize olan şeyden kurtuldukça, ki bu iki şey birlikte hareket eder, bir kez daha bütün bir kooperatif ilişkiler ve toplum ethosu içindeki bireysel inisiyatif ve özgürlüğün kapsamı daha da genişleyecektir.

Yaşam ve Ölümün Anlamı Üzerine Farklı Görüşler: Yaşamaya ve Ölmeye Değer Şey Nedir?

Burada *Uzun Düşünceler ve Çekişmeler*'den -tam ismi *Uzun Düşünceler ve Çekişmeler: Marksist Materyalizmin, Bir Bilim Olarak Komünizmin, Anlamalı Devrimci Çalışmanın ve Anlamalı Bir Yaşamın Önemi Üzerine*- çalışmasından aktarmaya değer uzun bir alıntı yapacağım. Burada aktaracağım kısım “Bir Gayesi Olan Yaşam: Farklı Deneyimler, Farklı Spontan Bakış Açıları ve Kökten Farklı Bir Dünya Bakış Açısı” bölümünden, ve bunun “İnsan yaşamı sonludur, devrim ise sonsuzdur” başlıklı alt bölümündendir:

Biraz daha ilerlersek, [bu bölüm burada başlıyor] tüm bunlarla ilişkili iki şey bulunuyor, bunlar çok belirgin şekilde insan yaşamında, insan ilişkilerinde ve insan düşüncesinde kabul edilmesi gereken şeylerdir: ilki, bütün insanlar ölür; ve ikincisi insan bu durumun yalnızca bilincinde değil fakat pek çok yönden akut bir şekilde farkındadır. Şimdi, mesele “varoluşu cilalamak” veya felsefi bir bakış açısıyla varoluşçuluğa kaymak değildir, ancak bir nebze bile olsa bunu keşfetmek istemenin bir değeri vardır. Niçin bunu gündeme getiriyorum? Örneğin genellikle varoluşçu edebiyatta, bununla birlikte daha genel olarak pek çok edebi eserde “yaşamın çok derin ironileri ve trajedileri” ele alınır; bu çelişki -yani yaşayan canlılar olarak bütün insanların ölmesi ve insanların bunun bilincinde olmaları durumu- belirgin bir temayı, insanların boğuştuğu önemli bir fenomeni oluşturur. Bu durum felsefede, fakat aynı zamanda sanatlar için de geçerlidir. Özellikle de “bireye” çok fazla vurgu yapan bir toplumda durum böyledir, ideolojik açıdan, her ne kadar maddi gerçeklikte bireyi yerin dibine soksa da -bu durum özellikle ABD toplumu ve ABD emperyalizmi için geçerlidir- bu fenomenin, insanların ölmesi ve bunun bilincinde olmaları fenomeninin kültür içinde belirgin bir yerinin olması şaşırtıcı değildir.

Bu durum aynı zamanda, dine de etki eden, insanların din fenomenini anlamasını -ve pek çok kişinin dini bir ihtiyaç olarak görmesini de- açıklayan önemli unsurlardan biridir. Hatta bazı kişiler her zaman dinin olacağını çünkü insanların ölümle -yalnızca kendi ölümleriyle değil, muhtemelen daha çok sevdiklerinin ölümleriyle- baş edebilmeleri için bunun bir yol olduğunu iddia eder....

Bu durum -materyalist bir bakış açısıyla ve bizlerin komünist bakış açısı ve komünist hedefleri doğrultusunda- incelenmeye değer bir meseledir. Öncelikle ölümün tüm insanlar için evrensel olduğunun farkında olmak gerek -er ya da geç bütün insanlar ölür- ölüme dair tek bir ortak

bakış açısı da yoktur: farklı toplumsal koşullardaki insanların ölüm de dahil olmak üzere her tür fenomene ilişkin farklı deneyimleri ve farklı bakış açıları vardır.

Bu bağlamda, yaşamının son dönemine doğru Mao'ya atfedilen bir açıklamayı düşünüyordum... Açıklaması şu sonuca varıyordu “insan yaşamı sonlu, devrim ise sonsuzdur”... Mao'nun insan ve insan toplumu hakkındaki sözleri bireylerin belirli bir rol oynadıkları -ve özellikle de eğer devrimin gerekliliği konusunda bilinçli olurlarsa, komünizm bakış açısı ve yöntemini daha fazla benimserlerse, insan toplumunun kökten dönüştürülmesi sürecine büyük katkı sunabilecekleri- fakat her durumda, yalnızca belirli becerileri (ve hatalarından) ve kendi koşullarından değil, fakat aynı zamanda insan yaşamının sonlu olmasından, insanın yalnızca birkaç on yıl yaşayabilmesinden ötürü rollerinin ve katkılarının sınırlı olacağı şeklindeki çelişkiye değiniyordu. Fakat devrim -bu yalnızca sömürücü sınıfların devrilmesi demek değildir, gelecekteki komünist toplumda da toplumun dönüşümü ihtiyacının, zorunlulukların özgürlüğe dönüştürülmesinin tanınması ihtiyacının devamlı olarak kendini göstereceği ve insanların devamlı olarak ve değişken bilinç düzeyleriyle bununla ilişkiye geçeceği demektir. Dolayısıyla, insan toplumuyla ilgili olarak, (Mao'ya atfedilen) insan yaşamı sonlu, devrim ise sonsuzdur açıklamanın esas anlamı budur.

Bu durum, bir kişinin temel yönelimi açısından ahlaki ve psikolojik olarak önemli bir zorluk ortaya çıkarır. Kozmosun yaşamı ile karşılaştırıldığı zaman herkesin görece kısa bir yaşamı olacağı doğrudur. Her ne kadar bin yıllık bir süreçte insan yaşamını birkaç on yıl uzatmış olsak da, bu halen görece kısa bir zaman dilimidir. Gerçek şu ki, yaşamınız kısa veya uzun (bu genel sonlu çerçeve içinde) bir tür hedefe bağlı olacaktır. Bu sizin iradenizden bağımsız bir şekilde büyük güçler tarafından biçimlendirilecektir, ancak bu noktada bir mesele bulunur, her bir birey için -aynı zamanda farklı ve geniş boyutlardaki toplumsal sınıflar için- şeyleri biçimlendiren çelişkilere nasıl yanıt verilecek, bunların karşısına nasıl çıkılacak ve onlara nasıl etkide bulunulacak? İnsanların yaşamlarında ne yapacaklarına ilişkin gerekli, mümkün ve arzu edilebilir olarak gördükleriyle ilişkili olarak bilinçli bir istem ve bilinçli bir karar bulunmaktadır. Ne de olsa devrim insan deneyiminin ve kesin olarak maddi yaşamında dışında bir şey değildir; diğer bir deyişle, devrim insanlar tarafından yapılmayacak gibi bir durum söz konusu değildir. Bu durum; eğer “devrim sonsuz” ise o halde buna D harfini büyük yazarak **Devrim** denilmesi

gerek, demek ki bu bilinçli bir doğa veya bilinçli bir tarih gibi bir tür metafiziksel güç ve teolojik bir nosyon doğrultusunda [diğer bir deyişle, nereye gitmesi gerektiği önceden belirlenmiş bir nosyon doğrultusunda] uygun adım hareket ediyor demek değildir.

Hayır, devrimi insanlar yapar. Bunu belirli bir temelde yaparlar. Bu Marx'ın belirttiği noktadır ve ben de her seferinde gerekli bir sebepten ötürü bunu aktarırım: İnsanlar tarihi yaparlar, fakat bunu istedikleri şekilde yapmazlar – bunu bireylerin niyetlerin bağımsız olan önceki kuşaklar tarafından devralınan belirli maddi koşullar temelinde yaparlar. Fakat bu çerçeve içinde insanların büyük bir inisiyatifi de vardır, hayatta ne yapacaklarına dair bilinçli kararlar almaları için çok geniş bir alan vardır; ve dünyanın gidişatı ve dünyanın gerçek çelişkilerinin ne olduğu, bunların nasıl hareket edip değiştiği hakkında daha bilinçli oldukça, hayatta ne yapacaklarına ilişkin seçimleri de daha bilinçli olacaktır.

Chicago'daki P-Stone Nation sokak çetesi üzerine bir film seyrederken bütün bu meseleyi düşünmüştüm. Filmin içinde bazı "O.G"lerle röportajlar vardı -bunlar şimdilerde 50 ve 60'larında olan çetenin kıdemli üyeleri veya eski üyeleri- bu insanların zamanında P-Stone Nation'a dahil olduğunu ve onlarca sene bu çete içinde kaldıklarını fakat şimdilerde ayrıldıklarını söyleyebiliriz. Bu kişilerden biri çetelerin durumu ve şimdilerde çetelere katılan gençlikle ilgili röportaj veriyordu, ve burada komik bir durum vardı, genellikle biraz daha yaşlı olan üst kuşaktan kişilerden bu çetelerin "askerleri" olan 20'li yaşlarının başındaki gençler üzerine şu yorumlar yapıyordu: "Ben bu işleri yaparken olan biten şeyler deliceydi, fakat şimdilerde bu gençler gerçekten deli, bizden çok daha deliler." Bu kişinin dedikleri arasında benim dikkatimi çeken şey, gençlerin 21'ine kadar yaşayacaklarına inanmamaları – ve bu durumun umurlarında olmaması oldu. Şunu söylüyordu: Buna katıldığım zamanlar bu şekildeydi – 21 yaşına geleceğimi sanmıyordum, ve bunu umursamıyordum.

Bu durum, devrim meselesine ilişkin konuşan George Jackson tarafından saptanan ve odaklanılan aşamalı bir reform yaklaşımının bu gençlik için asla cazip olamayacağı şeklinde belirttiği bir çelişkidir – o bu durumu, devrim düşüncesinin çok uzak bir gelecekte bir şey olduğu ve yarından sonrasını yaşamayacağını düşünen bir köle için bunun hiçbir anlamı olmadığı şeklinde ortaya koymuştu. Bu durum sürekli olarak kavramamız gereken çok zor ve çok önemli

bir çelişkidir. Ancak burada belirtmek istediğim şey bu bakış açısının (21'inden çok yaşamayı beklememek ve bunu umursamamak) belirli bir toplumsal tecrübeden kaynaklandığıdır - bu durum toplumsal tecrübeye az çok kendiliğinden bir yanıttır. Gizemli ve sihirli bir şekilde varoluşçu bir filozofun ve bir çete üyesinin yaşam ve ölüm üzerine çok farklı görüşlere sahip olması meselesi değildir. Bu durum farklı toplumsal tecrübelerden kaynaklanır (ve bir kez daha söyleştirme yapmamak gerekir - genel olarak konuşursak, aynı toplumsal grup içinde aynı toplumsal tecrübelerle sahip farklı bireyler arasında bütün gerçek farklılıkları görmezden gelip bunları aynılaştırmamak gerekir)...

Veya gençliği, kavgalarda ve savaşlarda canını veren diğerlerini düşünebiliriz - özellikle de günümüzde bunu nihai olarak çıkmaz olan veya sonu kötü olan durumlar için seve seve yapanlar vardır. Fakat öte yandan tarihsel bir tecrübe de bulunmaktadır - ve evet, bugün bile bunun gerçekten özgürleştirici bir sona, özgürleştirici amaç ve hedeflere yönelik bir tecrübesi mevcuttur...

Bu konunun "Geleceğin Öncüsü Olarak Dünyaya Çıkmak"* içinde yer alan, Mao'nun Çin'de Halk Savaşı'nı başlatırken cesur unsurlar dediği kesimlerden sürece insan kabul etmesiyle oldukça ilgisi bulunur. Dediği gibi, bu kişiler ölmekten daha az korku duyanlardır, içinde ölümün de bulunduğu bir süreçte risk almaya daha çok istekli olanlardır. Bu durum Bob Dylan şarkısındaki şu sözlere benzer: "Eğer hiç bir şeyin yoksa, kaybedecek de hiç bir şeyin yoktur." Şimdi burada üzerine basa basa vurgulamak istediğim bir durum var; bu demek değildir ki komünistler insan yaşamını veya halk kitlelerinin yaşamını ucuz görüyor veya hiçe sayıyor. Tam tersi. Mao'nun güçlü bir şekilde belirttiği gibi: Dünyadaki bütün şeyler arasında insanlar en değerli olanlardır. Fakat gerçek olan a) kimse ölümden kaçamayacaktır ve b) insanların yaşamının ve ölümünün anlamı vardır ve bir şey ifade eder. Eğer bu şekilde bakılırsa, nihai olarak insanların yaşamının ölümle sonlanması veya daha da kötüsü, kötü bir şekilde sonlanması trajedidir. Ve bir kişi yaşamını gerçekten özgürleştirici bir hedef doğrultusunda kaybetmişse bu asla hafif bir şey değildir. Mao'dan bir başka şairane açıklamayı aktarırsak: Emperyalistlerin ve gericilerin hizmetinde ölmek tüyden daha hafiftir, fakat halk için ölmek dağ kadar ağırdır. (Bu temel yönelim Damián García'nın** cinayeti üzerine yaptığım açıklamada da vurgulanmıştır.) Geç de ölseler erken de ölseler, insanların yaşamının bir ağırlığının bulunması -yani yaşamların niteliği,

neye adandığı, neye bağlı olduğu ve son tahlilde ne için yaşandığı- en önemli şeydir ve hareket halindeki maddenin sonsuz varlığına bağlı olarak insanların yaşamına bir şekilde bir anlam katar.

Bu durum, insanların (en azından bazı insanların) gerçekliğin çarpıtılmış biçimlerinden bir tür teselliye ihtiyaç duyduğu düşüncesinin ve özellikle de tanrıların ve/veya diğer doğa üstü varlık ve güçlerin üretilmesinin tersi olarak, gerçekte olduğu şekliyle gerçeklikle yüzleşme meselesine ilişkin yönelimin temel bir noktasıdır. Bu durum, ideolojik yönelimin -ideolojik mücadelenin- temel bir noktasıdır. Gerçeklikle olduğu şekliyle yüzleşebilir miyiz ve yüzleşmemiz mi gerekir? İnsanların gerçekten anlamlı ve gayeli bir yaşamı olabilir mi ve bu tam olarak nasıl olabilir? Yapılacak en iyi şey gerçeklikle gerçekten olduğu temelde ve bundaki değişim potansiyeli ile yüzleşmek ve evet, onu dönüştürmek için çabalamak mı; yoksa gerçekliğe yönelik uydurmalara, gizemleştirmelere ve çarpıtmalara kapılarak nihai olarak avuntu sağlama girişiminde başarısız olup alçalmak mı? Ve bu kelimeyi oldukça bilinçli bir şekilde kullanıyorum, çünkü bu öyle bir avuntu ki, yalnızca insanların öldüğü olgusu için avuntuyu içermiyor bu, fakat aynı zamanda dünyada emperyalist sistemin ve onun sömürücü ve baskıcı ilişkilerinin altında zengin şekilde yaşamamış (bunu parasal anlamda söylemiyorum, zenginliği yaşamlarını dolu bir şekilde yaşamak anlamında kullanıyorum) pek çok insanın yaşamı için de avuntuyu içeriyor.³²

Uzun Düşünceler ve Çekişmeler'in bu bölümü ve ayrıca aşağıda yer alan Ardea Skybreak'in *Evrin Bilimi ve Yaratılış Efsanesi - Neyin Gerçek ve Neden Önemli Olduğunu Bilmek* çalışmasından ilgili kısım bu meseleye yoğun ve güçlü bir şekilde değinir:

Şeylerin büyük tasarısı içinde *-bizim anlam yüklediklerimiz dışında-* varlığımızın belirli özel bir gayesi yoktur. Kendimiz dışında, bu gezegen üzerindeki hiçbir şey için (en azından bilinçli şekilde) burada olup olmamamızın bir önemi bulunmaz; ve kesin olarak (en azından bu noktada) varlığımızın ya da yokluğumuzun devasa kozmos içinde en ufak bir etkisi yoktur; objektif olarak kumsaldaki tek bir kum tanesinden daha fazla bir öneme sahip değiliz. Peki bu ne anlama gelir? *Bir önemimiz yok anlamına mı gelir?* Sırf yaptıklarımızı umursamayan bir tanrı yok diye, birbirimizi öldürebileceğimiz anlamına mı gelir bu? Yaşamımızın mutlak bir şekilde gayesi bulunmadığı mı anlamı çıkar? Elbette hayır! Yaşamlarımız değerlidir ve birbirimiz için

büyük bir önemimiz vardır! “Doğru şeyi yapmaya” karar vermeliyiz ve “ahlaki ve etik açıdan” - eğer yapmazsak tanrı gibi bir bekçi tarafından günah yazılacağından ötürü değil, doğrudan insan yaşamının niteliğini etkileyebileceğimizden ötürü- birbirimize dürüst şekilde davranmalıyız. Ve elbette, yaşamımızın gayesi olabilir ve vardır (farklı insanlar bunu kendi dünya görüşleri doğrultusunda farklı şekillerde tanımlayacaktır), çünkü biz insanlar yaşamlarımızı gayelerle belirlemeyi seçebiliriz.³³

Ve Uzun Düşünceler ve Çekişmeler bu derin meseleye odaklanır:

Pek çok kişinin yaşamının dipte olduğu ve yaşamlarının sefalet içinde bulunduğu düşünülürse, diğer yanda dünya bir bütün halinde nasıl kökten farklı ve daha iyi olabilir, bu açık çelişkiyi nasıl ele alacağız? Bu çelişkiye dair yönelimimiz nasıl olmalı? Bununla ilgili ne yapmamız gerek? Yaşamlarımız kısa diye ve bütün insanlar ölecek diye insan yaşamını kökten farklı ve daha iyi yapmak üzere gerekli fedakarlıklardan vaz mı geçeceğiz - yoksa genel olarak, çok daha bilinçli ve istekli bir şekilde yaşamlarımızı komünist devrimin özgürleştirici hedeflerine adayıp, bunlara bağlı mı olacağız?³⁴

Şimdi bununla ilgili olarak, “İnsanları öldüreceksiniz!” suçlamaları üzerine konuşmak istiyorum. Bu durum özellikle yalnızca devrimin gerekliliğini ortaya koyduğumuzda değil, ki koymamız gerek, ayrıca bunun ne anlama geldiğini -ki gerekli koşullar geldiği zaman onun silahlı uygulayıcılarının mağlup edilmesi ile mevcut sistemin devrilmesi anlamına gelir bu: milyonlarca ama milyonlarca devrimci insanın olması ve toplum çapında akut bir devrimci krizin bulunması durumunu- belirttiğimiz zaman sıklıkla yaşanır. Bu suçlamaya yanıtımız nedir?

Bütün dünyadaki halk kitleleri bu sistem yüzünden zaten halihazırda öldürülüyor ve hayattayken de korkunç acılar çekiyorlar - ve bu durumun en acı verici ifadelerinden biri de, bu sistem altında çok fazla insanın, özellikle de gençlerin halihazırda ezilmesi ve gerek çeteler arası anlaşmazlıklarda gerekse emperyalistlere ve diğer gerici ezenlere hizmet ederek savaşlarda birbirlerini öldürmeye yönlendiriliyor olmalarıdır! Hedefimiz açıktır:

Burada veya herhangi bir yerde, yaşamı sonlanmış, kaderi damgalanmış, genç yaşta ölüme sürüklenmiş, veya sefil bir yaşama, vahşete maruz bırakılmış, henüz doğmadan sistem tarafından alın yazıları belirlenmiş ve yok sayılmış genç kuşaklarımız. Bütün bunlara artık yeter

diyorum. [BASİcs 1:13]³⁵

Amacımız bütün bunlara **bir son vermektir!**

“NASIL **KAZANABİLİRİZ**, Nasıl **Gerçekten Devrim Yapabiliriz**”³⁶ içinde belirtildiği gibi bu devrimi inşa ederken ciddi ve bilimsel olmamız gerekiyor – stratejimiz ve devrim için planımız kesin olarak ciddi ve bilimsel bir yöntem ve yaklaşım temelindedir. Diğer şeylerin yanında işte bu yüzden Devrim İçin Dikkat Noktaları’nın altıncısı açıkça şunu belirtir:

Bizler, bu sistemi *gerçekten* devirmek ve bugün insanlar arasındaki yıkıcı, kısır çekişmelerin ötesinde tamamen daha iyi bir yol için ilerliyoruz. Ciddi olduğumuz için, bu aşamada şiddete başvurmuyoruz ve halka karşı ve halkın içindeki her tür şiddete karşı çıkıyoruz.³⁷

Belirgin ve bilimsel temelde bir sonuca varmamızı sağlayan şey de bu aynı yöntem ve yaklaşımdır.

Temel anlamda iki seçeneğimiz bulunuyor: ya bütün bunlarla birlikte yaşayacağız – ve gelecek kuşakları, ki eğer bir gelecekleri olacaksa, aynısını hatta çok daha kötüsünü yaşamaya mahkum edeceğiz – veya, **devrim yapacağız!**³⁸

Bu sistemin gerçekten iyi bir gelecek sunmadığı halk kitleleri ve özellikle de gençlik arasında - eğer bir gelecekleri olacaksa- öne sürülmesi gereken ve güçlü bir şekilde uğruna savaşılmaması gereken anlayış ve yönelim budur. Devrimler her zaman gençliğin cüreti, yaratıcılığı ve inisiyatifine dayanır. *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz*’de belirttiğim gibi:

Hem en çok ezilen sınıflar, hem de orta sınıflar arasında gençliğin ve öğrencilerin özel bir önemi bulunur – çünkü, her ne kadar bu sistem gençliği bütün bu saçma sapan şeylerle ele geçirmeye çalışsa da, işlerin yalnız bu şekilde olabileceği düşüncesine yönelik daha az “donanımlı” ve daha az yıpranmış durumdadırlar.³⁹

Bu durum, hem genç kuşaklar arasında hem de toplumun bütününde çok güçlü bir çekim gücü bulunan bireysellik meselesi de dahil bahsettiğim bütün şeylerle ilişkilidir ve yönelimin çok önemli bir noktasıdır. Gençliğin, kendi geleceklerinin bu sistem altında gittikçe daha umutsuz

olacağı şeklindeki olguya karşı çıktıkları fenomeni bulunmaktadır; bazı kişiler ne kadar uğraşsalar da bunun farkında olmamak gittikçe daha zor hale gelmektedir. Ve genel bir fenomen olarak şu bir gerçek ki, gençler, “işlerin bu şekilde olmasına” ve sıklıkla yayılmaya çalışılan “gerçekçi olanı yapmak” şeklindeki dayatmaya (ki bu aslında bu sistemin devamlı olarak ürettiği dehşetlere karşı anlamlı olarak hiçbir şey yapmamaktır) meydan okuyarak inisiyatif alanlardır.

Burada bir kez daha 1960’lardaki gençliğe, o dönemlerdeki gençliğin cüreti ve kararlılığına, bu sistemde cisimleşen hiçbir şeyi tanımamaları ve reddetmeleri üzerine dediklerime, onların daha farklı ve daha iyi bir dünyanın mümkünlüğü ve gerekliliğine ve bunu gerçekleştirmek için gereken devrime dair inanç ve kararlılığına geri dönelim. Bu bağlamda, özellikle Fransa’da 1968 Mayısındaki başkaldırıda öne çıkan sloganı yeniden yükseltmemiz gerekiyor: “Soyons réalistes, demandons l’impossible!” - “Gerçekçi ol, imkansız iste!” Bu durum gençliğin *meydan okuyuşunun* ve cüretinin bir başka ifadesidir. “Gerçekçi” ve “mümkün” olanın kabulünün reddi, mevcut sistem tarafından dayatılan sınırların dışına çıkmanın kritik bir yönelimidir. Ve bu durum, genel olarak kökten farklı ve daha iyi bir dünyanın gerekli ve mümkün olduğu görüşüne dayanmış ve bununla birleşmiştir. Bu konu *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz*’de bu ülkenin mevcut durumuyla karakterize edilmiştir:

1968 ve sonraki yıllarda bu ülkede yoksul kitleler ve ezilen halklarla birlikte orta sınıftan milyonlarca genç de dahil olmak üzere çok sayıda insan bu sisteme karşı meşru bir öfke ile, kökten farklı ve daha iyi bir dünya özlemiyle motive olmuşlardı -ve bu durum sistemin kendi silahlı güçlerine dahi derin bir şekilde sirayet etmişti- çoğunun anlayışı devrimci hissiyatla belirlenmiş olsa da, ve samimi olsalar da, derin ve tutarlı bir bilimsel temelden noksanlardı.⁴⁰

Asalak Bireysellikten Kurtulmak

Bununla birlikte, günümüz gençliği göz önüne alındığında ve belirgin olarak da meseleye geri dönüp problemlerle doğrudan yüzleşirsek, bu ülkede dünyanın geri kalanıyla ilişki içinde kendini gösteren toplumdaki hat safhadaki asalaklıkla ilişkili olan bireysellik problemini görürüz. *TRUMP/PENCE REJİMİ GİTMELİ!*’de belirttiğim gibi ABD “derin eşitsizlikler ve çevrenin yağmalanması ile dengesiz bir dünyanın tepesinde oturmaktadır (dünyanın geri kalanın ABD’de

var olan tarzda bir “tüketici topluma” sahip olabilmesi için yaklaşık olarak 5 dünyalık kaynak gerekmektedir.)”⁴¹

Son zamanlarda haberlerde gördüğüm bir şeyi aktarmaya değer – kadının biri milyonlarca türün yok olma ihtimali ve bunun artan çevresel krizle ilişkisini içeren bilimsel bir rapor üzerine yorum yapıyordu. Netice olarak bütün bir toplumda ve insanların düşüncesinde değişiklik yapılması, insanların şeyleri tüketmesinin tamamen farklı bir biçimi gerektiğini, eğer gerçek bir kıyametten kaçınmak istiyorsak (burada belirli şekilde aktarıyorum fakat dediklerinin özü bu şekildeydi), şu anki şekliyle tüketmeye devam edemeyeceğimizi ve şu anki gibi bir topluma sahip olamayacağımızı söylüyordu. Ardından “Jared Diamond modu” denen şeye değindi, iş dünyasının ve hükümetin başındakilere nasıl hitap etmemiz gerektiği, onların bu değişiklikleri gelecek ve insanlığın yararı için yapmaları gerektiğinden bahsetti – ki bu, elbette tamamen gerçek dışı bir şeydir. Bilimsel bir şekilde analiz edersek, bu kişiler zorunlu olan değişiklikleri isteseler dahi yapamazlar.

Fakat “5 Dünya” meselesi ortada durur. Şunun belirtilmesi gerek; eğer devrimi yapar ve bu ülkede dünya devriminin parçası olarak sosyalizmi kurarsak, insanların, özellikle de orta sınıftan insanların Starbucks gibi yerlere gittiklerinde aldıkları bütün bu özel tasarım kahveler olmayacaktır. İnsanların ilişkilene biçimleri ve değerlerindeki gerekli olan değişim – bütün bunlar yalnızca altta yatan koşulların, ekonomik sistemin (üretim biçiminin) ve siyasi sistemle birlikte toplumsal ilişkilerin, kurumların, yapıların ve süreçlerin değişimi ile mümkündür. “4 Bütünlerin” her birini ve onların birbirleriyle ilişkilerini ele alacak tam bir devrim olmalıdır.

Günümüz gençliği arasında görülen had safhadaki bireysellik probleminin (her ne kadar bunun büyük kısmı kayıtsız bireysellik kategorisine girse de) etrafından dolanılamaz veya bu problemten uzak durulamaz, bu mesele ile doğrudan yüzleşmek gerekir. Bireysellik, bu ülkedeki gençliğe, özellikle de orta sınıftan (veya orta sınıf kesimlerinden) gençliğe çocuk muamelesi yapılmasıyla pekiştirilir. Bir yandan pek çoğu had safhada şımartılır veya nazlanır: “Hey, Janie, akşam yemeği için ne yemek istersin? -yapılanı istemezsin- senin için başka bir şey yapmamı ister misin? ...Johnnie, pijamalarını giyip yatağa mı gitmek istersin yoksa, durabileceğin ana kadar uyanık mı kalmak istersin? Görüşlerimi sana dayatmam gerçekten

yanlış olur. Ne de olsa burada hepimiz insanız ve gençliğe karşı küçük çaplı saldırganlıklarımız olmamalı.” Şimdi açık bir şekilde biraz karikatürize edip abartıyorum, ama tamamen de değil.

Dolayısıyla bir yanda nazlanırlar, fakat aynı zamanda metalaştırılırlar. Burada nazlanma ve metalaştırılma ile bir çeşit kötücül bir bileşim bulunur – bu gençler zenginlikler ve ayrıcalıklar için hararetli bir rekabete yönlendirilirken beraberinde şımartılırlar. Elit bir üniversiteye girebilmek ve varlıklı tabakanın parçası olmak için yalnızca en iyi liseye, en iyi orta okula, en iyi ilkokula, en iyi anaokuluna, en iyi kreşe gitmek durumunda kalmazsanız, aynı zamanda en iyi kreş öncesi okula da gitmeniz gerekir. (Bu konu, aşıların doğru şekilde uygulandığı zaman çocukluk hastalıklarına karşı koruyucu olduğuna ilişkin ezici şekilde bilimsel kanıtın bulunmasına rağmen, ayrıcalıklı tabakadan bazı ailelerin, çocukları ve genel olarak toplum açısından çok olumsuz sonuçlar getirecek olsa da çocuklarına aşı yaptırmayı reddetmesi fenomeniyle de ilişkilidir.)

Yeni Komünizm’de George Carlin fenomeni olarak adlandırdığım şeyi anımsatmıştım, programında ebevenylerin çocuklarını şımartması fenomeninden bahsediyordu. Çocukların çamurda yuvarlanmasına ve bu tip şeyler yapmalarına izin verilmiyordu – her zaman gerekli ve makul olan doğrultusunda “korunmaları” gerekiyordu. Carlin, makul sınırlar içinde olmak kaydıyla çocukların dışarı çıkıp çamur içinde yuvarlanmalarının, hatta bu çamuru yemelerinin gerçekte onlar için iyi olacağını, çünkü bu durumun onların bağışıklık sistemini güçlendireceğini söylemişti. Bu doğrultuda daha sonra provokatif bir soru ortaya attı: “Ufak çocuklar hakkında kötü bir şey demeyecek, öyle mi?” – ardından ivedi bir şekilde ve empati yaparak yanıtladı: “Evet diyecek!” Carlin’in bu programını anımsatarak *Yeni Komünizm*’de keskin bir şekilde şunu demiştim: “Gençliğin ebeveynlerine isyan etmesini söylemeyecek değil mi?” “Evet, söyleyecek!” Burada ebeveynleri “düşman” olarak değerlendirmiyorum veya onlara düşman muamalesi yapılmalı demiyorum, ancak buradaki mesele gençlerin, özellikle de orta sınıftan gençlerin bütün bu nazlanmaları ve metalaştırmalarına, belirli bir asalak çevre içinde yetiştirilmelerine karşı mücadele yürütülmesi gerektiğidir. Bu toplumun işleyiş biçimine ve ortaya koyduğu bütün bu kokuşmuş ethos ve kültüre karşı gençliğin genel bir isyanın bir parçası baş kaldırması gerekiyor.

Ayrıca bu problem, bu ülkedeki *eleştirel düşünmeye* yeterince önem vermeyen -ve işin aslı bunu baltalayan- eğitim sistemi sayesinde de artmaktadır. Her şey “doğru yolda olmak”, sınav için çalışmak, okulda yalnızca “doğru” bir kariyere ve iyi bir gelire yönlendirecek dersleri almak üzerinedir. Gençler, farklı ve daha iyi bir şey yapmak istediklerinde dahi -“Tarih çalışmak istiyorum, antropoloji öğrenmek istiyorum” - bundan uzaklaşıyorlar, çünkü üniversiteye gittiklerinde muazzam bir borç yüküyle karşı karşıya bulunurlar ayrıca devamlı olarak toplumda belirli bir pozisyon elde etmenin peşinde olmaları gerektiği yoksa yaşamlarının mahvolacağı ısrarla söylenir. Ve bir kez daha Lenin’in önemli gözleminden aktarırsak, insanlar bu sistem altında bir paragözün pintiliği ile hesap yapmaya, hayatın pek çok alanında birbirleriyle rekabete zorlanırlar. Eğer dikiş tutturmazsanız bu sistemin sizi etkileyeceği, yaşamınızın kolay olmayacağı -“dünyanın perişanlığının” yanından dahi geçmese de- yaşamınızın zor olacağı gerçeği bulunur. Fakat mesele şudur: Bu sistem iktidarda kalmamalıdır ve insanlar çok küçük yaşlardan itibaren dünyada yollarını nasıl bulacakları, bunun tek mümkün şey olduğu, dolayısıyla bu dünyada kendileri için bir şeyler yapmaları gerektiği şeklinde yetiştirilirler, insanların yönelimi bu şekilde olmamalıdır. Bu yıkılması gereken, insanların kurtarılması ve isyan edimesi gereken bir yönelimdir.

Eğitim sistemi eleştirel düşünmeyi teşvik de etse veya fiilen bunu baltalasa da, konuyla ilgili sınıfsal ve toplumsal farklılıklar meselesi bulunur. Jonathan Kozol kitaplarının birinde (*Vahşi Eşitsizlikler* olduğunu sanıyorum)⁴² eğitim sisteminin yöneliminin toplumsal bölünmeleri ve eşitsizlikleri güçlendirip genişlettiğini belirtir. Örneğin öğrencilerin varlıklı ailelerden geldiği banliyölerdeki okul sisteminde, öğrenciler konumlarının yeniden sağlanacağı konusunda oldukça emindirler (bunu onlarca yıl önce yazmıştı, belki şu an daha az geçerli olabilir, ancak yine de durumu önemli ölçüde tanımlamaktadır), buralardaki öğretmenler, öğrencilerinin katı eğitim müfredatlarından bir nebze sapmalarına izin verme konusunda istekliler, çünkü bu çocukların her koşulda doğrusunu yapacaklarını biliyorlar; fakat, eğer iç mahallelerdeki okullara giderseniz, öğrencilerini toplumun ve doğanın ayrıca sanat ve kültürün çok farklı boyutlarını keşfetmeye yönelten iyi niyetli öğretmenler olsa da, yine de bunu yapmada isteksiz oldukları, çünkü öğrencilerin yaşamlarındaki bütün koşullar düşünüldüğünde, hazırlanmaktan çekinmeseler bile yine de acı çekecekleri, başlangıç için halihazırda büyük bir dezavantaja

sahip olduklarına değinmektedir. Dolayısıyla, mevcut toplumsal eşitsizlikler bu temelde daha da kötüleşiyor ve şiddetleniyor.

Bütün bunlarla birlikte genel olarak ve hatta daha varlıklı arkaplanları olan öğrenciler düşünüldüğünde, eğitim sisteminde –ve onun BTMM (Bilim, “uygulamalı bilim” anlamına gelir, Teknoloji, Mühendislik ve Matematikle ilişkilidir) üzerine vurgusu ve çok daha elit öğrencilerin iş ve finans dünyası (ve hükümet) için yetiştirilmeleri, eğitimin yükselen rakip Çin de dahil olmak üzere diğer kapitalist ülkelerle rekabeti körüklemesi gibi durumlar, tüm bu sürecin kritik bir parçası olarak “zihinsel yaşamın” ve eleştirel düşünmenin çok yönlü gelişiminin baltalanmasına yönelik eylemlerle birlikte kendini gösterir. (Ve bütün bunlar Trump/Pence rejiminde ve onun Eğitim Sekreterliği ile, Betsy DeVos ile çok daha kötüleşmiştir. Betsy DeVos bu pozisyona gelmeden önce kamusal eğitimin baltalanması ve Hristiyan köktencilerin gündem ve yaklaşımlarını içeren eğitim kurumu adı verilen gönüllülük programlarının yaygınlaştırılması için kayda değer bir efor ve milyonlarca dolar harcamış biridir – DeVos şimdilerde bunu çok daha kötü sonuçlarla birlikte geniş bir düzeye taşımıştır.)

Bütün bunların karşısında, *Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa*’da⁴³ eğitimle ilgili öne sürülen şey, kökten yeni bir toplumda eğitim sisteminin amacının “yalnızca temel okur yazarlığı ve diğer temel teknik ve becerileri değil, bununla birlikte doğa ve sosyal bilimler için, aynı zamanda sanat, kültür ve diğer alanlar için, genel olarak fikirlerle birlikte çalışma yeteneği için temel sağlanması” olduğu belirtilir; ve “Kuzey Amerika’nın Yeni Sosyalist Cumhuriyeti’nin eğitim sistemi insanlara *hakikat her nereye götürüyorsa bilimsel merak ve eleştirel düşünce ruhu içinde doğrunun peşinde gidebilme*, dünyayı devamlı daha iyi öğrenip onu insanlığın temel çıkarları doğrultusunda dönüştürmeye katkı sunma imkanı vermelidir” der. [vurgular eklenmiştir]

Şimdi, böylesi bir eğitim sistemini uygulamak devrimi gerektirir. Fakat eğitime bu yaklaşımda cisimleşen temel yönelim bu baskıcı sisteme hizmet eden mevcut eğitim sisteminin altında yok sayılmakta ve çarpıtılmaktadır, bu açıdan temel yönelim için bu sisteme karşı şimdiden ve keskin bir şekilde her yönden mücadele edilmesi gerekmektedir.

Ve bu noktada, günümüzde bu ülkedeki gençlikle ilgili meselenin açık bir örneğine, geniş çaplı olarak gençliğin durumu meselesine döneriz: Pek çok ülkede, gençler çevre kriziyle birlikte büyümektedir – bundan sorumlu olan statükoya karşı isyan etme gerekliliği de artmaktadır (bu gençlik direnişinin bir kısmı kendilerine açıkça “Yokoluş İsyanı” demektedir), bu ülke, yalnızca az sayıda kişinin çevresel krizin aciliyetine karşı bu gençlik isyanına katılması sonucunda şu ana dek olumsuz bir örnektir teşkil etmiştir. Daha yakın zamanlarda, bu ülkede çevresel kriz ve insanlığın geleceğine yönelik varoluşsal tehdit nedeniyle gençliğin (ve diğerlerinin) belirgin bir kitlesel toplanması olmuştu. Bu durum, bu acil meseleye ilişkin (ve daha genel olarak) olumlu bir geri dönüşü düşündürebilir, devam eden çalışmalar ve olması gereken mücadelelerle mesele bu şekilde gündemde kalmaya devam eder: Bunlar birkaç protesto ile mi sınırlı kalacak yoksa bu çevresel krizin temel nedeni ve itici gücü olan sistemin işleyişine ve BSS’ye müdahale edecek mi – veya şu an, özellikle de bu krizle ilgili derin endişe ve öfkelerini kitlesel olarak ortaya koyan gençler, gittikçe büyüyen akut krize yönelik anlamlı hiçbir şey yapmayan iktidarlar yüzünden geleceklerinin çalınması durumunu reddederek, deklarasyonlarının mantıki sonucu takip edecekler mi, bu kriz doğrultusunda harekete geçecek kim olursa olsun bilimi ve gerçekte nereye gidildiğine ışık tutan hakikati izleyecek bir yönelimde olmalıdır, bu da, çevre krizinin hızla yoğunlaşmasının nedeninin bu sistem olduğu gerçeği ile, ve bu sisteme karşı, geleceği düşünerek bu krizi yönetme şansı olacak, insanlık için yaşamaya değer bir gelecek olasılığını ortaya koyacak kökten farklı bir alternatif getirme gerekliliği ile yüzleşmek demektir.

1950 ve 1960’ların gençliği, arka planda devamlı olarak başgösteren nükleer imha olasılığıyla karşı karşıyaydı –1960’ların başında Küba Füze Krizi gibi bir durumla birlikte, bazen az bazen daha yoğun akut varoluşsal bir tehlike gündeme gelmişti. Bu üzerine devamlı olarak düşünseniz de düşünmeseniz de her zaman arka planda duruyordu ve farklı bilinç düzeyleriyle gençlik arasında huzursuzluk ve her şeyin bağlantılı olduğu böylesi bir durumdan çıkabilmek için arayış nedeniydi. Ve bu durum, ABD içindeki sivil haklar hareketi, ezilen milletlerin kurtuluş hareketleri, dünya çapındaki sömürgecilik karşıtı ulusal kurtuluş savaşları, Küba gibi sahte-sosyalist ülkeler ve Çin gibi gerçek sosyalist ülkelerde kitlesel devrimci mücadeleler, 1960’ların ortasından itibaren Kültür Devrimi ile özellikle gençlerin meydan okuyuşu gibi gelişmelerle birlikte o dönem yükselen gençlik isyanının temelinde yer alan önemli unsurlardan biriydi.

Bugün, çevresel kriz oldukça gerçek bir varoluşsal tehdit içerirken, özellikle de gençlik için (bununla birlikte nükleer felaket ihtimali de oldukça gerçektir), pek çok ülkede gençlik içindeki tepkinin daha da genişlemesi gerekir; aynı zamanda tek bir çevresel kriz meselesi etrafında kalmayarak (bunun kadar önemli) işlerin mevcut durumuna yönelik hiçbir şey yapmayan, gidişatın bu şekilde olmasının temeli olan, gittikleri doğrultudan ötürü insanlığın bir bütün olarak oldukça gerçek varoluşsal tehdit yaşamasına neden olan, kitlelere günlük temelde korkunç bir baskı dayatan, kendileri mevcut sistemin görevlileri ve destekçileri oldukları için temel bir değişime yönelik hiçbir şey **yapamayacak** olan kesimlere karşı da çok daha genel bir isyan ile derinleştirilmesi gerekir.

Genel anlamda, bu ülkedeki gençliği BSS ile bu sistemin sınırları içinde tutan şeylerin değişmesine ve cesaretli bir şekilde tüm bunlara karşı mücadele edilmesine acil bir gereksinim bulunmaktadır – bu sistem temel olarak yalnızca çevresel krizi yoğunlaştırmaz, bununla birlikte insanlığın maruz kaldığı ve bütün olarak karşıya karşıya bulunduğu diğer tüm dehşetlere de neden olmaktadır. Şunu açıkça akılda tutmak gerek, gereken keskin mücadele de dahil olmak üzere, gerekli çalışmayı devam ettirmek, bunu en eksiksiz şekilde yaşama geçirmek ve buna ifadesini vermek açısından, *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz*'de belirttiğim gibi, temel bir değişim için, nihai amacı kökten yeni komünist bir dünya olan ve bütün sömürücü ve baskıcı sistemlere ve ilişkilere, bunların ortaya çıkardığı uzlaşmaz çatışmalara son verecek olan devrim için gençliğin pozitif nitelikleri önemlidir.

(Burada, özellikle de ABD'deki gençler üzerinde onların düşüncesini ve eylemlerini sınırlayan, onlara belirgin sınırlar koyan, korkunç acılar çeken ve akut krizlere maruz kalan ve bunlarla karşı karşıya bulunan kitleler ve nihai olarak da bütün olarak insanlık için gerekli olan şeyden uzak tutarak onları kısıtladığına inandığım, üzerlerinde etkili olan çeşitli güç ve etkilerden bahsettim. Bununla birlikte, geniş gençlik kitlelerinin daha ileri ve devamlı olarak aktif bir şekilde incelenmesi; farklı tabakalardan gençlik kitlelerinin acil duruma ve insanlığın acil çıkar ve talepleriyle ilişkisine dair bilimsel bir kavrayışla analiz ve sentezin yapılması, bu konuda çok daha eksiksiz ve derin bir şekilde öğrenilmesi gerekmektedir; gençlik kitlelerine -ezilen temel gençlik kitlelerine ve orta sınıftan eğitilmiş gençlere- yönelik, mevcut sınırların dışına çıkabilmeleri için, acil bir şekilde gereksinim duyulan kararlı bir devrimci mücadelenin yaratıcı

ve cüretli kuvvetleri şeklinde davranmalarında onları geri çeken tüm kısıtlılıklardan kurtulmaları için, çok daha güçlü ve efektif bir mücadele yürütülmelidir.)

Değişmez Bir Zorunluluk Yok - ve Bilimsel Bir Temelde Umut: Kökten Farklı ve Çok Daha İyi Bir Dünya Gerçekten Mümkün, Ancak Bunun İçin Mücadele Edilmeli!

Şimdi bir kez daha devrimin temelini ne olduğundan (ve ne olmadığından) bahsetmek önemli duruyor. Devrimin temeli verili bir zamanda insanların ne düşündüğü veya yaptığına değil, muazzam derecede acılara neden olan ve bu sistem altında çözümlenemez durumda olan sistemin temel ilişkileri ve çelişkilerine dayanır. *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz*'in başında “bu sistemin devamlı ürettiği dayanılmaz vahşet ve bunun insanlık kitleleri için neden olduğu çok fazla gereksiz acıdan” bahsedilir, ve ardından bu vahşetin niçin devamlı olarak bu sistem tarafından üretildiği kritik meselesine - bütün bu vahşeti gerçekten durdurmanın neyi gerektirdiğine değinilir. Şu çelişkilere odaklanılır:

Niçin Siyahi halk, Latinolar ve Yerli Amerikalılar soykırımsal bir zulme, kitlesel tutuklamalara, polis vahşetine ve cinayetlere maruz kalıyor?

Niçin patriarkal aşağılama, insandışılaştırma, her yerdeki bütün kadınlara boyun eğdirme ve cinsiyet veya cinsel yönelim temelli baskı var?

Niçin imparatorluk savaşları, işgal orduları ve insanlığa karşı suçlar var?

Niçin göçmenlerin şeytan gibi gösterilmesi, suçlu olarak kabul edilmesi ve sınırdışı edilmeleri durumu yaşanıyor ve sınırlar niçin askerileştiriliyor?

Niçin gezegen çapında çevre tahrip ediliyor?

Şöyle devam eder:

Bunlar bizim “5 DURDUR” dediğimiz -neden olduğu bütün acılar ve yıkımlarla birlikte bunları *durdurmak* için gerçek bir kararlılıkla güçlü bir şekilde protesto edilmesi ve direniş gösterilmesi gereken bu sistemin derin ve tanımlayıcı çelişkileridir ve bunlara ancak sistemin kendisine nihai olarak bir son vererek son verilebilir.

Ve şu şekilde devam eder:

Bütün bunlarla birlikte, *niçin* insanlığın büyük bir bölümünün sefalet çektiğı, 2.3 milyar insanın temel bir tuvaletten veya heladan mahrum olduğı, çok sayıda insanın önlenabilir hastalıklardan kaynaklı acı çektiğı, milyonlarca çocuğun *her yıl* bu hastalıklardan ve açlıktan öldüğü, 150 milyon çocuğun çocuk işçi olarak acımasızca sömürüldüğü, bütün dünya ekonomisinin muazzam bir ter atölyeleri ağına dayandığı, çok fazla sayıda kadının düzenli olarak cinsel istismara ve tacize maruz kaldığı, 65 milyon mültecinin savaş sonucunda yerlerinden olduğı, sefalet, eziyet yaşadığı ve küresel ısınmanın etkilerinin yaşandığı bir dünyada yaşıyoruz?

*İnsanlığın durumu niçin bu şekilde?*⁴⁴

Her yerdeki bütün insanları bu koşullardan kurtaracak üretici güçler açısından bir temel bulunurken, niçin insanlığın durumu bu şekilde? *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz*'de yoğunlaştırılmış bir şekilde açıklandığı üzere:

Tek bir temel sebebi var: İçinde yaşadığımız kapitalizm-emperyalizm sisteminin temel doğası ve işleyiş şekli bunun nedenidir, sistem bu temel doğasından ötürü devamlı olarak dehşet üzerine dehşet üretmektedir.⁴⁵

Bu durum aynı zamanda yoğunlaştırılmış bir şekilde “NASIL **KAZANIRIZ**” içinde yer alır:

Kapitalizm-emperyalizm sistemi **reformu edilemez**. Bu sistem altında, burada ve dünyanın her yanında polis vahşeti ve cinayetlerine, savaşlara, insanların ve çevrenin yıkımına, sömürüye, insanlığın yarısı olan kadınlar da dahil olmak üzere baskıya ve milyonlarca ve milyarlarca insanın değersizleştirilmesine bir son vermenin mümkünatı yoktur – bütün bunlar kökleri bu sistemin temel işleyişi, ilişkileri ve yapılarına işlenmiş şekilde bulunan sistemin derin çelişkilerdir. **Yalnızca gerçek bir devrim gerekli olan temel değışimi sağlayabilir.**⁴⁷

Ve *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz* 2. Bölüm içinde, doğrudan kritik çelişkiden bahsedilir:

Halk kitleleri bu sistem tarafından biçimlendirildiğı için, toplumun herhangi bir bölümünde işlerin gerçekte nasıl olduğunu, niçin bu şekilde olduğunu, ne yapılabileceğı ve ne yapılması

gerektiğini kavramaya gelince insanların bir bok bilmemesi, akıllarının kışlarına kaçmış olması durumu doğrudur. Fakat bu durum bir başka önemli hakikat ile keskin bir çelişki içindedir – milyonlarca insan bu “5 DURDUR”un birini veya birkaçını ve pek çok çoğu da tamamını gerçekten önemsemektedir. Bütün bu “5 DURDUR”a nihai olarak son vermek için halk kitlelerini devrime yöneltmek ile, insanlığın devamlı olarak maruz bırakıldığı korkunç koşullar, *üzerine çalışmamız gereken* bir çelişkidir.⁴⁷

Dolayısıyla insanların görüşünü yükseltmek, ilerletmek ve daha iyi bir dünya için özlemlerine anlamlı bir ifade verebilmek için bilimsel bir temelde kararlı bir mücadele yürütmek açısından bir gereksinim – ivedi bir gereksinim bulunur, fakat aynı zamanda bu mümkündür ve araçları da vardır. Ve burada yalnızca *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz*’de söylenen şey değil, aynı zamanda *Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa*’nın önemi ve bununla birlikte Devrim İçin Dikkat Noktaları’nın önemi bulunur, bunlar günümüz dehşet dünyasına radikal bir pozitif alternatifin canlı, gerçek ve açık ifadelerini sunarlar.

Burada bir kez daha tarihsel deneyimden öğrenmek önemlidir. 1960’lar üzerine önceden dediklerime ve *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz* ’e dönersek, -esas ve ikincil fenomen olan şeylerin ikiye bölünmesi ile- 1968 yılı gerçekten de bir dönüm noktası olarak görülebilir. Bu keskin bir şekilde belirtmek gerekirse, özellikle de ABD için şöyle denebilir, daha farklı ve iyi bir dünya için içtenlikle ve kararlı bir şekilde mücadele eden insanlar da dahil olmak üzere 1968 yılı büyük bir illüzyonun sonunu temsil eder. 1968’de yalnızca Martin Luther King ve Bobby Kennedy suikastleri yaşanmaz, ki bu gelişmeler belirgin yanılgıları paramparça etmiştir, bununla birlikte daha iyi bir dünyayı yaşama geçirmenin birilerinin düşündüğü gibi “Amerika’yı olması gerektiği gibi yapmak” ile mümkün olmadığı açıkça ortaya çıkmıştır. Bu durum bazı radikal düşünceli insanlarda halen bulunan bir yanılgıdır. Deyim yerindeyse “stoklarında iki çeşit mal bulundururlar.” Önceki bir makalede belirttiğim gibi (bu makale 30 yıl önce yazılan *Yansımalar, Taslaklar & Provokasyonlar*⁴⁸ içinde bulunur). Phil Ochs bu çok yoğun çelişkinin bir çeşit canlı örneğidir. Bir yanda çok güzel şarkıları bulunur, “Love Me, Love Me, I’m a Liberal” gibi liberalizmin iki yüzünlüğünü ve baskıya karşı gelmedeki isteksizliğini içeren çok yerinde şarkıları vardır, ki günümüze de gayet uyarlanabilir (bu şarkıda

bir yerde lezbiyenlik karşıtı talihsiz bir söz vardır -veya aslen parçaya ait olmayan, fakat Ochs'un kayda alınan bir canlı performansı esnasında doğaçlama bir şekilde eklediği bir şeydir bu- genel anlamda bu parça halen günümüze de uygundur). Ayrıca "Cops of the World" gibi bir şarkısı vardır, ki bu da günümüze çok uygundur, içinde ısırın ironik sözler vardır: "Demokrasi kârlarımızın adıdır / beğensen de beğenmesen de özgür olman gerek / çünkü bizler dünyanın polisleriyiz." Ayrıca "The Ringing of Revolution" parçası da vardır. Fakat öte yanda, John Kennedy'e yas tutan bir parçası da bulunur -yalnızca yas da tutmaz, fakat Kennedy ile temsil edilen şey hakkında naiftir ve bunu romantize eder. Ochs bu çelişki üzerine bir seferinde yorum da yapmıştı. Şöyle demişti; "Kennedy ile ilgili bu histen bir türlü uzak duramıyorum ve bu yüzden pek çok Marksist arkadaşım aptal olduğumu düşünüyor." veya dediği bu doğrultuda bir şeydi. Buradaki noktam trajik şekilde intihar eden Phil Ochs'ta kusur bulmak değildir. Mesele, kendisinin "bu ülkeyi bir şekilde dünyanın iyiliği için bir güç yapılabileceği ve ülkenin kuruluşunda cisimleşen daha iyi özelemlere kavuşabileceği" şeklindeki bir illüzyonunun sonunun canlı bir örneği olmasıdır. (Elbette görece ve geçici anlamda bu illüzyonun "sona" ermesi doğrudur. O dönemki radikal yükselişin ortadan kalkmasıyla ve bu ortadan kalkışla ilişkili olarak dünyadaki ve ABD içindeki büyük değişikliklerle, böylesi ve benzeri illüzyon ve hayallerin etkisi büyük bir fenomen olarak yeniden ileri sürüldü. Bundan kısaca bahsetmek istiyorum).

Dolayısıyla burada bir ayrışma durumu vardı - ve esas ve ikincil bir yön veya fenomen bulunuyordu. Esas boyutu -gelişmemiş ve ham şekilde de olsa temel anlamda- çok sayıda insanın radikalleşmesi ve sistemin reforme edilemeyeceğinin daha fazla farkına varmasıydı. Ve ikincil fenomen ise o dönemler bazı kişilerin şaşkınlığa düşmesi, morallerinin bozulması ve mücadeleyi bırakmasıydı (veya Fransızların dediği gibi "récupéré" olmasıydı), bu kesimler çeşitli ilerici eğilim ve özelemler taşıyıcılar da sistem için (en azından sistemin içinde) çalışmaya geri döndüler. Dolayısıyla bu gerçek bir ayrışma durumuydu ve bir kez daha bunun esas boyutu çok sayıda insanın ileri şekilde radikalleşmesi, tam anlamıyla bilimsel olmasa da Amerika'nın dünyada iyi bir güç olmasının mümkün olmadığını fark etmesiydi. Buna, Vietnam savaşına ilk başta karşı çıkan ve bunun bir "hata" olduğunu veya egemen sınıfın (veya "iktidar yapısının") sadece bir kısmının bundan sorumlu olduğunu düşünen insanlar da dahildi, ayrıca çok sayıda insan bu savaşın emperyalizmin, özel olarak da ABD emperyalizminin temel doğası ve temel

zorunluluklarından kaynaklandığını görmeye başlamıştı.

Fakat biliyoruz ki, 1960'ların sonu ve özellikle 1970'lerin başındaki yükselişten bu yana dünyada büyük değişimler yaşandı, buna pek çok olumsuz değişim de dahildir, ki bunlardan da gerekli olan dersleri almamız gerekir. Objektif durumda önemli değişiklikler oldu. Örneğin yalnızca Çin'de kapitalizmin restorasyonu ile devrimin ve sosyalizmin yenilmesi değil, Çin'in bizzat kendisinin ABD ve diğer emperyalist devletlerle rekabet halinde emperyalist bir güç olarak ortaya çıkması durumu yaşandı, bununla birlikte Üçüncü Dünya'da geniş çaplı değişiklikler yaşandı. İkinci Dünya Savaşı sonundan (1945'ten) başlayarak 1970'lerin başlarına ve ortalarına kadarki bir evrede Üçüncü Dünya'da ulusal kurtuluş mücadelesi veren güçler (ve bu mücadelelerden bazıları bir biçimde 1990'lara dek devam etti), bu devrimler veya kurtuluş mücadeleleri kendi seyrini sürdürdü: ya yenildiler veya devrimci olmayan başka bir şeye dönüştüler ve bütün bir emperyalist sistem tarafından soğurulular. Ve o dönemler bu kurtuluş mücadelelerine önderlik eden pek çok kişi (veya kelimenin tam anlamıyla ve siyasi olarak onların takipçileri) düpedüz burjuva egemenlerine ve sistemin uzantılarına dönüştüler veya önemli bir rol oynamaktan vazgeçtiler. (*Yeni Komünizm*'de ele aldığım bir fenomendir bu.)

Dolayısıyla bu bir başka önemli değişiklikti. ABD güçleri çekildikten ve ABD'nin desteklediği güçler devrildikten sonra Vietnamlılar gittikçe Sovyetler Birliği'ne döndüler, ki Sovyetler Birliği o dönem emperyalist bir güçtü ("sosyal-emperyalist" de diyebiliriz - ismen halen sosyalist, fakat gerçekte emperyalist). Vietnam önderliği ekonomik ve diğer destekler için yönünü Sovyetler Birliği'ne çevirdi, ve bu durum onları yokuş aşağı sürükledi, özellikle de Sovyetler Birliği dağılınca, Vietnam temel olarak emperyalistlerin talan ettiği bir başka Üçüncü Dünya ülkesi haline geldi -ki Vietnamlılar bu emperyalistlere özellikle de ABD'ya karşı kahramanca savaşmışlardı- ve bugün Vietnam, acı bir şekilde emperyalist sermayenin uluslararası ter atölyeleri ağının bir parçası konumundadır.

Diğer yanda Kamboçya fenomeni bulunur, pek çok insanın unuttuğu veya bilmediği bir şekilde ABD'nin korkunç yıkımıyla -ABD'nin kitlesel bombardımanı ve ülkenin yıkımı ile- yüzleşerek ulusal kurtuluş mücadelesi başlatmışlardı. Ardından 1970'lerin ortasında emperyalizme karşı ülkedeki direnişin önderi olan Kızıl Khmerler iktidara geldi, ve sonrasında Marksizm veya

komünizm adı altında tamamen hatalı bir bakış açısıyla her tür felaket şeyi izlediler.

Bütün bunlar insanların fazlasıyla kafasını karıştırdı. Açıkçası şu an burada bunların tamamına girecek zamanım bulunmuyor – Bunun önemli boyutlarını (*Yeni Komünizm* de dahil olmak üzere) çeşitli çalışmalarda işledim, bu tecrübelerle yönelik esas dersleri kavramak önemlidir, çünkü hem emperyalistler ve onların entelektüel kampının takipçileri bunu gerçek komünizme iftira atmak için kullanırlar, hem de ve daha da temel olarak emperyalizmi mağlup etme mücadelesinde ve bununla ilgili bütün karmaşık ve derin çelişkilere yönelik bilimsel yaklaşımı derinleştirmek ve yeni özgürleştirici bir toplumu hayata geçirmek için bu mesele önemlidir. Buradaki nokta, 1960’larda ve 1970’lerin ortalarındaki yaygın devrimci yükselişten bu yana meydana gelen değişimler açısından, insanların kafasını karıştıran ve onları demoralize eden çok fazla şeyin yaşanmış olmasıdır – insanlar Vietnam’daki savaşa karşı güçlü bir şekilde savaştılar, insanlar sokaklarda dünyadaki ulusal kurtuluş mücadelelerini desteklediler ve ABD içindeki baskıya karşı mücadeleye aktif şekilde katıldılar.

Ayrıca, bu ülkedeki egemen sınıfın, -her ne kadar ezilen halk kitlelerini acımasızca bastırsalar da- baskıcı koşullara ve halk kitleleri arasında kitlesel ayaklanma potansiyeline karşı bir tampon olarak kullanmak için örneğin Siyahi halk arasında geniş çaplı bir orta sınıf ve burjuva güçler yaratılması için çalışılması fenomeni bulunur.

Bütün bunlar bir kez daha halk kitleleri üzerinde olumsuz etki yaratmıştır, özellikle de kararlı bir mücadele ile toplumun ve halkın temel bir dönüşümü konusunda insanların duyduğu arzuyu ve mümkünlüğü bu süreç etkilemiştir. 1960’ların yükselişinden onlarca yıl sonra, farklı tabakalar arasında uyum veya en azından “düzeltme” şeklinde geniş bir “yeni gerçeklik” fenomeni kendini göstermektedir. Uyum diyorum, “veya en azından düzeltme” (farklı şeylerin) diyorum, çünkü o dönemler orta sınıftan radikalleşen ve gerçekten devrimci bilinçteki milyonlarca ama milyonlarca eğitilmiş genç -oyun oynamıyorlardı ve samimiydiler- bunların pek çoğu bu değişen koşullarla birlikte “gerçekçi” olma durumuna gerilediler ve hatta radikal ve devrimci görüşleri kendi sulandırılmış versiyonlarıyla sürdürerek sistem içinde çalışmaya başladılar.

Siyahi halk da dahil olmak üzere temel kitleler arasında (bilinçli bir egemen sınıf siyaseti ile geliştirilen daha orta sınıflar değil, fakat ezilen halk kitleleri arasında) muazzam oranda moral

bozukluğu, yenilgi duygusu ve (egemen sınıfın kasıtlı siyasetleri ve eylemleri doğrultusunda) temel kitlelerin umutsuz koşulları ve moral bozukluğunda pekişerek yoğunlaşan, geniş oranlarda uyuyşturucu kullanımı bulunmaktadır. Pek çok kişi umutsuzluktan uzaklaşmak için uyuyşturucuya bağımlı olup yaşamını yitirmekte ya da tükenmiş sefil durumlara sürüklenmektedir - 1960'lardaki yükseliş boyunca gerçek bir temelde pek çok insana ilham veren umudun noksanlığı durumudur bu, bu umut şimdilerde tükenip gitmiş ve umutsuzluğa ve lme dönüştürülmüştür. Ve durum, bu ülkenin (ve aynı zamanda uluslararası olarak) gettolarında ve barriolarındaki çetelerin genişlemesi ile çok daha umutsuz ve moral bozucu hale gelmiştir, gençlik yoksunluk ve çaresizlik koşullarıyla çetelere çekilmektedir, ve zengin olma illüzyonu ve "zengin ol ya da çalışarak l" yönelimi uyuyşturucu satıcıları tarafından pompalanmakta ve kokuşmuş kültür toplum çapında bunu yaymaktadır, bu durum başkalarının daha fazla sömürülmesi ve yıkılmasının aracı olarak gerek Wall Street'te ve dünya çapında, gerekse i mahallerdeki sokaklarda teşvik edilmektedir.

Bütün bunlarla birlikte, insafsız bir egemen sınıf siyaseti ve ideolojik karşı saldırısı bulunur - komünizme ve kitlesel yükselişe dair her pozitif radikal unsura (az çok 1960'ların ortasından 1970'lere dek) karşı insafsız bir saldırı vardır - aynı zamanda pozitif yükselişleri başka bir şeye, genellikle tam karşıtına dnştrerek "doğasını bozma" (sulandırma ve çarpıtma) durumu yaşanmıştır. "Kimlikler" ve hakikate tekabül eden nosyonlar ve "kimlik" meselesi ve "kimlik duruşu" olarak konuşma durumu söz konusudur. (Büyüyen faşist güçlerin gerçek baskı ve adaletsizliğe karşı mücadeleye saldırması açısından uygun hedef ve araç sağlayan bir fenomendir bu, bununla birlikte bu "kimlik" politikaları ve ideolojisi baskıya ve adaletsizliğe karşı hiçbir gerçek çözüm sunmaz ve faşizmi besleyen sisteme gerçek bir alternatif sağlamaz.)

Devrimci güçler arasında -ve özellikle de devrimin gerçek bir öncüsü olma sorumluluğunu almış kendi Partimizde- bu "felaket yılları" ve on yıllardır süren bu acımasız ideolojik ve siyasi saldırı, büyük lde hedefin veya devrime ve komünizme yönelik ciddi bir yönelimin terk edilmesine yol açacak şekilde korkunç bir yola girdi ve hatta, günümüz dünyasında pozitif radikal bir alternatifin olması durumuna şüpheyle bakan bir durum oluştu, bu durum Parti içinde bir Kültür Devrimi'ni gerektirdi ve bu süreç yeni biçimler ve yeni önceliklerle yaklaşık 15 yıldan fazla bir süredir devam etmektedir; halihazırda devam eden Devrim Turu ("GERÇEK Bir Devrim Turu için

Ülke Çapında Örgütlenin Turu”)49 bu doğrultuda yoğunlamış bir ifade biçimidir, devrimin geniş çaplı olarak halk kitlelerine, öğrencilere, diğer kesimlere yayılması, ülkede bir bütün olarak etki etmesi, siyasi manzara ve kültürden ötürü toplumda çarpıcı bir şekilde noksan olan devrim ve komünizm meselesine dair büyük bir heyecan yaratılması, ve somut olarak binlerce insanın şimdiden örgütlenmesi, yeni insanların bu devrime katılması, milyonları etkilerken diğer yandan bu korkunç sistemi ve onun baskıcı kurumlarını yenmek ve dağıtmak için gerekli devrimci mücadeleye yönelik hızlandırma ve gerekli koşulları hazırlamanın kilit bir parçası olarak, ve *Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa’da* temellenen kökten yeni ve özgürleştirici bir toplum için bu süreç izlenmektedir.

Burada, *Revolution*’da yayınlanmış “YENİ KOMÜNİZM HER ŞEYİ DEĞİŞTİREBİLİR - EĞER..” makalesinde açıklanmış, hem kendi Partimizde hem de uluslararası hareketlerde ağır basan anti-bilimsel revizyonizm durumu ile karakterize olan, ve farklı katmanlardan kitlelerin sinir bozucu bir derece toplumun ve tüm insanlığın karşı karşıya olduğu “problemin” kaynağını doğru bir şekilde tanımlayamamalarıyla veya bu tür bir “çözüm” ciddi bir şekilde bakmamalarıyla birleşen “zehirli bileşenden” bahsetmek gerekiyor.50

Bu “zehirli bileşen” formülasyonu akut bir şekilde kendini gösteren bir problemdir ve Devrim Turu’nun kendisi bu akut probleme yöneliktir, çünkü buradaki mesele bu “zehirli bileşene” ve genel zorluklara teslim olmak yerine, bunun kökten dönüştürülmesi ile zorluklara meydan okunmasıdır. Bu makale acil bir şekilde vurgulanması gereken şu şekilde devam eder: “Bu gerçeklikle yüzleşmeliyiz, ve onun bizi mağlup etmesinin önüne geçecek yolu bulmalıyız.”

Bu “zehirli bileşenin” üstesinden gelmenin önemli bir parçası, *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz* 1.Bölümün sonuna doğru belirtilen çelişkiyi, *yapmamız gerekenler, yapmamamız gereken* ve kitlelerin ve nihai olarak da bir bütün olarak insanlığın karşılaştığı problemlere temel bir çözüm olacak devrime yönelik **acil olarak gerekenler** doğrultusunda ele almaktır. *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz* içinde bu çelişkiyi şöyle ortaya koydum:

Özellikle, yaptığım çalışmalar ve 1960’lardan beri onlarca yıldır sağladığım önderlikten dolayı yeni komünizm ile birlikte bilimsel yöntem ve yaklaşımın ileri şekilde geliştirilmesine sahibiz; bu

devrimi yapmak için stratejik yaklaşımımız ve planımız mevcut; *Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa’ya* sahibiz, bu çalışma insanlığın bir bütün olarak özgürleşmesini amaçlayan kökten yeni ve özgürleştirici bir toplum için kapsamlı bir vizyon ve somut bir “plandır”. Fakat dürüst olalım: henüz *sahip olmadıklarımız*, devrime kazanılması gereken ve onu sürdürecektir olan halk kitleleridir, özellikle de her devrimin itici gücü olan gençliktir; ve her ne kadar inşa edilmesi gereken bir devrimci örgütün temeline ve iskeletine sahip olsak da, henüz her seviyede ve ülkenin her yerinde yalnızca kararlı bir şekilde değil, fakat bilimsel bir temelde de kitlelere önderlik edecek ve devrim yapmada öne çıkacak yeterince önder kadromuz bulunmuyor.⁵¹

Bu durum, artan sayıda insana yönelik -bir süredir devrim için çalışmaya dahil olanlar ve bu devrime henüz yeni olanlarla ilgili- bizlerin aktif olarak tespit ederek çözmesi gereken bir çelişkidir. Ve bu sürecin önemli bir parçası devrimin sorunlarını halk kitlelerin önüne koyabilmektir, buna gerçek bir devrim hareketiyle daha yeni tanışmış olan ve hareketin parçası olmaya henüz başlamış insanlar da dahildir, bu süreç, problemlerin çözümü noktasında onların yardımını da içermelidir.

Atılımlar’da bahsedildiği üzere:

Devrimin, temel ve nihai anlamda kitleler tarafından yapıldığının doğru anlaşılması ve uygulanması çok önemli bir ilkedir. Bu ilke, kitlelere ve onların kendiliğindenliğine kuyrukçuluk yapma reçetesi değildir ve bu şekilde de ele alınmamalıdır. Onlar, bu devrimi yapması gerekenlerdir, devrimin her aşamasında önemli atılımlar yapmak ve ilerlemek için karşılaşılan çelişkileri mücadele doğrultusunda ele alarak dönüştürecek ve sürece katkı sunacak olanlardır. Bu çok önemli bir ilkedir ve bu ilke, kitle kuyrukçuluğu şeklinde düşünülüp tanımlanmamalıdır. Bu ilke, tüm hikmetin halka dayandığı ve tek yapmanız gereken şeyin problemin ne olduğunu kendilerine söylemeniz gerektiği ve karşılığında da size çok hızlı bir şekilde çözüm getirecekleri türden bir şeyleştirme değildir. Bu durum, onları kapsama, artan sayıda ve bilimsel bir temelde, savaşılmaması gereken çelişkilerle yüzleşme ve devrim yapma yolunda bu çelişkileri dönüştürme meselesidir.⁵²

Ve son olarak vurgulandığı gibi:

Görünüşe göre, bu yönü (eksikliklerimizi ve ivedi gereksinimlerimizi) karşılaştığımız insanların önüne doğrudan ve açıkça koymak konusunda halen bir miktar isteksizlik durumu olacaktır. Böylesi bir isteksizlik durumuna karşı, devrimin sorunlarını ve ihtiyaçlarını ilk kez karşılaştığımız insanlar da dahil olmak üzere en baştan onları da dahil ederek ele almanın, onların çözüme yardımcı olmaları gerektiğini (ve bu durumun belirli açılardan sorunları daha fazla tanımlayıp çözmek açısından gerekli olduğunu) belirtmek önemlidir; çünkü bu devrimin sorunları ve ihtiyaçları, gerçek bir devrime yönelik gerçek bir hareket inşa etmek için acilen ihtiyaç duyduğumuz atılımları gerçekleştirmemizin önemli bir parçasıdır ve aslında insanları *devrime örgütlemenin de kilit bir parçasıdır*.

Bunun şişirme değil, fakat insanların başkalarıyla birlikte bütünlük oluşturacakları, devrimin -ki bütün zorlukları ve güçlüklerle karşı, kapitalizm-emperyalizm sisteminin egemenliği altında kitlelerin günlük yaşamdaki dehşetten ve bir bütün olarak insanlığın yıkıma uğratılmasından kurtulmalarının yegane yolunu bu temsil etmektedir- hem acil hem de stratejik meselelerini çözmede insanların “bilimsel sürece kendi yaratıcı düşüncelerini getirecekleri” ve aktif bir rol oynayabileceklerini kavrayarak gerçek bir “şevk ve coşku” ile yapılması gerektiği de ayrıca belirtilmelidir.

Bir sistemin bu canavarlığına, insanlığa karşı artan suçlarına ve sürekli olarak yayılan kokuşmuş düşünce ve kültür biçimlerine karşı çıkarken, pozitif alternatifi cesaretle ortaya koymanın büyük bir önemi bulunuyor: bilim, liderlik, devrim stratejisi ve radikal biçimde yeni, özgürleştirici bir toplum ve dünya için kapsamlı ve somut bir vizyon ve plan.

Sonuç olarak, *Ike'den Mao'ya ve Ötesine*'de belirttiğim gibi:

Eğer dünyayı gerçekten olduğu haliyle görme şansınız olsaydı, hayatınızda izleyecek kökten farklı yollarınız olurdu. Bu kıyasıya rekabet içine girer ve ilerlemeye çalışırken büyük oranda yutulurdunuz. Başınızı yemliğe sokar, diğerlerinden daha fazlasını alabilmek için umutsuzca ve olabildiğince yemeye çalışırdınız. Veya toplumun ve dünyanın yönünü tamamen değiştirecek birşeyler yapmaya çalışırdınız. Bunları yanyana koyduğunuzda hangisinin bir anlamı var, hangisi gerçekten değerli bir şeye katkı sunuyor? Yaşamınız ya bir şeye dair olacak - veya hiçbir şeyle ilgili olmayacaktır. Ve yaşamınızda, baskı ve sömürü ilişkilerine, bunların bütün

sistemlerine ve onlarla birlikte gelen tüm gereksiz acı ve yıkımlara son vermek için toplumun ve dünyanın devrimci dönüşümüne elinizden geldiğince katkı sunmaktan daha büyük bir şey yoktur. Tarihsel açıdan halen çok erken evrelerinde bulunan komünist devrimin şu ana kadarki bütün ayrıntılarından ve hatta büyük başarısızlıklarından, bununla birlikte büyük kazanımlarından da gittikçe daha derin bir şekilde öğrenmiş bulunuyorum.

Bütün bunlara baktığımda, bir kez daha yaşamını kanseri sonlandırmaya adanmış arkadaşımı – ve bu kapitalizm-emperyalizm sistemine ve bu sistemde cisimleşen bütün acı ve baskıya dünya çapında son vermenin büyük gerekliliğini düşünüyorum. Yaşamınızın nasıl olacağından daha önemli bir şey olmadığını görüyorsunuz, ve yaşamınız boyunca neye katkıda bulunursanız bulunun bu şey yapacağınız en önemli ve en mutluluk verici şey olmalı. Ve evet, büyük hayal kırıklıkları yaşanan anlar olur, fakat bununla birlikte çok neşeli anlar da vardır. İnsanların kısıtlamalardan kurtulmanın yollarını görebilmesi, ayağa kalkması ve dünyayı gerçekte olduğu gibi görmeye başlaması ve onu değiştirme mücadelesini çok daha bilinçli olarak ele almasından kaynaklanan neşe vardır. Bütün bu sürecin parçası olduğunuzu bilmekten ve yapabileceğiniz katkıyı sunmaktan kaynaklanan neşe vardır. Bu mücadelede diğerleriyle birlikte yoldaşlık içinde olmaktan ve bunun değerli bir şey olduğunu, bunun bir tür ufak ve sınırlı bir şey olmadığını, fakat mutluluk verici bir şeyi kapsadığını bilmekten kaynaklanan neşe vardır. Geleceğe bakmanın, mücadele ettiğiniz şeyi gözünüzde canlandırmanın ve insanların yalnızca kendileri için değil, toplum için, bütün olarak insanlık için bunun ne anlama geldiğini kavramaya başlamalarını görmenin neşesi vardır.⁵³

Notlar

- 1.Bob Avakian, *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz*. 2018'de yapılan konuşmalardan oluşan film. Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde mevcut.
- 2.*BİLİM VE DEVRİM: Bilimin ve Bilimin Topluma Uygulanmasının Önemi Üzerine, Komünizmin Yeni Sentezi ve Bob Avakian'ın Önderliği, Ardea Skybreak ile Röportaj* (Insight Press, 2015). Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde mevcut.
- 3.Bob Avakian, *Aklı Özgürleştirmek ve Dünyayı Kökten Değiştirmek İçin Tüm Tanrılardan Kurtulun!* (El Yayınları, 2014)

4.Bob Avakian, *YENİ KOMÜNİZM: Gerçek Bir Devrim ve Kökten Yeni Bir Toplum İçin Gerçek Kurtuluşa Giden Yolda Bilim, Strateji ve Önderlik* (El Yayınları, 2018). Ayrıca eBook olarak mevcuttur. Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde mevcut.

5.Marx'tan Kugelmann'a, 1868, *Komünizm Yeni Bir Aşamanın Başlangıcı, Devrimci Komünist Parti ABD'den Bir Manifesto*, Eylül 2008 (RCP Publications, 2009). Ayrıca bakınız: <http://yenikomunizm.com/devrimci-komunist-parti-abdnin-manifestosu> adresinde mevcut.

6.Bob Avakian, “‘Bir İnanç Sıçraması’ ve Rasyonel Bilgiye Sıçrama: Çok Farklı İki Tür Sıçrama, Farklı İki Köklü Dünya Görüşü ve Yöntemi”, *Revolution* #10, 31 Temmuz 2005. Ayrıca revcom.us web sitesinde mevcut.

7.Bob Avakian, *Uzun Düşünceler ve Çekişmeler: Marksist Materyalizmin Önemi Üzerine, Bir Bilim Olarak Komünizm, Anlamli Devrimci Çalışma ve Anlamli Bir Yaşam*. 2009'da yapılan bir konuşmadan. *Revolution*. Mayıs-Eylül 2009. Ayrıca revcom.us web sitesinde mevcut.

8.DEVRİM VE DİN: Kurtuluş İçin Kavga ve Dinin Rolü: CORNEL WEST & BOB AVAKIAN Arasında Diyalog (2015). Kasım 2014. Diyalog 2-DVD olarak revcom.us'ta mevcuttur. Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde online olarak mevcut.

9.RefuseFascism.org web sitesinde açıklandığı üzere:

Trump/Pence rejimi insanlık ve gezegen için feci bir tehlike yaratıyor. Sınırlarda toplama kampları var... çevresel yıkım hızlandı... savaş tehlikesi, hatta nükleer tehdit bulunuyor... beyaz üstünlenmeciliği egemen durumunda... faşist çeteler var ve ırkçı kitlesel cinayetler yaşanır... hakikat ve bilim silindi... kürtaj hakkı neredeyse yok oldu... hukukun üstünlüğü ve demokratik ve medeni haklar elimizden alınıyor... BU DÜPEDÜZ FAŞİZMDİR.

Patlak veren krizini şimdi ele geçirmeli, tarihi kendi elimize almalı ve gelecek için dehşeti gelecek için bir umut haline dönüştürmeliyiz – birleştirici tek talebin arkasında durun: Trump/Pence Rejimi Gitmeli – ŞİMDİ!

RefuseFascism.org; faşist bir Amerika'yı kabul etmeyi reddetme konusundaki kararlılığımızı paylaşan, bu büyük sebepten bize katılmak ve/veya bizimle ortak olmak için pek çok farklı bakış açısından bireyi ve organizasyonu memnuniyetle karşılamaktadır.

10.Raymond Lotta, “*Slavoj Žižek Büyük Zararı Dokunan Şişirilmiş Bir Gerzektir!*”, *Revolution*, 15 Kasım 2016'da güncellenmiştir. Ayrıca revcom.us web sitesinde mevcut.

11.Edward Wasserman, “Julian Assange and the War on Whistle-Blowers,” *New York Times*, 27 Nisan 2019.

- 12.Bob Avakian, “Faşistler ve ‘Weimar Cumhuriyeti’nin’ Yıkımı... Onun Yerini Ne Alacak,” *Revolution*, 16 Temmuz 2018, ilk olarak 24 Temmuz 2005’te yayınlanmıştır. Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde mevcut.
- 13.Bob Avakian, “Jerry Rubin ve Hatta Dimitrov Olmamak, Fakat Gerçekten Devrimci Komünist Olmak: Diğerlerinden Değil, Komünist Perspektiften Temel Hakların Savunulması”, *Revolution*, 27 Haziran 2005. Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde mevcut.
- 14.Paul Krugman. “İrkçilik Dolaptan Çıktı” *New York Times*, 15 Haziran 2019.
- 15.Bob Avakian, *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz*. 2018’de yapılan konuşmalardan oluşan film. Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde mevcut.
- 16.Woodrow Hartzog and Evan Selinger, “Yalnızca Kalabalıkta Bir Yüz mü? Artık Değil”, *New York Times*, 18 Nisan 2019.
- 17.Bob Avakian, *ATILIMLAR: Marx’ın Tarihsel Atılımı ve Yeni Komünizm ile Daha İleri Bir Atılım. Temel Bir Özet*. Güncellenmiş önbaskı kopyası, 10 Nisan 2019. Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde mevcut.
- 18.Bob Avakian, *Ike’den Mao’ya ve Ötesine: Ana Akım Amerika’dan Devrimci Komüniste Yolculuğum, Bob Avakian’dan Bir Biyografi*, (Insight Press, 2005). Alıntılar *Revolution*’da ve ayrıca revcom.us web sitesinde yayınlandı. Bob Avakian’ın biyografinin belirli bölümlerini okuduğu ses kaydı bobavakian.net sitesinde mevcuttur.
- 19.Bob Avakian, TRUMP/PENCE REJİMİ GİTMELİ! İnsanlık Adına Faşist Bir Amerika’yı Kabul Etmedi REDDEDİYORUZ! Daha İyi Bir Dünya Mümkün, Bob Avakian’ın Konuşması. 2017’de yapılan konuşma. Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde mevcut.
- 20.Bob Avakian, “Daha iyisi için gerçek ve kalıcı bir değişim için olması gereken 3 Şey var”, 1 Mayıs 2016. revcom.us web sitesinde mevcut.
- 21.Bob Avakian, “Problem, Çözüm ve Önümüzdeki Zorluklar” 2017’de yapılan bir konuşma. *Revolution*, 31 Ağustos 2017. Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde mevcut.
- 22.Bob Avakian, *BASics Bob Avakian’ın konuşma ve yazılarından* (RCP Publications, 2011). Ayrıca ücretsiz eBook olarak revcom.us sitesinde mevcut.
- 23.A.g.e,

24.“All Played Out” (Bob Avakian’ın konuşmalarındaki sözlerinden oluşan ve müziğini William Parker’ın yaptığı parça), Centeringmusic BMI, 2001. revcom.us web sitesinde ve soundcloud.com/allplayedout adresinde mevcut.

25.Karl Marx, Grundrisse, Martin Nicolaus tarafından çevrilmiştir. Penguin Books/New Left Review

26.Karl Marx, Louis Bonaparte’ın 18 Brumaire’i (Foreign Language Press Peking, İlk baskı, 1978)

27.Avakian, *Uzun Düşünceler ve Çekişmeler*.

*Bob Avakian, *Devrim Yapmak ve İnsanlığı Kurtarmak*. (El Yayınları, 2019) Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde mevcut.

28.Avakian, *ATILIMLAR*.

29.Bob Avakian, *Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi* (RCP Publications, 2008). Ayrıca revcom.us web sitesinde mevcut.

30.Karl Marx, Felsefenin Sefaleti (Foreign Languages Press Peking, Üçüncü Baskı, 1977)

31.Karl Marx, Gotha Programı’nın Eleştirisi (Foreign Languages Press Peking, Birinci Baskı, 1972)

32.Bob Avakian, *Uzun Düşünceler ve Çekişmeler: Marksist Materyalizmin Önemi Üzerine, Bir Bilim Olarak Komünizm, Anlamli Devrimci Çalışma ve Anlamli Bir Yaşam*. 2009’da yapılan bir konuşmadan. *Revolution*. Mayıs-Eylül 2009. Ayrıca revcom.us web sitesinde mevcut.

**Geleceğin Öncüsü Olarak Dünyaya Çıkmak*. 2008’deki konuşmadan alınmıştır. *Revolution* – Nisan 2009. Ayrıca revcom.us web sitesinde mevcut.

**Damián García Yoldaş DKP’nin çok sevilen bir üyesiydi, polis ajanları tarafından 22 Nisan 1980’de Los Angeles’ta öldürüldü. 2 hafta önce Alamo’da 1980 1 Mayısına yönelik hazırlık sürecinde Texas bayrağı yerine kırmızı bayrağı göğsüne çekmişti. Bob Avakian’ın “Damián García’nın Ölümü Üzerine Açıklaması” *Revolutionary Worker* (şu an *Revolution* gazetesi) sayı 51’de yayınlandı. Ayrıca *Ike’den Mao’ya ve Ötesine: Ana Akım Amerika’dan Devrimci Komüniste Yolculuğum, Bob Avakian’dan Bir Biyografi*, (Insight Press, 2005) içinde sayfa 408-409’da ilgili bir bölüm yer almaktadır.

33.Ardea Skybreak, *Devrim Bilimi ve Yaratılış Efsanesi: Neyin Gerçek ve Neden Önemli Olduğunu Bilmek*. (Yordam Kitap, 2013)

34.Avakian, *Uzun Düşünceler ve Çekişmeler*.

35.Avakian, *Basics*.

36.Devrimci Komünist Parti Merkez Komitesi, “NASIL **KAZANABİLİRİZ**, Nasıl **Gerçekten Devrim Yapabiliriz**.” Revolution #457. 19 Eylül 2016. Ayrıca revcom.us web sitesinde mevcut.

37.Devrim İçin 6 Dikkat Noktası

Devrim Kulübü aşağıdaki ilkeleri savunmakta ve bunlar doğrultusunda yaşayıp mücadele etmektedir:

1.Bizler, insanlığın en yüksek çıkarlarını, *devrimi* ve *komünizmi* temsil etmek için mücadele yürütüyoruz.

Devrimin kişisel amaçlar için kullanılmasına müsamaha gösteremeyiz.

2.Bizler, BÜTÜN zincirlerin kırılacağı bir dünya için mücadele yürütüyoruz. Kadınlar, erkekler ve farklı cinsiyetteki insanlar eşittir ve yoldaştır. Kadınlara yönelik fiziksel veya sözle tacize, kendilerine seks objeleri şeklinde davranılmasına veya insanların cinsiyetinden veya cinsel yönelimlerinden ötürü aşağılanmasına veya kendileriyle “dalga geçilmesine” müsamaha gösteremeyiz.

3.Bizler, sınırların olmayacağı, farklı halklar, kültürler ve diller arasında eşitlik olacağı bir dünya için mücadele yürütüyoruz. İnsanların ırkından, milletinden veya dilinden ötürü aşağılanmasına veya kendileriyle “dalga geçilmesine” müsamaha gösteremeyiz.

4.Bizler en fazla ezilenlerin yanındayız ve onların insanlığı kurtarma potansiyellerini – ve bizim de onlara önderlik etme sorumluluğumuz bulunduğunu asla görmezden gelemeyiz. Farklı kesimlerden insanı devrime kazanmak için çalışıyoruz ve insanlar arasında intikamcılığa müsamaha gösteremeyiz.

5.Bizler, başkalarının gözlemleri, içgöruları ve eleştirilerini dinleyip bunlardan öğrenmeyi sürdürsek de, ne kadar rağbet görüp görmediğine bakmaksızın her zaman hakikati ararız ve hakikat için savaşıyoruz.

6.Bizler, bu sistemi *gerçekten* devirmek ve bugün insanlar arasındaki yıkıcı, kısır çekişmelerin ötesinde tamamen daha iyi bir yol için ilerliyoruz. Ciddi olduğumuz için, bu aşamada şiddete başvurmuyoruz ve halka karşı ve halkın içindeki her tür şiddete karşı çıkıyoruz.

38.Avakian, *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz*.

39.A.g.e.

40.A.g.e.

41.Avakian, TRUM PENCE REJİMİ GİTMELİ!

42.Jonathan Kozol, *Vahşi Eşitsizlikler* (Crown Publisher, 1991)

43. *Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa (Tasarı Önerisi)* (RCP Publications, 2010). Ayrıca revcom.us web sitesinde mevcut.
44. *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz.*
45. A.g.e.
46. Devrimci Komünist Parti Merkez Komitesi, “NASIL **KAZANABİLİRİZ**, Nasıl **Gerçekten Devrim Yapabiliriz** .”
47. Avakian, *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz.*
48. Bob Avakian, *Yansımalar, Taslaklar & Provokasyonlar: Yazılar ve Açıklamalar, 1981-1987* (RCP Publications, 1990).
49. “GERÇEK Bir Devrim Turu İçin Örgütlenin” hakkında daha fazla bilgi için revcom.us sitesine bakabilirsiniz.
50. “YENİ KOMÜNİZM HER ŞEYİ DEĞİŞTİREBİLİR – EĞER...” Revolution, 15 Mart 2018. Bu makalenin Türkçe çevirisi için: <http://yenikomunizm.com/yeni-komunizm-her-seyi-degistirebilir-eger>
51. Avakian, *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz.*
52. Avakian, *ATILIMLAR.*
53. Avakian, *Ike’den Mao’ya ve Ötesine.*